

EXO

הז

השירה הלירית בתרגום לעברית ומעברית של אדולף גומן

Separate poems translated from English to Hebrew by Adolf Goman

שירים בודדים בתרגום מאנגלית לעברית

adolf.goman@gmail.com

המקור "500 שירים מפורסמים באנגלית" <https://allpoetry.com/famous-poems> ועוד

The Author	The Poem	השיר	המשורר
Anonymous John Donne	Fowles in the Frith No man is an island Song: Go and catch a falling star Death, be not proud	הצפרים ביער אף אדם אינו אי שיר: לה ותפס פוכב נופל הי, מות, אל תהיה גאה	בעלום שם (מהמאה ה-13) ג'ון דאן (1572-1631)
Robert Herrick John Milton	To the Virgins, to Make Much of Time Sonnet On his blindness Methought I saw my late espoused saint O Nightingale	לבתולות: הרויחו את הזמן סונטה על עורונו בליל, המנוחה שלי, אשה קדושה הו זמיר	רוברט הריק (1591-1674) ג'ון מילטון (1608-1674)
Anne Bradstreet Richard Lovelace Andrew Marvell William Blake William Wordsworth	The Author to Her Book To Althea, from Prison To His Coy Mistress The Tyger Daffodils A Character	מחברת לספרה לאלתאה, מהכלא לפילגשו הבישנית הנמר נרקיסים אפי	אן ברדסטריט (1612-1672) ריצ'רד לאבליס (1618-1657) אנדריו מרול (1621-1678) ויליאם בליק (1757-1827) ויליאם וורדסוורת' (1770-1850)
Ann And Jane Taylor Percy B. Shelley	The World Is Too Much With Us The Star Ozymandias Good-Night	ובעולם פה מיתר הוא, בן-אדם הפוכב אוזימנדיאס לילה טוב	אן (1782-1866) ו-ג'ין טילור פרסי בישי שלי (1792-1822)
John Clare John Keats	I Am! Bright star, would I were stedfast as thou art When I have Fears That I May Cease to Be	אני קיים! פוכב בהיר, אלו הייתי תמיד כמור וכשאני פוחד שמא אחדל להיות	ג'ון קלר (1793-1864) ג'ון קיטס (1795-1821)
Elizabeth Browning Henry Longfellow	How Do I Love Thee? A Psalm of Life A Gleam Of Sunshine The Arrow and the Song	אני אוהבת אותך? מזמור לחיים קרו השמש החץ והשיר	אליזבת בראונינג (1806-1861) הנרי ו. לונגפלו (1807-1882)
Caroline Sarah Norton Alfred, Lord Tennyson	I Do Not Love Thee Crossing the Bar The Eagle Break, Break, Break Nothing Will Die	אני לא אוהבת אותך חצית השרטון הנשר שבר, שבר, שבר שום דבר לא ימות	קרולינה שרה נורטון (1808-1877) אלפרד, לורד טניסון (1809-1892)
Edgar Allan Poe	Alone Evening Star Lines on Ale	לבד פוכב הערב שורות על השכר	אדגר אלן פו (1809-1849)
Emily Brontë	Remembrance	זכרונות	אמילי ברונטה (1818-1848)

Walt Whitman	Song Eight short poems A Noiseless Patient Spider Remember	שיר שמונה שירים קצרים עכביש שקט סבלי זכר	וולט ויטמן (1819-1892)
Christina Rossetti	Echo "Hope" is the thing with feathers Opportunity	הד "תקווה" - דבר בעל נוצות צ'אנס	כריסטינה רוֹסֶטִי (1830-1894)
Emily Dickinson	Death Is Nothing At All	המות הוא כלום	אמילי דיקינסון (1830-1886)
John James Ingalls	Invictus	Invictus	ג'ון ג'יימס אינגלס (1833-1900)
Henry Scott-Holland	Solitude	בדידות	הנרי סקוט-הולנד (1847-1918)
William Ernest Henley	Life's Scars	צלוקות החיים	ויליאם ארנסט הנלי (1849-1903)
Ella Wheeler Wilcox	Love's Language	שפת האהבה	אלה וילר וילקוקס (1850-1919)
Robert Louis Stevenson	The Moon	הירח	רוברט לואי סטיבנסון (1850-1894)
William B. Yeats	The Second Coming Long-Legged Fly Aedh Wishes for the Cloths of Heaven When you are old Sailing to Byzantium Death An Irish Airman Foresees His Death The Song of Wandering Aengus Cat's wonderful singing by the fire They are not long, the weeping and the laughter	הביאה השניה זבוב ארך הרגלים משאלות של אד' לבדי שמים כשאתה זקן שיט לבזנטיון מות טיס אירי צופה את מותו שיר אנגוס הנודד איר החתול שר ליד האש הם לא ארפים – צחוק, שמחה ונהי	ויליאם ב. ייטס (1865-1939)
Rudyard Kipling	Richard Cory	ריצ'רד קורי	רדיאד קיפלינג (1865-1936)
Ernest Dowson	Leisure	פנאי	ארנסט דואוסון (1867-1900)
Edwin Arlington Robinson	We Wear the Mask	אנחנו לובשים מסכה	אדווין ארלינגטון רוֹבִינסון (1869-1935)
William Henry Davies	In Flanders Fields	בשדות פלנדריה	ויליאם הנרי דיוויס (1871-1940)
Paul Laurence Dunbar	The Listeners	המאזינים	פול לורנס דנבר (1872-1906)
John McCrae	Silver	כסף	ג'ון מקרי (1872-1918)
Walter de la Mare	The Road Not Taken Stopping by Woods on a Snowy Evening Fire and ice Birches Nothing Gold Can Stay A Time to Talk Acquainted with the Night	הדרך שלא נבחרה בעצירתי על-יד היער בערב משלג אש וקרח עצי לבנה שום דבר לא נשאר זהב זמן לדבר מפיר את הלילה	וולטר דה לה מאר (1873-1956)
Robert Frost			רוברט פרוסט (1874-1963)

Robert W. Service Douglas Malloch John Masefield Wallace Stevens	The Mother Good Timber Sea fever Beauty The Emperor of Ice-Cream	האם לבה טובה קדחת ים יפי קיסר הגלידה 13 דרכים להסתפל על קיכלי שחור האם היית ראוי למחר שלך ציוד רוח על הגבעה עכשיו אנחנו בני שש חצי דרך למטה סתיו חשבתי עליך אני לא שלך יבואו גשמים רכים שלוה הברכה אוריאל עצים החיל אם עלינו למות כשהסתכלתי על פניך ארכות נולדתי כאשה אביב חלום שוכב מת בלדה בגיל שלוששים וחמש שיר קצר עד מאד גברת מסימת המנון לנער הנדון Dulce et decorum est שירה הבלוז העיף מלה לבעלים לא מנופף אלא טובע אל תעמד על-יד קברי אמנות אחת	רוברט ו. סרויס (1874-1958) דגלס מלוך (1877-1938) ג'ון מסיפילד (1878-1967) וולס סטיבנס (1879-1955) אדגר גסט (1881-1959) א.א.מילן (1882-1956) תומס ארנסט חיום (1883-1917) שרה טיסדיל (1884-1933) ח.ד. (חילדה דוליטל) (1886-1961) ג'ויס קילמר (1886-1918) רופרט ברויק (1887-1915) קלוד מק'קי (1889-1948) עדנה סנט וינסנט מיליי (1892-1950) דורותי פרקר (1893-1967) וילפרד אוון (1893-1918) מריאן מור (1894-1962) לנגסטון יוז (1902-1967) אוגדן נאש (1902-1971) סטיבי סמית' (1902-1971) מרי אליזבת פרי (1905-2004) אליזבס בישופ (1911-1979)
Edgar Guest A. A. Milne T. E. Hulme Sara Teasdale H.D. (Hilda Doolittle) Joyce Kilmer Rupert Brooke Claude McKay Edna St. Vincent Millay Dorothy Parker Wilfred Owen Marianne Moore Langston Hughes Ogden Nash Stevie Smith Mary Elizabeth Frye	Have You Earned Your Tomorrow Equipment Wind On The Hill Now We Are Six Halfway Down Autumn I Thought Of You I am not yours There Will Come Soft Rains Peace The Pool Oread Trees The Soldier If We Must Die When I Too Long Have Looked Upon Your Face I, being born a woman and distressed Spring A Dream Lies Dead Ballade at Thirty-Five A very short song A Certain Lady Anthem for Doomed Youth Dulce et Decorum Est Poetry The Weary Blues A Word To Husbands Not Waving But Drowning Do Not Stand At My Grave And Weep		

		ימי ראשון החרפיים האלה אל תכנס נכנע לליל של הלילות פרו היל זה יהיה שיר אני יודעת למה צפור פלוב שרה אהבה אחרי אהבה המעמד	רובֶּרט הֵידֶן (1913-1980) דִילֶן תוֹמַאס (1914-1953) פִיליפ לָרְקִין (1922-1985) מִיָּה אַנְג'לוֹ (1928-2014) דָּרֶק ווֹלְקוּט (1930-2017) סִילְבִיָּה פֶּלַאט' (1932-1963)
--	--	---	---

<p>Anonymous</p> <p>Fowles in the Frith</p> <p><i>(Original Medieval English Lyric):</i></p> <p>Fowles in the frith, The fisshes in the flood, And I mon waxe wood: Much sorwe I walke with For beste of boon and blood</p> <p><i>(Modern English):</i></p> <p>The birds in the wood, The fishes in the flood And I must go mad: Much sorrow I walk with For beasts of bone and blood.</p> <p>John Donne</p> <p>No man is an island</p> <p>No man is an island,</p>	<p>בעלום שם (מהמאה ה-13)</p> <p>הצפרים ביער</p> <p>הצפרים ביער, והדגים בים, ואני הולך דומם משתגע מרוב הצער של חיות בשר ודם.</p> <p>הערות ב- Fowles in the Frith: Modern English Translations with a Summary and Analysis</p> <p>"זהו שיר לירי קצר. זו דוגמה מוקדמת מאוד לשיר חרוז מטרי באנגלית. ערכת החריזה המקורית היא אבבאב, עם אליטרציה בכל שורה המאפיינת את השירה האנגלו-סכסית ותיקה יותר או שירה "ישנה אנגלית". המשורר נשמע בחשדנות כפעיל זכויות בעלי חיים! השימוש ב"ו-" מסקרן ... האם המשורר אומר או מציע כי הליכותיו ביער מטריפות אותו מכיוון שהוא גם "בהמת עצם ודם", מול גורל דומה? קוראים מסוימים פירשו את השיר כשיר אהבה, שיר דתי על ישו הנוצרי ו / או מריה הבתולה ו / או שיר של ניכור: התשובה הסבירה ככל הנראה היא כי הדובר חש אהדה (או צער) עז לבעלי החיים שהוא רואה אותם סובלים סביבו. האם האהדה הזו נמשכת אל הדובר עצמו אינו מובן מאליו לגמרי, אבל המילה הקטנה והבלתי-מזיקה הזו "ו-" אכן מרמזת על קשר כזה. אפשר אפילו לפרש את הדובר באומרו שהכל משתגע יחד: הציפורים, הדגים, שאר החיות ובני אדם כמותו..."</p> <p>חושבים, שלרוע המזל המקור לא שרד, כי נזיר כלשהו גירד אותו מהקלף כדי לכתוב טקסט אחר.</p> <p>ניתן להבין את המילה beste גם כ - best - הטוב ביותר (א.ג.)</p> <p>ג'ון דאן (1572-1631)</p> <p>אף אדם אינו אי</p> <p>אף אדם איננו אי,</p>
---	--

Entire of itself,
Every man is a piece of the continent,
A part of the main.
If a clod be washed away by the sea,
Europe is the less.
As well as if a promontory were.
As well as if a manor of thy friend's
Or of thine own were:
Any man's death diminishes me,
Because I am involved in mankind,
And therefore never send to know for whom the bell tolls;
It tolls for thee.

John Donne

Song: Go and catch a falling star

Go and catch a falling star,
Get with child a mandrake root,
Tell me where all past years are,
Or who cleft the devil's foot,
Teach me to hear mermaids singing,
Or to keep off envy's stinging,
And find
What wind
Serves to advance an honest mind.

If thou be'st born to strange sights,
Things invisible to see,
Ride ten thousand days and nights,
Till age snow white hairs on thee,
Thou, when thou return'st, wilt tell me,
All strange wonders that befell thee,
And swear,
No where
Lives a woman true, and fair.

שְׁלֵם בְּפָנָי עֲצָמוֹ,
כָּל אָדָם הוּא חֲתִיכֵת יִבְשֶׁת,
חֶלֶק מִהֶעֱקָר.
אִם רְגָבִים נִסְחָפִים עַל יְדֵי הַיָּם,
אֵירוּפָּה נַעֲשִׂית פְּחוּתָה.
וְכָף גַּם אֵלּוּ הִיָּה זֶה כָּף.
וְכָף גַּם אֵלּוּ הִיָּתָה זֹאת אַחֲזָה שֶׁל חֲבֵרָךְ
אוֹ מִשְׁלָךְ:
מוֹתוֹ שֶׁל כָּל אָדָם מִפְּחִית גַּם אוֹתִי,
מִכִּיּוֹן שֶׁאֲנִי מְעַרֵּב בְּאֲנוּשׁוֹת,
וְלִכֵּן לַעֲוֹלָם אֵל תִּשְׁלַח לְדַעַת עַל מִי מִצְלִצֵּל הַפַּעַמּוֹן;
הוּא מִצְלִצֵּל עָלַיָּךְ.

ג'ון דאון (1572-1631)

שיר: לך ותפס כוכב נופל

לך ותפס כוכב נופל,
מצא שרשי דודא עם ילד.
למה העבר נובל,
מי לשד שסע לו טלף?
איך לשמע שיר סירנות,
מקנאה לחמק צוננת?
איך להיות בטוח
שיש איזו רוח
בה נפש כנה תפרח?

אם יכול אתה בדרך
לבילתי נראה לצפות,
עד לשערות השלג
סע אין ספור ימים, לילות;
תספר עם שובתך,
מה פקדת עד עתה,
בשבועה מובנת
הגד, שבשום קרת
אין אשה אמתית הוגנת.

If thou find'st one, let me know,
Such a pilgrimage were sweet;
Yet do not, I would not go,
Though at next door we might meet;
Though she were true, when you met her,
And last, till you write your letter,
Yet she
Will be
False, ere I come, to two, or three.

John Donne

Death, be not proud

Death, be not proud, though some have called thee
Mighty and dreadful, for thou are not so;
For those whom thou think'st thou dost overthrow
Die not, poor Death, nor yet canst thou kill me.
From rest and sleep, which but thy pictures be,
Much pleasure; then from thee much more must flow,
And soonest our best men with thee do go,
Rest of their bones, and soul's delivery.
Thou'art slave to fate, chance, kings, and desperate men,
And dost with poison, war, and sickness dwell,
And poppy'or charms can make us sleep as well
And better than thy stroke; why swell'st thou then?
One short sleep past, we wake eternally,
And death shall be no more; Death, thou shalt die.

Robert Herrick

To the Virgins, to Make Much of Time

Gather ye rose-buds while ye may,
Old Time is still a-flying;

אם תמצא, ספר אי-פעם
על העליה לרגל...
"לא! לראות אותה אין טעם.
אל תלה!" – אומר לי שכל, -
"גם אם אמתית הגברת,
רק דקה אחת עוברת -
תבגד האשה
בלי לבוש,
לפני שתבוא, בשמים או שלוש".

ג'ון דון (1572-1631)

הי, מות, אל תהיה גאה

הי, מות, אל תהיה גאה, אם כי
יש שקראו לך "נורא, רב-כוח";
אתה מסכן: מי שהצליח כבר לרצח,
אינם מתים; גם לא תשמיד אותי.
את מנוחת שנה הבטחת לי.
בה הנאה; לכל אדם מנוח
אתה מביא עתיד מזהיר ונוח:
שלות העצמות, שחרור נפשי.
רק עבד לגורל, למלוכה -
אתה עם חלי, מלחמה ורעל.
אז מה להתנפח, בן-בליעל,
אם סם הפרג עז ממכתך?
נקום לנצח מההתעלפות,
ולא יהיה עוד מות, כי תמות.

רוברט הריק (1591-1674)

לבתולות: הרויחו את הזמן

אספו ורדים - לבן ואדום,
הזמן מעופף לו עדיין;

And this same flower that smiles today
Tomorrow will be dying.

The glorious lamp of heaven, the sun,
The higher he's a-getting,
The sooner will his race be run,
And nearer he's to setting.

That age is best which is the first,
When youth and blood are warmer;
But being spent, the worse, and worst
Times still succeed the former.

Then be not coy, but use your time,
And while ye may, go marry;
For having lost but once your prime,
You may forever tarry.

John Milton

Sonnet On his blindness

When I consider how my light is spent
Ere half my days, in this dark world and wide,
And that one talent, which is death to hide,
Lodged with me useless, though my soul more bent
To serve therewith my Maker, and present
My true account, lest he returning chide:
"Doth God exact day-labor, light denied?"
I fondly ask; but Patience, to prevent
That murmur, soon replies, "God doth not need
Either man's work, or his own gifts. Who best
Bear his mild yoke, they serve him best. His state
Is kingly; thousands at his bidding speed
And post o'er land and ocean without rest.
They also serve who only stand and wait."

אך פרח שֶׁמִסֵּךְ הַיּוֹם,
יָמוּת לְמָחָר וְאֵין.

הַשֶּׁמֶשׁ – לִפְדֵּי שָׁרָק דֹּהָר -
כָּל שְׁעוֹלָה, מִתְלַהֶבֶת,
כִּי תוֹךְ כְּדִי מְרוֹץ מְקַדֵּם יוֹתֵר,
מֵהָר לְשִׁקִּיעָה מִתְקַרְבֶּת.

גִּיל הַנְּעוּרִים הוּא מְבָרָךְ,
אֲזַי כָּל הַחַיִּים - שְׁעָשׂוּעִי;
אך אֱלֹהִים, הַבָּאִים אַחֵר כִּי -
כָּל אֶחָד מְקוֹדֵם גְּרוּעִי.

אל תִּתְבַּיֵּשִׁי, הַזְמַן לֹא עוֹמֵד -
טִבַּעַת נְסוּאִין מִצְאִי לָהּ!
לְמִי שְׁאֵת זִיוָהּ תִּאֲבֹד,
כִּבְרִיָּהּ מֵאַחֵר לִנְצַח.

ג'ון מילטון (1608-1674)

סונטה על עורונו

אורי אֲזַל בְּמַחְצִית חַיִּי,
וְהַעוֹלָם אֶפֶל, חֹסֵר צְבִיּוֹן.
וְעַד לְמוֹת כְּשֶׁרוֹנִי נִדוֹן
לְהִיּוֹת בְּטֹל; אֲבָל שְׂאִיפוֹתִי
הֵן - לְשֶׁרֶת אֶת הַיּוֹצֵר וְלַהֲגִישׁ
אֶת חֲשָׁבוֹנִי, לְשֶׁאֵל פֶּן הוּא יִנָּזֵף:
"הָאֵם, אֵלִי, קִבַּעַת אֵיזָה חוֹב,
מִכֶּסֶת עֵמֶל, גַּם אִם עוֹר הָאִישׁ?"
"הֶאֱלֹהִים," – עֲנֶתָה לִי סִבְלָנוֹת, -
"אֵינוֹ זָקוּק לְמַתָּנוֹת אָדָם,
אֲבָל הַחֲרוּצִים בְּעִבּוּדָה,
נוֹשְׂאֵי עָלוֹ הֵקֵל בְּמִסִּירוֹת,
הֵם מְשֻׁרְתִּים טוֹבִים מְאֹד, כְּמוֹ גַּם
הָאִישׁ שֶׁמַּחֲכָה בְּעַמִּידָה."

John Milton

Methought I saw my late espoused saint

(Sonnet 23)

Methought I saw my late espoused saint

Brought to me, like Alcestis, from the grave,
Whom Jove's great son to her glad husband gave,
Rescu'd from death by force, though pale and faint.

Mine, as whom wash'd from spot of child-bed taint

Purification in the old Law did save,
And such as yet once more I trust to have
Full sight of her in Heaven without restraint,

Came vested all in white, pure as her mind;

Her face was veil'd, yet to my fancied sight
Love, sweetness, goodness, in her person shin'd

So clear as in no face with more delight.

But Oh! as to embrace me she inclin'd,
I wak'd, she fled, and day brought back my night.

John Milton

O Nightingale

O Nightingale, that on yon bloomy Spray

Warbl'st at eve, when all the Woods are still,

Thou with fresh hope the Lovers heart dost fill,

ג'ון מילטון (1608-1674)

בליל, המנוחה שלי, אשה קדושה

(סונטה 23)

בליל, המנוחה שלי, אשה קדושה

חזרה, כמו פעם אלקסטיס מהשאול

בכוח בנו של אל ג'ופיטר הגדול -

חיה, אם כי היתה חורת, חלשה.

וכמו שטפו אותה מכתם האשה

על-פי חוקי הברית במטרה לגאל,

ועוד יתנו לי בשמים כביכול

לראות אותה כלה בדמות החדשה.

היא, אטופת לבן, טהור כנשמתה,

פניה בצעיר, אך בראיה פנימית

כל טוב לבה, אהבתה, מתיקויתה

אותי האירו באורה האלהית.

אבוי! כששחה, לחבק אותי רצתה...

היא נעלמה; היום בליל אותי הליט.

(* בשנת 1657 נפטרה אשתו השנייה של ג'ון מילטון, קתרין וודקוק, לאחר קצת יותר משנה של נישואים ושלושה חודשים לאחר לידת בתה, שנפטרה גם היא. חמש שנים קודם לכן חווה מילטון אובדן דומה כשאשתו הראשונה נפטרה כשילדה את בתו, דבורה. כמה חודשים קודם לכן, בפברואר 1652, איבד מילטון את ראייתו.

(** על פי המיתוס היווני, הרקולס החזיר את אלקסטיס לבעלה אדמט משאול

(***) המנוחה, כביכול, טוהרה ונצלה שלוש פעמים: על פי המיתוס היווני, על

פי הכללים היהודים הקדומים (לאחר לידה) ובמובן התחייה הנוצרית

ג'ון מילטון (1608-1674)

הזמיר

זמיר, אתה, שעל עפי נסתר בין הפרחים

ומסלסל טרילים צחים, כשכל היער שקט,

בלבבות האוהבים חולל תקוות קעת,

While the jolly hours lead on propitious May,
Thy liquid notes that close the eye of Day,
First heard before the shallow Cuckoo's bill
Portend success in love; O if Jove's will
Have linkt that amorous power to thy soft lay,
Now timely sing, ere the rude Bird of Hate
Foretell my hopeles doom in som Grove ny:
As thou from yeer to yeer hast sung too late
For my relief; yet hadst no reason why,
Whether the Muse, or Love call thee his mate,
Both them I serve, and of their train am I.

Anne Bradstreet

The Author to Her Book

Thou ill-form'd offspring of my feeble brain,
Who after birth didst by my side remain,
Till snatched from thence by friends, less wise than true,
Who thee abroad, expos'd to publick view,
Made thee in raggs, halting to th' press to trudge,
Where errors were not lessened (all may judg).
At thy return my blushing was not small,
My rambling brat (in print) should mother call,
I cast thee by as one unfit for light,
Thy Visage was so irksome in my sight;
Yet being mine own, at length affection would
Thy blemishes amend, if so I could:
I wash'd thy face, but more defects I saw,
And rubbing off a spot, still made a flaw.
I stretched thy joynts to make thee even feet,
Yet still thou run'st more hobling then is meet;
In better dress to trim thee was my mind,
But nought save home-spun Cloth, i' th' house I find.
In this array 'mongst Vulgars mayst thou roam.
In Criticks hands, beware thou dost not come;

בשעות הערב עליזות בחדש מאי מקסים.
זרמות בחשך נעימות ועין היום עוצמות,
לפני שקוקיה לקרא את פסק דינה המר
תספיק. אך אל האהבה בדעתו גמר
לשקר העדין שלך עוד להוסיף כוחות.
אז שיר, לפני שתסיים צפור של השנאה
ותנבא: חסר תקוות בתוך חרשה אדעה.
אך מאחר שירך לבוא לכאן מדי שנה
כדי לנחם אותי, אם כי אין שום סבה לכה:
המוזה או האהבה אותך אולי בחנה
לכן-זוגה, כמשרת אני להן שינה.

אן ברדסטריט (1612-1672)

(*)

מחברת לספרה

אתה פרי חלשלוש של מוח מבלגן,
ואחר הלידה, אתי נשארת כאן,
עד שהחברים הלא פקחים בסוף
אותך בחו"ל החלטו לעולם לחשף.
בסמרטוטי תפוצת הדפוס המגשם,
שטעויות לא פחתו בה (דין כלם),
חזרת, ואני שבורה מהמחדל,
אתה (מדפס) חייב לצעק: עזרו לדל!
תחילה לזרק אותך רציתי למרתף,
כל המראה שלך אותי מזמן עיף;
אבל אתה יקר לי, כי אתה לי בן;
בכל כוחי אותך נסיתי לתקן:
לשטף את הפנים ולהסיר כתמים,
אבל בעוד דקה ראיתי אחרים.
ישרתי את רגליך, כל פרקים שלך,
אבל אתה צולע שוב בהליכה;
רציתי שתלך בבגד אפנתי,
אבל יכולתי להשיג רק בד ביתי.
לכל פשוטי העם תהיה דומה מהר
אך מידי המבקרים רק הזכר;

And take thy way where yet thou art not known,
If for thy Father askt, say, thou hadst none:
And for thy Mother, she alas is poor,
Which caus'd her thus to send thee out of door.

Richard Lovelace

To Althea, from Prison

When Love with unconfinèd wings
Hovers within my Gates,
And my divine *Althea* brings
To whisper at the Grates;
When I lie tangled in her hair,
And fettered to her eye,
The Gods that wanton in the Air,
Know no such Liberty.

When flowing Cups run swiftly round
With no allaying *Thames*,
Our careless heads with Roses bound,
Our hearts with Loyal Flames;
When thirsty grief in Wine we steep,
When Healths and draughts go free,
Fishes that tipple in the Deep
Know no such Liberty.

When (like committed linnets) I
With shriller throat shall sing
The sweetness, Mercy, Majesty,
And glories of my King;
When I shall voice aloud how good
He is, how Great should be,
Enlargèd Winds, that curl the Flood,

לך למקום בו איש אותך לא יִזְהֶה.
ועל אביך סיח: אין דבר כֶּזֶה,
ועל אמך ספר: אבוי, אין לה פְּרוּטָה;
בלית בְּרָרָה אותי העיפה מביתה.

(* אן ברדסטריט - המשוררת הראשונה של מושבות העולם החדש

ריצ'רד לאבליס (1618-1657)

לאלתאה, מהכלא

*)
כְּשֶׁעַל כְּנָפֶה הָאֵהָבָה
קָרֹב לְשַׁעְרִי
לִי אֶת אֱלֹתָאָה מְבִיאָה
לְלַחֵשׁ לְתוֹךְ סוּגְרִי -
אֲנִי אֶת אֹר עֵינֶיהָ חֵשׁ,
אֶת גַּל הַשְּׁעָרוֹת.
גַּם הָאֵלִים אֵינָם מִמֶּשׁ
חֲשִׁים חֲרוֹת קְזֹאת.

הַגְּבִיעַ בִּקְהֵל רוֹחַף
(הַתְמַזָּה לֹא מוֹזְגִים) (**)
אֵשׁ הַנֶּאֱמָנוֹת בִּלְב
וְעַל הָרֹאשׁ וְרָדִים,
וְלִבְרִיאוֹת שׁוֹתִים כָּלֵם
לְמָרוֹת כָּל הַצָּרוֹת.
אִזְ הַדְּגִים בָּיִם אֵינָם
חֲשִׁים חֲרוֹת קְזֹאת.

כֶּשׁ(כְּמוֹ צִפּוֹר-שִׁיר שֶׁר בְּכֻלּוֹב)
אֲשִׁיר בְּכָל כּוֹחִי
עַל רַמְתּוֹ, וְעַל הַטּוֹב,
וְעַל חֻכְמַת מַלְכִּי,
עַד כִּמָּה הוּא, הַמְּחוּנָן,
כְּבִיר עֲתִיד לִהְיוֹת...
סוּפּוֹת שֶׁל הַמְּבּוּל אֵינָן

Know no such Liberty.

Stone Walls do not a Prison make,
Nor Iron bars a Cage;
Minds innocent and quiet take
That for an Hermitage.
If I have freedom in my Love,
And in my soul am free,
Angels alone that soar above,
Enjoy such Liberty.

Andrew Marvell

To His Coy Mistress

Had we but world enough and time,
This coyness, lady, were no crime.
We would sit down, and think which way
To walk, and pass our long love's day.
Thou by the Indian Ganges' side
Shouldst rubies find; I by the tide
Of Humber would complain. I would
Love you ten years before the flood,
And you should, if you please, refuse
Till the conversion of the Jews.
My vegetable love should grow

חֲשׂוֹת חֲרוּת קְזָאת.

אַבְנֵי חוֹמוֹת, מוֹטוֹת סוֹגֵר
עוֹד לֹא הַפֵּלָא, לֹא!
אָדָם טְהוֹר חִפְשֵׁי נִשְׁאָר
בוֹדֵד בְּתוֹךְ כָּלֹא.
כְּדִי אֶהְבֶּה, חֲרוּת לְקִנּוּת
לִבִּי אֲמִיץ דְּרוֹשׁ.
רַק מְלָאכִים חֲרוּת קְזָאת
מִסְגָּלִים לְחוֹשׁ.

(* בשנת 1642 נבחר לבלייס לבית הנבחרים, שם, בהיותו תומך נאמן של צ'ארלס הראשון, הגיש עתירה לפרלמנט בדרישה להחזיר את המלך לכס המלוכה. אבל עתירתו נדחתה, ולבלייס עצמו נשלח לכלא. שם הוא כתב את השיר הזה בצורה של פנייה לאישה עם השם האלגורי אלתאה. השיר נכלל בכל האנתולוגיות האנגליות, והסטנזה האחרונה מצוטטת לעיתים קרובות.
(** במקרה זה, התמזה היא מילה נרדפת למים. להלן רמיזה לטקסט של שייקספיר: "קערת יין חם בלי טיפה מרגיעה מהטיבר בזה. "מעשה קוריוולנוס" II, סצינה 1 (רומאים קדומים דיללו יין במים שנלקחו היישר מהנהר). ר' הערת המתרגם ב-<https://stihi.ru/2006/12/04-1475>

אֲנְדֵרִיו מַרְוֵל (1621-1678)

לְפִילֶגְשׁוֹ הַבִּישָׁנִית

לוֹ רַק הַזְמַן הָיָה אֶרֶךְ מִשְׁמַעוֹתִי,
אֲזַ בִּישָׁנוֹת הַיְתָה הוֹלֶמֶת לָךְ, גְּבֵרְתִּי.
הֵיִינוּ אֲזַ חוֹשְׁבִים בְּצֵל שֶׁל עֵץ תְּמָר
אִיךָ לַעֲבֹר אֶת יוֹם הַפִּיף הַלֹּא נִגְמַר.
אֶת תַּחֲפֹשׁ לָךְ אֶבֶן אָדָם אֶפְנִיתִי
בְּהוֹדוֹ בְּגֵדַת הַהֶגְנָגָס; וְאֲנִי
נוֹגֶה, לִיד מִיָּצַר שֶׁל הַמָּכָר שֶׁבְּגָבּוּל
אֶהֱב אוֹתְךָ שָׁנִים רַבּוֹת עַד הַמָּבּוּל;
וְאֶת תּוֹעִילִי לְסָרֵב לִי בְּטוֹב טַעַם
עַד שֶׁהַיְּהוּדִים יִמְרוּ אֶת דָּתָם.
אֶהְבְּתִי הַצִּמְחוּנִית תַּגְדֵּל יוֹתֵר

Vaster than empires and more slow;
An hundred years should go to praise
Thine eyes, and on thy forehead gaze;
Two hundred to adore each breast,
But thirty thousand to the rest;
An age at least to every part,
And the last age should show your heart.
For, lady, you deserve this state,
Nor would I love at lower rate.

But at my back I always hear
Time's wingèd chariot hurrying near;
And yonder all before us lie
Deserts of vast eternity.
Thy beauty shall no more be found;
Nor, in thy marble vault, shall sound
My echoing song; then worms shall try
That long-preserved virginity,
And your quaint honour turn to dust,
And into ashes all my lust;
The grave's a fine and private place,
But none, I think, do there embrace.

Now therefore, while the youthful hue
Sits on thy skin like morning dew,
And while thy willing soul transpires
At every pore with instant fires,
Now let us sport us while we may,
And now, like amorous birds of prey,
Rather at once our time devour
Than languish in his slow-chapped power.
Let us roll all our strength and all
Our sweetness up into one ball,
And tear our pleasures with rough strife
Through the iron gates of life:
Thus, though we cannot make our sun
Stand still, yet we will make him run.

מכל אַמפּריות וגם פחות מהר;
ועוד מאה שנה ילכו כדי לברך
ולשבח את עיניך, את מצחך,
מאתים כדי להתפעל מכל השד,
ושלושת אלפים לחוץ הגוף בלבד
(צריך לכל החלק מאה לפחות),
ואת לבה בסוף אצקה אולי לראות.
אכן, גברתי, מגיע לך המעמד,
אני גם לא אסכים למשהו מועט.
אבל מאחורי אני שומע צליל:
דוֹהֶרֶת בלי לאות מרכבת זמן וגיל;
ומסביב עד אפקים, ראי, שוכבות
בלי סוף מדבריות של נצח עצומות.
שרידי יפיה שם לעולם לא ימצאו;
תחת קמור השיש שוב לא ישמעו
את ההדים של שיר שלי; ותולעים
לא יאהבו הבתולים הישנים.
כבודך הלה מדהים אז יהפך אבק,
וכל תאוותי יחיהו לאפר דק;
הקבר – הוא מקום נפלא לאיש שוכב,
אבל שם מתחבקים מעט, אני חושב.
לכן, בעוד הגון הצעיר שלך
צובע את עורך כמו טל בבקר צח,
ונשמתך לפרץ החוצה מוכנה
בכל נקבוביות עם כל שרפה, אנא,
תני לנו להנות עכשיו לפרק זמן.
אנחנו כמו עופות דורסים באהבן,
טוב אם יטרף לחתיכות בבת אחת
הזמן אותנו מאשר לאט לאט.
הבה ונגלגל ביחד את הכל,
המתיקות שלנו לכדור גדול,
אל תקרעי נא את תענוגות האל
בשערי שנים העשויים ברזל:
אין לנו כוח את השמש לעצר,
אז בואי ונגרם לה בלי לאות לדחור.

הנמר

הבזק אש! נמר, נמר,
בלילות ביער בוער,
יד בנה או עין נצחית
את גופך שכה מפחיד?
במרום, בתהום נורא
אש עיניך בערה?
איך נמצא כנף לעוז
את האש הזו לתפוס?
שריר ואמנות איכה
סובבו את גיד לבך?
וכשהוא החל לפעם,
איזה פחד בא פתאום?
מפטיש? משרשרות?
מה לבך התחיל לרעד?
מסדן או מאימת
אחיזה קשה של צבת?
קשהשליכו כוכבים
משחקים מטר חצים,
החיה אז הבורא
שברא אותך ושה?
הבזק אש! נמר, נמר,
בלילות ביער בוער,
יד בנה או עין נצחית
את גופך שכה מפחיד?

נרקיסים

בודד שוטטתי, כמו ענן

The Tyger

Tyger! Tyger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Could frame thy fearful symmetry?
In what distant deeps or skies
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand, dare sieze the fire?
And what shoulder, & what art,
Could twist the sinews of thy heart?
And when thy heart began to beat,
What dread hand? & what dread feet?
What the hammer? what the chain?
In what furnace was thy brain?
What the anvil? what dread grasp
Dare its deadly terrors clasp?
When the stars threw down their spears,
And water'd heaven with their tears,
Did he smile his work to see?
Did he who made the Lamb make thee?
Tyger! Tyger! burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Dare frame thy fearful symmetry?

Daffodils

I wandered lonely as a cloud

That floats on high o'er vales and hills,
When all at once I saw a crowd,
A host, of golden daffodils;
Beside the lake, beneath the trees,
Fluttering and dancing in the breeze.

Continuous as the stars that shine
And twinkle on the milky way,
They stretched in never-ending line
Along the margin of a bay:
Ten thousand saw I at a glance,
Tossing their heads in sprightly dance.

The waves beside them danced, but they
Out-did the sparkling waves in glee:
A poet could not be but gay,
In such a jocund company:
I gazed'and gazed'but little thought
What wealth the show to me had brought:

For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood,
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;
And then my heart with pleasure fills,
And dances with the daffodils.

William Wordsworth

A Character

I marvel how Nature could ever find space
For so many strange contrasts in one human face:
There's thought and no thought, and there's paleness and bloom
And bustle and sluggishness, pleasure and gloom.

עלי גבעות ועמקים.
פתאום ראיתי קרן,
שורה זהבה של נרקיסים;
בצל עצים ליד אגם
מפרפרים בבריזה שם.

כמו כוכבי שבייל החלב
הנוצצים מתוך מרחץ,
הם נמתחו אין ספור בקו
לאורך כל שולי מפרץ:
וראשיהם כה נדנדו
כאלו הם כלם רקדו.

התחילו הגלים לרקד,
שמחים מחול פרחים לראות.
איה משורר יכול להיות
אדיש כלפי חברה כזאת?
הבטתי. מחשבה קטנה
עלתה לעשר התמונה:

תקופות, בראיה פנימית,
בעשר זה של התכנסות
אני רואה תמונה סמלית -
תמונה של אשר הבדידות;
ואז בהנאת חושים
אני רוקד עם נרקיסים.

ויליאם וורדסוורת' (1770-1850)

אפי

הטבע יכול ליצר קלסתר-פנים
עבור בן-אדם עם המון נגודים:
פריחה, חורון, גם בנה גם בורות,
קדרות, הנאה, המולה, אטיות,

There's weakness, and strength both redundant and vain;
Such strength as, if ever affliction and pain
Could pierce through a temper that's soft to disease,
Would be rational peace—a philosopher's ease.

There's indifference, alike when he fails or succeeds,
And attention full ten times as much as there needs;
Pride where there's no envy, there's so much of joy;
And mildness, and spirit both forward and coy.

There's freedom, and sometimes a diffident stare
Of shame scarcely seeming to know that she's there,
There's virtue, the title it surely may claim,
Yet wants heaven knows what to be worthy the name.

This picture from nature may seem to depart,
Yet the Man would at once run away with your heart;
And I for five centuries right gladly would be
Such an odd such a kind happy creature as he.

William Wordsworth

The World Is Too Much With Us

The world is too much with us; late and soon,
Getting and spending, we lay waste our powers;—
Little we see in Nature that is ours;
We have given our hearts away, a sordid boon!
This Sea that bares her bosom to the moon;
The winds that will be howling at all hours,
And are up-gathered now like sleeping flowers;
For this, for everything, we are out of tune;
It moves us not. Great God! I'd rather be
A Pagan suckled in a creed outworn;
So might I, standing on this pleasant lea,

חלשה ועצמה מיתרת לשוא;
כאלו כאב ועצבת יחדיו
בדרך לאפי חלש ונוגה,
יביאו שלום ושלמה של הוגה.

יש בו אדישות, אם נכשל אם גבר,
תשומת לב שלא נחוצה לדבר;
ישנה גאון בלי קנאה, יש ששון,
רפות וגם רוח ערמה וחרזון .

יש חפז, מבט מתפלא, הדקמה,
בושה שבקשי יודעת על עצמה,
יש חסד, עמו טענה לכבוד,
אך רק השמים יודעים איך לזכות.

תמונה זו חולפת; עמה גם יברח
פרצוף הפסיפס, אך לבך הוא יקח;
הייתי שמח עוד אלף שנה
להיות הבריה הזאת המשונה.

ויליאם וורדסוורת' (1770-1850)

ובעולם כה מיתר הוא, בן-אדם

ובעולם כה מיתר הוא, בן-אדם.
חובה וזכות... בזבזנו כבר את כוחותינו;
בטבע רק מעט מאד הוא בשבילנו;
ואת לבנו, שי עלוב, התשנו סתם!
אל הירח את חזו חושף הים;
הרוח, אשר תילל כל יום סביבנו,
שקטה כמו כר פרחים שהוא ישן עודנו -
לזה לא נתאם אנחנו לעולם;
זה לא עושה לנו מאום. מה טוב, אלי,
להיות עובד של מזלות וכוכבים
ועל הבר לחוש: אתה לא אסופי,

Have glimpses that would make me less forlorn;
Have sight of Proteus rising from the sea;
Or hear old Triton blow his wreathèd horn.

Ann And Jane Taylor

The Star

Twinkle, twinkle, little star,
How I wonder what you are!
Up above the world so high,
Like a diamond in the sky.

When the blazing sun is gone,
When he nothing shines upon,
Then you show your little light,
Twinkle, twinkle, all the night.

Then the trav'ler in the dark,
Thanks you for your tiny spark,
He could not see which way to go,
If you did not twinkle so.

In the dark blue sky you keep,
And often thro' my curtains peep,
For you never shut your eye,
Till the sun is in the sky.

'Tis your bright and tiny spark,
Lights the trav'ler in the dark :
Tho' I know not what you are,
Twinkle, twinkle, little star.

לראות את אל פרוטאוס קם מעמקים,
ו-מאמין בתם - לשמע על-ידי
את אל טריטון נושף בקרן צדפים.

אן (1782-1866) ו-ג'ין (1783-1824) טילור

הכוכב

כוכבון, נצנץ, נצנץ!
מה אתה? הגד לי, גץ,
שם למעלה, במרום,
מלא אור כמו יהלום?

כשהשמש הסתתרה,
על דבר לא מאירה,
להבריק אתה מחל.
נצנץ נא לי כל הלילה!

וכל איש בחשכה
יתמלא תודה לך:
בלעדיך הוא יכול
גם לתעות וגם לפל.

שם, מבעד לחלון
אתה ער, מאיר וילון
בלי עיניך לעצם
עד האור לקראת היום.

זהרך בהיר זעיר
את כלם בלילה מאיר:
מה אתה? אין לי הסבר,
אך נצנץ, כוכב, האר!

שיר ערש <https://www.youtube.com/watch?v=ScmQfUbMJVo>

Percy Bysshe Shelley

Ozymandias

I met a traveller from an antique land,
Who said—"Two vast and trunkless legs of stone
Stand in the desert. . . . Near them, on the sand,
Half sunk a shattered visage lies, whose frown,
And wrinkled lip, and sneer of cold command,
Tell that its sculptor well those passions read
Which yet survive, stamped on these lifeless things,
The hand that mocked them, and the heart that fed;
And on the pedestal, these words appear:
My name is Ozymandias, King of Kings;
Look on my Works, ye Mighty, and despair!
Nothing beside remains. Round the decay
Of that colossal Wreck, boundless and bare
The lone and level sands stretch far away."

Percy Bysshe Shelley

Good-Night

Good-night? ah! no; the hour is ill
Which severs those it should unite;
Let us remain together still,
Then it will be good night.

How can I call the lone night good,
Though thy sweet wishes wing its flight?
Be it not said, thought, understood —
Then it will be--good night.

To hearts which near each other move

פֶּרְסִי בִישִׁי שֶׁלֵּי (1792-1822)

אוזימנדיאס

(*)

פגשתי מטייל מארץ עתיקה. האיש אמר:
"שתי רגלי אבן אי-פעם ראיתי, ומהן נשמטת
עמדה אנדרטה עצומה, חצי שקועה בחול מדבר.
פניה המרסקות, מצחה, שפחה המקמטת,
גחוך שתלטן אכזר - ספרו לך שהפסל חקר
את יצוריו האיש עוד בחייו, וכשאותם פתר,
הטביע בחמרי עפר, שאין בהם קרטוב חיים,
את עוז ידו שלעגה לכל, שחש לבו המר;
ועל האדן רצף של מלים שעד עתה מופיע:
"שמי אוזימנדיאס, אדון עולם ומלך המלכים;
התבוננו במעשי, בכוח שאתכם מכניע!"...
אפלו זכר לא נשאר כעת כבר מאותם ימים,
וסביב אותן חרבות ענקיות כרגע משתרע
ים של חולות שטוחים, אשר נראה למרחקים.

(*) אוזימנדיאס – שם יווני של הפרעה רעמסס השני

פֶּרְסִי בִישִׁי שֶׁלֵּי (1792-1822)

לילה טוב

מה? לילה טוב? לא! השעה היא בודי חולה
אם היא בין אלה מפרידה שקמה לאסוף;
השארי, מחמל נפשי, עוד לשעה קלה,
יהיה הלילה טוב.

להיות בודד? איך אז אוכל לקרא ללילה טוב,
אם תשוקתך המתוקה תגוז כבר במעוף?
לכן אסור לנו את זה לומר ולחשב -
יהיה הלילה טוב.

ללבבות, שזה עם זה באהבה נעים

From evening close to morning light,
The night is good; because, my love,
They never say good-night.

John Clare

I Am!

I am! yet what I am none cares or knows,
My friends forsake me like a memory lost;
I am the self-consumer of my woes,
They rise and vanish in oblivious host,
Like shades in love and death's oblivion lost;
And yet I am! and live with shadows tost

Into the nothingness of scorn and noise,
Into the living sea of waking dreams,
Where there is neither sense of life nor joys,
But the vast shipwreck of my life's esteems;
And e'en the dearest—that I loved the best—
Are strange—nay, rather stranger than the rest.

I long for scenes where man has never trod;
A place where woman never smil'd or wept;
There to abide with my creator, God,
And sleep as I in childhood sweetly slept:
Untroubling and untroubled where I lie;
The grass below—above the vaulted sky.

John Keats

Bright star, would I were stedfast as thou art

Bright star, would I were stedfast as thou art—

משעת הערב ועד אור הבקר הקרוב,
הלילה טוב, אהובתי, אם שנים לא אומרים
אף פעם לילה טוב.

ג'ון קלר (1793-1864)

אני קיים!

(*)

אני קיים! אך איש לא מתעניין,
בין חברי נמחק מזכרון;
לצרותי אני - צרכן מסכן,
באות, נעלמות בתוך המון,
כמו אהבה ומות נגוזים;
בכל זאת אני חי עם הצללים,

נזרק לאין של רעש וזלזול,
לתוך הים הסי של הזיות,
ללא חיים, שמחות - חלום בהול,
שבירי ספינת חיי, חלקי מראות;
ומי שלי היה הכי יקר -
עכשיו זר - לא, מוזר - מהשאר.

תנו לי פנה בה גבר לא נראה,
אשה לא מחיכת, לא בוכה -
להשאר עם אלהי, עם הבורא,
לישן כמו בילדות, בשנת ברכה,
בלי הטראדות, בלי זמן ובלי מקום -
תחתי רק עשב, מעלי מרום.

(*) השיר נכתב בבית חולים לחולי נפש

ג'ון קיטס (1795-1821)

כוכב בהיר, אלו הייתי תמיד כמותך

אלו אותי תמיד כמותך אל ברא,

Not in lone splendour hung aloft the night
 And watching, with eternal lids apart,
 Like nature's patient, sleepless Eremite,
 The moving waters at their priestlike task
 Of pure ablution round earth's human shores,
 Or gazing on the new soft-fallen mask
 Of snow upon the mountains and the moors—
 No—yet still stedfast, still unchangeable,
 Pillow'd upon my fair love's ripening breast,
 To feel for ever its soft fall and swell,
 Awake for ever in a sweet unrest,
 Still, still to hear her tender-taken breath,
 And so live ever—or else swoon to death.

John Keats

When I have Fears That I May Cease to Be

When I have fears that I may cease to be
 Before my pen has gleaned my teeming brain,
 Before high-pilèd books, in charactery,
 Hold like rich garners the full ripened grain;
 When I behold, upon the night's starred face,
 Huge cloudy symbols of a high romance,
 And think that I may never live to trace
 Their shadows with the magic hand of chance;
 And when I feel, fair creature of an hour,
 That I shall never look upon thee more,
 Never have relish in the faery power
 Of unreflecting love—then on the shore
 Of the wide world I stand alone, and think
 Till love and fame to nothingness do sink.

Elizabeth Barrett Browning

How Do I Love Thee?

לא בפאר בודד הייתי ער בליל,
 וכמו נזיר סבלן של טבע, במורא
 צופה במתרחש סביבי, ומתפעל:
 ממים, בחופי עולם של בני אדם,
 נעים ומתיזים לפי מנהג כמרים,
 או מכסוי השלג שפתאום מקדם
 נפל אתמול על ההרים והבתים -
 לא כה - עודי תמידי ובלתי משתנה,
 הייתי על השד אהבתי הרך
 לנצח חש אותו יורד ושוב גואה,
 לנצח ער ושש במתק מברך,
 שומע את נשימתה העדינה...
 וכך לחיות לעד - או מות הוא עדנה.

ג'ון קיטס (1795-1821)

וכשאני פוחד שמא אחדל להיות

וכשאני פוחד שמא אחדל להיות
 לפני שאאסף בעט את התבונה
 בערמות ספרים, בתוך הממגרות,
 כמו שקוצרים אוספים בסתיו את התבואה;
 וכאשר אני רואה, על פני הליל
 סמלי רומנטיקה גבוהה מעננים,
 שלעקב אחריהם כבר לא אוכל -
 לא במקרה, לא בעזרת שרביט קסמים;
 וכשאני מרגיש, יצור של השעה,
 שמא לא אסתכל עליה, עד הסוף,
 לא אתענג בנס מפלא של אהבה
 בלי שקולי דעת, בלי כלום - עלי החוף
 אז אהגה לבד, עד שתראה העין
 איך אהבה ותהילה שוקעות לאין.

אליזבת בארט בראונינג (1806-1861)

איך אני אוהבת אותך?

How do I love thee? Let me count the ways.
I love thee to the depth and breadth and height
My soul can reach, when feeling out of sight
For the ends of being and ideal grace.
I love thee to the level of every day's
Most quiet need, by sun and candle-light.
I love thee freely, as men strive for right.
I love thee purely, as they turn from praise.
I love thee with the passion put to use
In my old griefs, and with my childhood's faith.
I love thee with a love I seemed to lose
With my lost saints. I love thee with the breath,
Smiles, tears, of all my life; and, if God choose,
I shall but love thee better after death.

Henry Wadsworth Longfellow

A Psalm of Life

What the Heart of the Young Man Said to the Psalmist

Tell me not, in mournful numbers,
Life is but an empty dream!—
For the soul is dead that slumbers,
And things are not what they seem.

Life is real! Life is earnest!
And the grave is not its goal;
Dust thou art, to dust returnest,
Was not spoken of the soul.

Not enjoyment, and not sorrow,
Is our destined end or way;
But to act, that each to-morrow
Find us farther than to-day.

ואיך אני אותך אוהבת? אספר.
עד עמק, רחב, גבה שנפשי
לגעת יכולה – לא ממשי,
מחוץ לטווח ראיה, רחוק יותר.
אוהבת סתם כמו שמש, אור של נר,
כמו כל דבר פשוט; כמו אנשים
שמחפשים אמת – כליל חפשי,
מי שוותרו על שבח ופאר.
אוהבת בתשוקה שמקורה
בכל יגון עבר, באמן ילדותי,
באהבה שמתה לכאורה
עם כל קדושי עבר; בנשימת,
בחיוכים, דמעות. לאל ברה,
ואאהב יותר אחר מותי.

הנרי ווסוורת לונגפלדו (1807-1882)

מזמור לחיים

מה אמר לב הצעיר למחבר מזמורים

אל תמר כאוטוריטה:
החיים – חלום עקר! -
בנמנום הנפש מתה,
סוד דברים מעין נסתר.

מטרת חיים – לא קבר,
החיים אמתיים;
"מהאפר אל האפר"
על הנפש לא אומרים.

צער, נחת בשבילנו
לא הדרך, לא הסוף.
לעשות! מחר תהיינה
רחוקים מחול החוף.

Art is long, and Time is fleeting,
And our hearts, though stout and brave,
Still, like muffled drums, are beating
Funeral marches to the grave.

In the world's broad field of battle,
In the bivouac of Life,
Be not like dumb, driven cattle!
Be a hero in the strife!

Trust no Future, howe'er pleasant!
Let the dead Past bury its dead!
Act,—act in the living Present!
Heart within, and God o'erhead!

Lives of great men all remind us
We can make our lives sublime,
And, departing, leave behind us
Footprints on the sands of time;

Footprints, that perhaps another,
Sailing o'er life's solemn main,
A forlorn and shipwrecked brother,
Seeing, shall take heart again.

Let us, then, be up and doing,
With a heart for any fate;
Still achieving, still pursuing,
Learn to labor and to wait.

Henry W. Longfellow

A Gleam Of Sunshine

לפסגות קשה ללכת:
לב רב כוח לכאורה,
אך פועם כתרף - שיר לכת
שבדרך לקבורה.

כשהסכנה נשקפת,
כשהקרב ממש לא קל,
לא בקר מנה לרפת
ואלם - היה חיל.

העתיד יבוא עם שחר,
העבר יקבר מתיו.
בהוה פעל עד סהר -
לב בפנים, האל עליו!

לנשגב נביא חיינו,
עוד מהגדולים נלמד,
ונשאיר את עקבותינו
על חולות הזמן לעד.

עקבותינו עוד יועילו
לאדם אחר, נטוש
ואובד עצות כאלו -
ימשיך חזק, נחוש.

בואו נקום, נלך בלי רעד,
מוכנים גורל לסרד,
להשיג, לרדף כל יעד,
לעבד ולחכות.

הנרי ו. לונגפלו (1807-1882)

קרן השמש

<p>This is the place. Stand still, my steed, Let me review the scene, And summon from the shadowy Past The forms that once have been.</p> <p>The Past and Present here unite Beneath Time's flowing tide, Like footprints hidden by a brook, But seen on either side.</p> <p>Here runs the highway to the town; There the green lane descends, Through which I walked to church with thee, O gentlest of my friends!</p> <p>The shadow of the linden-trees Lay moving on the grass; Between them and the moving boughs, A shadow, thou didst pass.</p> <p>Thy dress was like the lilies, And thy heart as pure as they: One of God's holy messengers Did walk with me that day.</p> <p>I saw the branches of the trees Bend down thy touch to meet, The clover-blossoms in the grass Rise up to kiss thy feet,</p> <p>"Sleep, sleep to-day, tormenting cares, Of earth and folly born!" Solemnly sang the village choir On that sweet Sabbath morn.</p> <p>Through the closed blinds the golden sun</p>	<p>עמד סוסי, מכאן אפשר לסקר את המראה, לקרא מחשך העבר לצל אזור פורה.</p> <p>כאן העבר וההווה בזמן מתאחדים, כך עקבים שגל מסוה, מן הגדות נראים.</p> <p>זה כביש מהיר לעירה, וזה נתיב מצל, דרך אי-אז לכנסיה, הלכת אתי, מחמל!</p> <p>למטה צל עצי טליה על רוח הדשא זז; בינם לבין התעלה כצל עברת כאן אז.</p> <p>לחבצלת שמלתך לבך דומה היה, כאלו אל לי את דמותך נתן כהזיה.</p> <p>התכופפו ענפי עצים ונמשכו אליך, תלתן מעשב קם מקדים את נשיקת רגליך,</p> <p>"ישן, עם צרותיו הנח את מי שבור נולד!" במקהלה הם שרו כן בשחרית שבת.</p> <p>מחוץ השמש ציירה</p>
--	---

Poured in a dusty beam,
Like the celestial ladder seen
By Jacob in his dream.

And ever and anon, the wind,
Sweet-scented with the hay,
Turned o'er the hymn-book's fluttering leaves
That on the window lay.

Long was the good man's sermon,
Yet it seemed not so to me;
For he spake of Ruth the beautiful,
And still I thought of thee.

Long was the prayer he uttered,
Yet it seemed not so to me;
For in my heart I prayed with him,
And still I thought of thee.

But now, alas! the place seems changed;
Thou art no longer here:
Part of the sunshine of the scene
With thee did disappear.

Though thoughts, deep-rooted in my heart,
Like pine-trees dark and high,
Subdue the light of noon, and breathe
A low and ceaseless sigh;

This memory brightens o'er the past,
As when the sun, concealed
Behind some cloud that near us hangs
Shines on a distant field.

Henry Wadsworth Longfellow

קורות באור זהב,
במין סלם, אותו ראה
בחלומו יעקב.

ואת דפי התהלים
הרוח דפדפה,
מלאת ריחות העשבים
והיא לא התעופה.

שח המטיף, באריכות
המשיח, הייתי ער,
כי הוא דבר על יפי רות -
לבי עליך דבר.

הוא התפלל, מלמל זמן רב,
אך לא נראה לי כך;
הייתי בתפלה נלהב,
כי התפללתי לך.

אבוי! הכל כאן השתנה;
כל המראה העם,
כאור השמש השנה
אתך כבר נעלם.

אם כי מחשבות בלב,
כמו ארץ משרשות,
הכניעו את האור, פואב
לבי כל כך תקופות.

השמש הסתתרה כעת
מאחורי ענן,
אבל בזכרון לזהט
אורה ורענן.

הנרי וודסוורת' לונגפלו (1807-1882)

<p>The Arrow and the Song</p> <p>I shot an arrow into the air, It fell to earth, I knew not where; For, so swiftly it flew, the sight Could not follow it in its flight.</p> <p>I breathed a song into the air, It fell to earth, I knew not where; For who has sight so keen and strong, That it can follow the flight of song?</p> <p>Long, long afterward, in an oak I found the arrow, still unbroke; And the song, from beginning to end, I found again in the heart of a friend.</p> <p>Caroline Elizabeth Sarah Norton</p> <p>I Do Not Love Thee</p> <p>I do not love thee!—no! I do not love thee! And yet when thou art absent I am sad; And envy even the bright blue sky above thee, Whose quiet stars may see thee and be glad.</p> <p>I do not love thee!—yet, I know not why, Whate'er thou dost seems still well done, to me: And often in my solitude I sigh That those I do love are not more like thee!</p> <p>I do not love thee!—yet, when thou art gone, I hate the sound (though those who speak be dear) Which breaks the lingering echo of the tone Thy voice of music leaves upon my ear.</p>	<p>החץ והשיר</p> <p>יָרִיתִי חֶץ לָאוֹר אֶל עַל, וְלֹא יָדַעְתִּי אֵיפֹה הוּא נָפַל; כָּל כֹּה מַהֵר הָיָה הַמַּעוֹף, שֶׁאִי-אֶפְשָׁר אַחֲרָיו לַעֲקֹב.</p> <p>נִשְׁפָּתִי שִׁיר לָאוֹר אֶל עַל, וְלֹא יָדַעְתִּי אֵיפֹה הוּא נָפַל; לְמִי יֵשׁ מִבֶּטַח נוֹקֵב וּמַהִיר לַעֲקֹב אַחֲרֵי מַעוֹף הַשִּׁיר?</p> <p>הַרְבֵּה אַחֵר כֵּן, בְּאֵלּוֹן הַדּוֹר נִמְצָא חֲצִי, עֵדִין לֹא שְׁבוּר; וְהַשִּׁיר, מִתְחִילָתוֹ עַד הַסּוֹף, מִצָּאתִי בְּלֵב חֲבֵרִי הַטּוֹב.</p> <p>קרולינה אליזבת שרה נורטון (1808-1877)</p> <p>אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ</p> <p>לֹא, אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת לְגִמְרִי אוֹתָךְ! אך בְּהַעֲדֶךָ אֲנִי כֹה עֲצוּבָה, מְקַנְאֶת בְּרִקְיעַ מְשׁוּם שְׁבֵר כּוֹכְבָיו דּוֹמְמִים מִבִּיטִים בְּשִׁמְחָה.</p> <p>לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתָךְ! לָמָּה? בְּלִי דַעְתִּי. דַּעְתִּי הִיא לְכָל מַעֲשֶׂיךָ נֹחָה. וּתְקוּפוֹת נֶאֱנָחַת בְּקוֹר בְּדִידוּתִי, כִּי כָל הָאֱהוּבִים, כֹּה שׁוֹנִים הֵם מִמֶּךָ!</p> <p>לֹא אוֹהֶבֶת! - אֲבָל כְּשֶׁאַתָּה נִעְלָם, אֲזַ שְׁנוֹא לִי הַקּוֹל שֶׁל קְרוֹבִים כָּאֵן אֵלַי, שֶׁשׁוֹבֵר אֶת הַהֵד הַמִּמָּשִׁיךְ וְנֹדֵם שֶׁל קוֹלֶךָ הַצִּלּוּל הַנִּשְׁמָע בְּאָזְנִי.</p>
--	--

I do not love thee!—yet thy speaking eyes,
With their deep, bright, and most expressive blue,
Between me and the midnight heaven arise,
Oftener than any eyes I ever knew.

I know I do not love thee! yet, alas!
Others will scarcely trust my candid heart;
And oft I catch them smiling as they pass,
Because they see me gazing where thou art.

Alfred, Lord Tennyson

Crossing the Bar

Sunset and evening star,
And one clear call for me!
And may there be no moaning of the bar,
When I put out to sea,

But such a tide as moving seems asleep,
Too full for sound and foam,
When that which drew from out the boundless deep
Turns again home.

Twilight and evening bell,
And after that the dark!
And may there be no sadness of farewell,
When I embark;

For tho' from out our bourne of Time and Place
The flood may bear me far,
I hope to see my Pilot face to face
When I have crost the bar.

לא אוהבת! עיניך אלי מדברות,
ואורן הכחל, העמוק כה מכסים,
הן ביני ולבין השמים עולות
בחסות ליל תקופות מעיני אחרים.

לא אוהבת אותך! אחרים, הם - אבוי! -
כנראה לא טועים ללבי הישר;
וראיתי: הם מחיכים מאחרי,
כי ברור: מבטי רק אליך נקשר.

אלפרד, לורד טניסון (1809-1892)

חצית השרטון

שקיעה, כוכב נִיח.
וקול אלי משם!
והלואי שרטון לא יאנח
כשכבר אפליג לים,

כאן אין מקום לקצף ולקול,
השפל בשנתו.
את מי שבא מתהום, לשאת יכול
הוא לביתו.

צליל, דמדומים, העת
לחשך בלי קצה!
והלואי בלי עצב נפרד,
כשכבר אצא;

אם כי לשום מקום וזמן נסחב
לצוף אני נדון,
כלי תקוה לראות פני הנֶתֵב
מעבר לשרטון.

(ראה הערות במדור "כתבות" של האתר הזה)

Alfred, Lord Tennyson

The Eagle

He clasps the crag with crooked hands;
Close to the sun in lonely lands,
Ring'd with the azure world, he stands.

The wrinkled sea beneath him crawls;
He watches from his mountain walls,
And like a thunderbolt he falls.

Alfred, Lord Tennyson

Break, Break, Break

Break, break, break,
On thy cold gray stones, O Sea!
And I would that my tongue could utter
The thoughts that arise in me.

O, well for the fisherman's boy,
That he shouts with his sister at play!
O, well for the sailor lad,
That he sings in his boat on the bay!

And the stately ships go on
To their haven under the hill;
But O for the touch of a vanish'd hand,
And the sound of a voice that is still!

Break, break, break
At the foot of thy crags, O Sea!
But the tender grace of a day that is dead

אלפרד, לורד טניסון (1809-1892)

הנָשֶׁר

הוא אוֹחֵז בצוקים בִּידָיִם כְּפוּפוֹת;
לא רְחוֹק מִהַשֶּׁמֶשׁ בְּאַרְצוֹת בּוֹדְדוֹת
הוא עומֵד מֵאֲרֵס לְעוֹלָם הַפְּסָגוֹת,.

וְתַחְתּוֹ מִקְמָט יָם הַתַּחֲלֵת זֹחֵל;
הוא צוֹפֶה מִקִּירוֹת הַהָרִים עַל תֵּבֵל,
וְכִמוֹ רַעַם בְּיוֹם בְּהִיר מָטָה נוֹפֵל.

אלפרד, לורד טניסון (1809-1892)

שֶׁבֶר, שֶׁבֶר, שֶׁבֶר

שֶׁבֶר, שֶׁבֶר, שֶׁבֶר, הַיָּם,
אֶת אֲבִנֶיךָ הָאֲפוֹרוֹת!
לוֹ לְשׁוֹנֵי תוֹכֵל לְבָטָא
אֶת הַמַּחֲשָׁבוֹת שֶׁבִי עוֹלוֹת.

הֵה, כָּמָה טוֹב לְבֵן הַדִּיג,
שֶׁצוֹעֵק עִם אֲחוֹתוֹ וְלֵץ!
הֵה, כָּמָה טוֹב לְנֶעַר מֵלַח,
הַשֶּׁר בְּסִירָה שָׁלוֹ בְּמִפְרָץ!

הַסְפִּינוֹת רַב־יָהוּד מַגִּיעוֹת
לְמִקְלָטָם בְּצֵל הַגְּבֵעָה;
אֶךְ אוֹי לְמַגֵּעַ הַיָּד שֶׁעֲבָדָה,
לְצִלִּיל הַקּוֹל שֶׁנָּדָם וְגוֹעַ!

שֶׁבֶר, שֶׁבֶר, שֶׁבֶר, הַיָּם,
אֶת כָּל מַרְגְּלוֹת סְלַעֶיךָ שֶׁבֶר!
אֶךְ הַחֵן הַרַךְ שֶׁל הַיּוֹם שֶׁמָּת

Will never come back to me.

Alfred Lord Tennyson

Nothing Will Die

When will the stream be weary of flowing
Under my eye? When will the wind be weary of blowing
Over the sky? When will the clouds be weary of fleeting?
When will the heart be weary of beating? And nature die?
Never, oh! never, nothing will die?
The stream flows,
The wind blows,
The cloud fleets,
The heart beats,
Nothing will die.

Nothing will die;
All things will change
Through eternity.
'Tis the world's winter;
Autumn and summer
Are gone long ago;
Earth is dry to the centre,
But spring, a new comer,
A spring rich and strange,
Shall make the winds blow
Round and round,
Through and through,
Here and there,
Till the air
And the ground
Shall be filled with life anew.
The world was never made;
It will change, but it will not fade.
So let the wind range;

לעולם אלי לא יחזור.

אלפרד לורד טניסון (1809-1892)

שום דבר לא ימות

מתי הזרם יתעייף לזרום
מול עיני? מתי הרוח תתעייף לנשב פתאום
בשמי? ומתי העננים יתעייפו לעוף במרום?
מתי הלב שלי יתעייף לפעם? והטבע ימות?
לעולם, אוי! לעולם, שום דבר לא ימות?
הזרימה נמשכת,
הרוח לא דועקת,
העננה עוברת,
פעימת הלב חוזרת,
שום דבר לא ימות.

שום דבר לא ימות;
הדברים ישתנו לבלי הכר
כל שנות הנצח.
הנה, בא לעולם החורף;
הקיץ והסתיו החלש
הספיקו מזמן לחלף;
כל הארץ אחוזת חרב,
אך האביב בא חדש,
אביב עשיר, רב פאר,
חזרו הרוחות לנשב
שתי וערב,
מסביב,
פה ושם;
האזיר שוב צח וחס,
מתמלא חיים כל רגב
באביב.
העולם הזה לא נוצר:
משתנה, אך לא נגמר.
אז תנו לנוע לרוחות;

For even and morn
Ever will be
Through eternity.
Nothing was born;
Nothing will die;
All things will change.

Edgar Allan Poe

Alone

From childhood's hour I have not been
As others were—I have not seen
As others saw—I could not bring
My passions from a common spring—
From the same source I have not taken
My sorrow—I could not awaken
My heart to joy at the same tone—
And all I lov'd—I lov'd alone—
Then—in my childhood—in the dawn
Of a most stormy life—was drawn
From ev'ry depth of good and ill
The mystery which binds me still—
From the torrent, or the fountain—
From the red cliff of the mountain—
From the sun that 'round me roll'd
In its autumn tint of gold—
From the lightning in the sky
As it pass'd me flying by—
From the thunder, and the storm—
And the cloud that took the form
(When the rest of Heaven was blue)
Of a demon in my view—

Edgar Allan Poe

עַרְב, בֶּקֶר- הֵם לְעַד
וְיֵהִי
כָּל שָׁנוֹת הַנֶּצַח.
שׁוּם דָּבָר לֹא נוֹלַד;
שׁוּם דָּבָר לֹא יָמוּת;
דִּין הַכֹּל לְהַשְׁתַּנּוֹת.

אֶדְגָּר אֵלְן פּוֹ (1809-1849)

לִבְד

אֲנִי לֹא מְסַגֵּל לְרֵאוֹת
כְּמוֹ אֲחֵרִים; - אֶת הַתְּשׁוּקוֹת
לְשֹׂאב נִפְיִי, אֶךְ לְשׂוֹא,
מִהַמַּעַן הַמְּשֻׁתָּף,
לְחוּשׁ אַתֶּם אֶת הַכָּאֵב,
וּלְעוֹרֵר שְׂמִיחָה בְּלֵב
עִם אֲחֵרִים בְּצִלִּיל אֶחָד -
אֶהְבֵּתִי אֶת הַכֹּל לִבְד
מִשְׁחַר יְלֻדוֹתִי - וְאַז -
מִשְׁכֵּתִי אֶת הַסּוּד, הָרֵז
שְׁמֵרְתֶּךָ לוֹ עַד הַיּוֹם -
מִעֵמֶק טוֹב וְרַע, מִתְּהוֹם,
מִהַפְּסָגָה וּמִצִּוּקָה -
מִסָּלַע אוֹ מִמְזֻרְקָה -
אוֹ מִהַשְׁמֵשׁ שֶׁעָלָה
בְּגוֹן זָהָב סְתִיּוֹי שְׁלָה -
מִהַבְּרֶק שְׂבֵהֶרֶף עֵין
עוֹבֵר עָלַי פְּתָאוֹם וְאֵין -
מִרַעַם, מִעֵנָן גּוֹלֵשׁ
בְּצוּרָתוֹ שֶׁהוּא לוֹבֵשׁ
(שֶׁאֵר הָרוֹם נִשְׁאַר כָּחֹל)
לְשֹׁד לְדַמּוֹת כָּל כֶּךָ יְכוֹל -

אֶדְגָּר אֵלְן פּוֹ (1809-1849)

Evening Star	כוכב הערב
'Twas noontide of summer, And mid-time of night; And stars, in their orbits, Shone pale, thro' the light Of the brighter, cold moon, 'Mid planets her slaves, Herself in the Heavens, Her beam on the waves. I gazed awhile On her cold smile; Too cold- too cold for me- There pass'd, as a shroud, A fleecy cloud, And I turned away to thee, Proud Evening Star, In thy glory afar, And dearer thy beam shall be; For joy to my heart Is the proud part Thou bearest in Heaven at night, And more I admire Thy distant fire, Than that colder, lowly light.	בְּאַמְצַע הַקִּיץ, בְּחֻצוֹת הַלַּיִל; כּוֹכְבֵּים הַבְּהִבּוּ חִוּרִים כְּמוֹ צֶל בְּאוֹר הַיָּרֵחַ הַקָּר; עֶבְדִּיו - כּוֹכְבֵי הַלֵּכֶת הֵלְכוּ אַחֲרָיו. הוּא חָג בְּשָׁמַיִם, הַיָּם מוֹאָר. הַבִּטָּתִי לְזָמַן מָה עַל חִיוֹכוֹ הַקָּר. לְתַכְרִיכִים דּוֹמָה עָנָן מִתְלַתֵּל... וּפְנִיתִי אֶל עַל, אֵלָיָהּ, כּוֹכֵב עֶרֶב גָּאָה, בְּתַפְאֲרֶתָהּ הֶרְחֹקָה. קִרְנָהּ לִי יִקְרָה יוֹתֵר, וְלִבִּי שָׁמַח, כְּאִשֶּׁר אֲנִי מִבִּין אֶת חִלְקָהּ הַגָּאָה בְּשָׁמַי הַלִּיל. וְיוֹתֵר אֲנִי מַעְרִיץ אֶת הָאִשׁ שֶׁאַתָּה מְפִיץ, מֵאִשֶּׁר אוֹתוֹ אוֹר - קָר וְדָלִיל.
Edgar Allan Poe	אֵדְגֵר אֵלְן פּוֹ (1809-1849)
Lines on Ale	שׁוּרוֹת עַל הַשֵּׁכָר
Filled with mingled cream and amber, I will drain that glass again. Such hilarious visions clamber Through the chamber of my brain. Quaintest thoughts, queerest fancies	אֲרוֹקֵן אֶת הַכּוֹס עוֹד פְּעַם - תַּעְרוּבֶת קֶרֶם וְעִנְבֹר. חֲזִיוֹנוֹת שֶׁל צֶבַע וְטַעַם עוֹבְרִים בְּמוֹחֵי הַמִּשְׁכָּר. הַזָּמַן מִתְקַדֵּם? מָה אֲכַפֵּת לִי?

Come to life and fade away.
What care I how time advances;
I am drinking ale today.

Emily Brontë

Remembrance

Cold in the earth—and the deep snow piled above thee,
Far, far removed, cold in the dreary grave!
Have I forgot, my only Love, to love thee,
Severed at last by Time's all-severing wave?

Now, when alone, do my thoughts no longer hover
Over the mountains, on that northern shore,
Resting their wings where heath and fern-leaves cover
Thy noble heart forever, ever more?

Cold in the earth—and fifteen wild Decembers,
From those brown hills, have melted into spring:
Faithful, indeed, is the spirit that remembers
After such years of change and suffering!

Sweet Love of youth, forgive, if I forget thee,
While the world's tide is bearing me along;
Other desires and other hopes beset me,
Hopes which obscure, but cannot do thee wrong!

No later light has lightened up my heaven,
No second morn has ever shone for me;
All my life's bliss from thy dear life was given,
All my life's bliss is in the grave with thee.

But, when the days of golden dreams had perished,
And even Despair was powerless to destroy,

שָׁעַף מִשְׁנָה, נוֹף מוֹזָר
נוֹלַד וְאֵינָנוּ, מֵה פֶּלֶא,
אִם אֲנִי כָּאֵן שׁוֹתֶה שִׁכָּר?

אמילי ברונטה (1818-1848)

זְכֵרונות

בְּקִבְרְךָ הָקָר וְהַמְשֻׁמִּים, כֹּה מְרֻחָק
אַתָּה, וְשִׁלְג נִעְרָם עָלָיו לְרוֹב!
אֶהוֹב, עַל-יְדֵי גַל הַזְּמַן מִמֶּנִּי מִנִּתְקִי,
הָאֵם אוֹתְךָ שִׁכַּחְתִּי פֶּעַם לְאַהֲבָה?

אֲנִי כָּאֵן לְבַדִּי. מִחֲשָׁבוֹת שְׁלִי עֲפוֹת
לְחוּף צְפוֹנִי, לְשִׁטַּח הַרְרֵי רְחוֹק,
אֶל לִבְךָ הָאֲצִיל שֶׁשָּׁם לְעַד קְבוּרָה. צוֹנְחוֹת
אֶז כְּנִפְיָהֶן עָלִי הָאֲחוּ הַיִּרְקָה.

עָבְרוּ כְּבֶר חֲמִישָׁה עֶשֶׂר חֳדָשֵׁי דְצֶמְכֶּר
וּמִגְבָּעוֹת חוֹמוֹת נִמְסוּ לְאַבִּיב:
נֶאֱמָנָה רוּחִי לְסִבֵּל וּלְנִדֵּר
כָּל שָׁנוֹת כָּאֵב בְּכָל שְׁנוֹי שֶׁמִּסְבִּיב.

וּבְכֵן, סֵלַח לִי, מִתּוֹק שְׁלִי אֶהוֹב מִנְעוּרִי,
אִם בְּגֵאוֹת הַזְּמַן אֲשַׁכַּח פֶּתְאוֹם אוֹתְךָ;
תִּקְוּוֹת וּרְצוֹנוֹת רוֹדְפִים כָּל רֶגַע אַחֲרִי,
נִרְאִית לִי בְּטִשְׁטוּשׁ, אֶךְ בְּלִי עוֹזֵת דְּמוּתְךָ.

מִלְכָּתְךָ שׁוֹב לֹא הָאִיר אוֹתִי אוֹר מִמְרוֹמָיו,
מֵאֵז שׁוּם בְּקָר בְּשִׁבְלִי כְּבֶר לֹא הִבְרִיק.
עִמָּךְ נִלְקַח כָּל אֲשֶׁר מִחַיִּים שְׁלִי עֲכָשִׁיו:
בְּקִבְרְךָ כָּל אֲשֶׁר שָׁל חַיִּי, כָּל זִיקָה.

אָבֵל, כִּאֲשֶׁר כְּבֶר נִסְפּוּ כָּל חִלּוּמוֹת שֶׁל פֶּז,
וּלְיֵאוּשׁ כְּבֶר לֹא הָיָה מֵה לְהִרְסָה,

Then did I learn how existence could be cherished,
Strengthened, and fed without the aid of joy.

Then did I check the tears of useless passion—
Weaned my young soul from yearning after thine;
Sternly denied its burning wish to hasten
Down to that tomb already more than mine.

And, even yet, I dare not let it languish,
Dare not indulge in memory's rapturous pain;
Once drinking deep of that divinest anguish,
How could I seek the empty world again?

Emily Bronte

Song

The linnet in the rocky dells,
The moor-lark in the air,
The bee among the heather bells
That hide my lady fair:

The wild deer browse above her breast;
The wild birds raise their brood;
And they, her smiles of love caressed,
Have left her solitude!

I ween, that when the grave's dark wall
Did first her form retain,
They thought their hearts could ne'er recall
The light of joy again.

They thought the tide of grief would flow
Unchecked through future years;
But where is all their anguish now,
And where are all their tears?

יָדַעְתִּי לְהוֹקִיר אֶת הַקִּיּוֹם הַזֶּה, וְאִז
לֹא עֲזַרְתָּ שְׂמִיחָה פְּתָאוֹם גָּדֹל בִּי עוֹז.

וְאִז בְּדַקְתִּי אֶת דְּמָעוֹת לִשְׂוֹא שֶׁל הַתְּשׁוּקָה -
וְאֶת נַפְשִׁי הַצְעִירָה גִּמְלַתִּי לִי
מִכְמִיחָתָהּ לְזַכְרָךְ וְגַם מִכָּל זָקָה
לְקַבֵּר אֲשֶׁר כָּבֵר חֲשַׁבְתִּי מִשְׁלִי.

וְגַם, שֶׁתְּחַלֵּשׁ לַגִּמְרִי, לֹא רָצִיתִי,
שֶׁתִּתְמַכֵּר לְכֹאבֵי הַזְכָּרוֹן...
מִגְבִּיעַ יְסוּרֵי הָאֵל מִסְפִּיק שְׁתִּיתִי,
מָה אַחֲפֵשׁ לִי בְּעוֹלָם הַדְּכָאוֹן?

אֶמִּילִי בְּרוֹנְטָה (1818-1848)

שִׁיר

פְּרוֹשׁ בְּמִצּוֹלוֹת סָלְעִים,
לְמַעַלָּה עֶפְרוֹנִי,
דְּבוּרָה בְּאֶחָו - מִסְתִּירִים
אֶת יְפִיָּהּ שֶׁל גְּבֵרָתִי.

אֵיל רוּעָה מַעַל גּוֹפָה;
צִפּוֹר בֶּקֶן עֵתָה;
כֹּלָם, שֶׁפַּעַם הִיא לְטָפָה,
עֲזְבוּ בְּדָד אוֹתָהּ!

כְּשֶׁעוֹד הַקֶּבֶר הַקּוֹדֵר
אֶת צוּרְתָּהּ שֹׁמֵר,
הֵם לֹא יָדְעוּ לְהַזְכֵּר
אוֹר שֶׁל שְׂמִיחַת עֶבֶר;

"הָאֵבֶל עוֹד תִּזְרָם", - חוֹשְׁבִים, -
"בְּלִי לְאַבֵּד גְּאוּת";
אֵבֶל אֵיפָה הַיְסוּרִים,
אֵיפָה כָּל הַדְּמָעוֹת?

Well, let them fight for honour's breath,
Or pleasure's shade pursue--
The dweller in the land of death
Is changed and careless too.

And, if their eyes should watch and weep
Till sorrow's source were dry,
She would not, in her tranquil sleep,
Return a single sigh!

Blow, west-wind, by the lonely mound,
And murmur, summer-streams--
There is no need of other sound
To soothe my lady's dreams.

Emily Brontë

Eight short poems

1. All hushed and still within the house

All hushed and still within the house;
Without – all wind and driving rain;
But something whispers to my mind,
Through rain and through the wailing wind,
Never again.
Never again? Why not again?
Memory has power as real as thine.

2. O come with me

O come with me, thus ran the song,
The moon is bright in Autumn's sky,
And thou hast toiled and laboured long
With aching head and weary eye.

אֶז תִּנּוּ לָהֶם קֶצֶת לְהַפִּיר
כְּבוֹד וְתַפְאֶרֶת --
הַמֵּת גַּם לֹא תִמִּיד זָהִיר
וּמִשְׁנֵה צוּרָה.

כְּשֶׁבְּעֵינֵם אֵין דְּאָבָה,
כִּי צַעַר כָּבֵד לֹא מִזִּיק,
גַּם הִיא בְּתוֹךְ שְׁנֵתָה שְׁלוֹה,
הִיא דָּמַע לֹא תִפְּסִיק.

נִשְׁבִּי הַרוּחַ, וּמִלְמֵל
הַנַּחֵל בְּמַדְרוֹן -
צְלִילְכֶם מֵתָאִים מָאֵד, בְּתֵל
לְחֵלֶם לָהּ וְלִישׁוֹן.

אֵמִילִי בְּרוֹנְטֶה (1818-1848)

שְׁמוֹנֵה שִׁירִים קְצָרִים

1. כָּלֶם שׁוֹתֵקִים וְעֵדִין בְּתוֹךְ הַבַּיִת

כָּלֶם שׁוֹתֵקִים עֵדִין בְּתוֹךְ הַבַּיִת;
בְּלִי הַרוּחוֹת וְגֶשֶׁם זֶלְעָפוֹת;
אֶךְ מִשְׁהוּ לְתוֹדְעֵתִי לֹחֶשׁ
מֵתוֹךְ סָאוֹן הַגֶּשֶׁם הַגּוֹעֵשׁ,
לֹא עוֹד לַעֲד.
לֹא עוֹד? אֵמֶת? לָמָּה לַעֲד?
לְזַכְרוֹן שְׁלֶךְ יֵשׁ כּוֹחַ לְמַמַּשׁ.

2. הַיָּרֵחַ בְּהִיר בְּשָׁמִי הַסֵּתוֹ

הַיָּרֵחַ בְּהִיר בְּשָׁמִי הַסֵּתוֹ.
"הוּ, בּוֹא אֵתִי", - הַשִּׁיר דּוֹאֵב, -
"עֲבֹדְתִי, עֲמֹלֶת זְמַן כֹּה רַב,
עֵינֶךָ עֵיפָה וְרֹאשְׁךָ כּוֹאֵב".

3. Had there been falsehood in my breast

Had there been falsehood in my breast
No thorns had marred my road,
This spirit had not lost its rest,
These tears had never flowed.

4. She dried her tears, and they did smile

She dried her tears, and they did smile
To see her cheeks' returning glow;
Nor did discern how all the while
That full heart throbbed to overflow.
With that sweet look and lively tone,
And bright eye shining all the day,
They could not guess, at midnight lone
How she would weep the time away.

5. What winter floods, what showers of spring

What winter floods, what showers of spring
Have drenched the grass by night and day;
And yet, beneath, that spectre ring,
Unmoved and undiscovered lay
A mute remembrancer of crime,
Long lost, concealed, forgot for years,
It comes at last to cancel time,
And waken unavailing tears.

6. Long neglect has worn away

Long neglect has worn away
Half the sweet enchanting smile;
Time has turned the bloom to grey;

3. האם נפשי שקרה, בדתה?

האם נפשי שקרה, בדתה?
קוצים על דרכי לא נערמו,
הרוח הזאת נשארה שקטה,
דמעותי מעולם לא זרמו.

4. דמעותיה פסקו, היא יבשה אותן

דמעותיה פסקו, היא יבשה אותן,
זוהר על לחייה רחף;
איש מהם לא הבחין שכל הזמן
לבה המלא עולה על גדותיו.
מבטה מתוק וקולה מצלצל,
ועיניה כל היום מאירות,
איש לא נחש, איה בחשך הליל
היא בודדה התיפחה בחצות.

5. אם כי מבול חרפי, מטרי אביב עזים

אם כי מבול חרפי, מטרי אביב עזים
הרטיבו את העשבים יומם וליל;
אך מתחתם, שוכב במעגל קסמים,
לא התגלה חסר-תנועה, אלא כצל
עד-ראיה לפשע הנורא - נטמן,
נסתר, נשכח, אבוד שנים רבות.
הוא עוד יקום בסווף לקטע את הזמן,
ולקעיר את הדמעות הלא-נראות.

6. מרוב הזנחת שנים

מרוב הזנחת שנים
נשחק החיוך הקסום;
ואת פריחת הפנים

Mould and damp the face defile.
But that lock of silky hair,
Still beneath the picture twined,
Tells what once those features were,
Paints their image on the mind.
Fair the hand that traced that line,
'Dearest, ever deem me true';
Swiftly flew the fingers fine
When the pen that motto drew.

7. It will not shine again

It will not shine again:
Its sad course is done;
I have seen the last ray wane
Of the cold, bright sun.

8. I know not how it falls on me

I know not how it falls on me,
This summer evening, hushed and lone;
Yet the faint wind comes soothingly
With something of an olden tone.
Forgive me if I've shunned so long
Your gentle greeting, earth and air!
But sorrow withers even the strong,
And who can fight against despair?

Walt Whitman

A Noiseless Patient Spider

A noiseless patient spider,
I mark'd where on a little promontory it stood isolated,
Mark'd how to explore the vacant vast surrounding,
It launch'd forth filament, filament, filament, out of itself,

לחות ועבש הרסו.
תלתל המשי הועם
אך, שזור בתוך החרבון,
את הקלסתר שכבר לא קים
מעלה עוד בזכרון.
ואותו האיש מציר...
"אהובי, אני דומה?"
אצבעות עפות מהר,
והעט כותב את שמה.

7. היא לא תאיר לי שוב

היא לא תאיר לי שוב:
רק קרן אחת נשארה;
נגמר מסלולה העצוב,
השמש קרה, בהירה.

8. אני לא יודעת איך כל זה נופל עלי

אני לא יודעת איך כל זה נופל עלי,
ערב קיץ זה של בדידות משנה;
אך הבריזה המרגיעה מגיעה אלי
עם משהו בעל נימה חמה ישנה.
סלח לי על שהתרחקתי ימים ארוכים -
ברכתך העדינה, אדמה ואויר!..
אבל הצער קולט גם את החזקים.
מי יכול לקום נגד היאוש המדביר?

וולט ויטמן (1819-1892)

עכביש שקט סבלני

היה זה עכביש שקט וסבלני...
ושמתי לב איפה על גג קטן הוא התיצב בודד,
ושמתי לב כיצד, כדי לגשש את הסביבה הרחבה והפנויה,
הוא מתוכו הפליט נימה, נימה, נימה,

Ever unreeling them, ever tirelessly speeding them.

And you O my soul where you stand,
Surrounded, detached, in measureless oceans of space,
Ceaselessly musing, venturing, throwing, seeking the spheres to connect them,
Till the bridge you will need be form'd, till the ductile anchor hold,
Till the gossamer thread you fling catch somewhere, O my soul.

Christina Rossetti

Remember

Remember me when I am gone away,
Gone far away into the silent land;
When you can no more hold me by the hand,
Nor I half turn to go yet turning stay.
Remember me when no more day by day
You tell me of our future that you plann'd:
Only remember me; you understand
It will be late to counsel then or pray.
Yet if you should forget me for a while
And afterwards remember, do not grieve:
For if the darkness and corruption leave
A vestige of the thoughts that once I had,
Better by far you should forget and smile
Than that you should remember and be sad.

Christina Rossetti

Echo

Come to me in the silence of the night;
Come in the speaking silence of a dream;
Come with soft rounded cheeks and eyes as bright
As sunlight on a stream;
Come back in tears,

תמיד מתיר אותן, מאיץ אותן ללא לאות.

ואת, הנשמה שלי, היכן שאת עומדת,
מקפת, מבודדת באוקיינוסים ללא מדות של היקום,
ומהרהרת, מעיזה, זורקת, ומחפשת ללא הרף ספירות כדי להתחבר,
עד שהגשר הנחוץ לך יבנה, עד שהעגן הגמיש יאחז בקרקע,
עד שקורי העכביש, אשר את מפליטה, יתפסו איפשהו, הו, נשמת!

כריסטינה רוֹסֵטִי (1830-1894)

זֶכֶר

זֶכֶר נָא אוֹתִי כְּשֶׁאֶעֱזֹב. יבוא הזמן,
אלה הרחק לארץ דומיה לעד,
כְּשֶׁלֹא תוכל עוד להחזיק אותי ביד -
אֲנִי פוֹנֶה לָלֶכֶת, אֶךְ עֲדִין קָאן.
זֶכֶר נָא אוֹתִי כְּשֶׁלֹא תוכל מיום ליום
על עתידנו שתכננת לי לומר:
רק זֶכֶר אוֹתִי; אֵתָה מִבֵּין: כָּבֶר מֵאַחֵר
להתייעץ, להתפלל. הִיָּה שְׁלוֹם!
אֶךְ אִם אוֹתִי לִשְׁכַּח פֶּעַם תִּצְטָרֵךְ
וְאֵז תִּזְכֹּר, אֵל תִּתְאַבֵּל בְּדַאבּוֹן:
אִם יִשְׁאַר בְּחִשְׁכָה וּבִרְקֻבּוֹן
מִמְחֻשְׁבוֹתֵי שֶׁל פֶּעַם שְׂרִיד עֲלוֹב,
עֲדִיף שֶׁלְעֵתִיד תִּשְׁכַּח וּתְחַיֶּה,
מִשְׁתִּזְכֵּר אוֹתִי וְאֵז תִּהְיֶה עֲצוֹב.

כריסטינה רוֹסֵטִי (1830-1894)

הֵד

בוא אלי בשתיקת הליל;
בוא בשקט המדבר של חלום;
בוא עם לחיים מעגלות ועינים צחות כצל,
כאור השמש ביהלום.
או חזר בבכי גדול.

O memory, hope, love of finished years.
Oh dream how sweet, too sweet, too bitter sweet,
Whose wakening should have been in Paradise,
Where souls brimfull of love abide and meet;
Where thirsting longing eyes
Watch the slow door
That opening, letting in, lets out no more.
Yet come to me in dreams, that I may live
My very life again though cold in death:
Come back to me in dreams, that I may give
Pulse for pulse, breath for breath:
Speak low, lean low,
As long ago, my love, how long ago!

Emily Dickinson

“Hope” is the thing with feathers

“Hope” is the thing with feathers -
That perches in the soul -
And sings the tune without the words -
And never stops - at all -

And sweetest - in the Gale - is heard -
And sore must be the storm -
That could abash the little Bird
That kept so many warm -

I’ve heard it in the chilliest land -
And on the strangest Sea -
Yet - never - in Extremity,
It asked a crumb - of me.

John James Ingalls

Opportunity

אה, זכרון, תקווה, אהבת אֶתְמוֹל!
אוי חלום מתוק, מתוק מדי, עד מר מתוק,
שֶׁהִתְעוֹרְרוּתוֹ בְּגֵן הָעֵדֶן הִיְתָה צְרִיכָה לְהִיּוֹת,
הֵיכָן שְׁנִשְׁמוֹת הָאוֹהֲבִים נִפְגְּשׁוֹת בְּרֶגֶשׁ עֵמֶק,
הֵיכָן שֶׁבְּצֶמָא עֵינַיִם מִשְׁתַּקְקוֹת
צוֹפוֹת בְּדִלֶת שְׁלֹאט
נִפְתַּחַת, מְכַנִּיסָה פְּנִימָה, אֲבָל רַק אֶחָד.
וּבְכָל זֹאת, בּוֹא אֵלַי בְּחִלּוּמוֹת שֶׁל הַמֶּת,
שְׁאַחֲיָה חַיִּי שׁוֹב. אִם כִּי קָר בְּאַדְמָה,
חֲזֹר אֵלַי בְּחִלּוּמוֹת, וְאוֹכֵל לִתֵּת
פְּעִימַת דֹּפֶק תְּמוּרַת פְּעִימָה, נְשִׁימָה תְּמוּרַת נְשִׁימָה:
דַּבֵּר בְּקוֹל נְמוּיָה, נְמוּיָה גָחַן,
כְּמוֹ שֶׁלִּפְנֵי זְמַן רַב, אֶהוֹבִי, לִפְנֵי כְּמָה זְמַן!

אמילי דיקינסון (1830-1886)

"תקווה" - דבר בעל נוצות

"תקווה" - דבר בעל נוצות -
בִּנְפֶשׁ קֵן קִלְעָה -
וְשָׂרָה אֵין סוֹף מְנַגִּינוֹת -
כֹּלֵן לֵלֵא מְלָה -

הַמִּתְוַקֶּה, חֲמָה כְּאוֹר
נִשְׁמַעַת בְּסַעַר רַב -
הַלֵּב כּוֹאֵב: אֶת הַצֶּפֶר
הַסַּעַר יְבִיךְ עֶכְשָׁיו.

הִיא שָׂרָה לִי בַיָּם צְפוֹנִי,
הַכִּי מוֹזָר (בְּרוּר,
לֹא בְּמַצֵּב הַקִּיצוֹנִי),
בְּקִשָּׁה הִיא רַק פְּרוּר.

ג'ון ג'יימס אינגלס (1833-1900)

צ'אנס

Master of human destinies am I;
Fame, love and fortune on my footsteps wait.
Cities and fields I walk. I penetrate
Deserts and seas remote, and, passing by
Hovel and mart and palace, soon or late,
I knock unbidden once at every gate.

If sleeping, wake; if feasting, rise, before
I turn away. It is the hour of fate,
And they who follow me reach every state
Mortals desire, and conquer every foe
Save death; but those who hesitate
Condemned to failure, penury and woe,
Seek me in vain, and uselessly implore.
I answer not, and I return no more.

Henry Scott-Holland

Death Is Nothing At All

Death is nothing at all.
It does not count.
I have only slipped away into the next room.
Nothing has happened.

Everything remains exactly as it was.
I am I, and you are you,
and the old life that we lived so fondly together is untouched,
unchanged.
Whatever we were to each other, that we are still.

Call me by the old familiar name.
Speak of me in the easy way which you always used.
Put no difference into your tone.
Wear no forced air of solemnity or sorrow.

לגורלות בני אדם אני האדון:
תהילה, אהבה ומזל – דין וגמר,
הכל בידי, חוצה כל ים ומדבר
אני בא לכל בית – בקתה וארמון
בכל עיר וכפר, במקדש או במאחר,
דופק בלי רשות פעם אחת בשער.

אתם ישנים? פקחו עין; אם אוכלים,
קומו פן אעזב, כי הזמן כבר נגמר,
כי רק בני תמותה, שעונים על האתגר
זוכים בכל המבקשם, מנצחים
את כל האויבים, אבל רק לצער,
ולכשולן נדונים המתלבטים,
הם לשוא יחפשו אותי, כי לא אסכים
לענות, שכחו לעולם עולמים!

הנרי סקוט-הולנד (1847-1918)

המות הוא כלום

המות הוא כלום.
הוא לא נחשב.
החלקתי רק לחדר הסמוך.
שום דבר לא קרה.

הכל נשאר בדיוק כמו שהיה.
אני - אני ואתה - אתה,
והחיים הישנים, שחיינו בעדיניות כל כך רבה יחד, הם לא נגועים, לא משתנים.
מה שהיינו זה לזה, כאלה נשארו עד.

קרא לי בשם הישן והמכר.
דבר אלי באפן הקל בו תמיד השתמשת.
אל תכניס שום הבדל לטון שלך.
אל תיצר אווירה מאלצת של חגיגות או של צער.

Laugh as we always laughed at the little jokes that we enjoyed together.
Play, smile, think of me, pray for me.
Let my name be ever the household word that it always was.
Let it be spoken without an effort, without the ghost of a shadow upon it.

Life means all that it ever meant.
It is the same as it ever was.
There is absolute and unbroken continuity.
What is this death but a negligible accident?

Why should I be out of mind because I am out of sight?
I am but waiting for you, for an interval,
somewhere very near,
just round the corner.

All is well.
Nothing is hurt; nothing is lost.
One brief moment and all will be as it was before.
How we shall laugh at the trouble of parting when we meet again!

William Ernest Henley

Invictus

Out of the night that covers me,
Black as the pit from pole to pole,
I thank whatever gods may be
For my unconquerable soul.
In the fell clutch of circumstance
I have not winced nor cried aloud.
Under the bludgeonings of chance
My head is bloody, but unbowed.
Beyond this place of wrath and tears
Looms but the Horror of the shade,

צחק כמו שצחקנו תמיד מהבדיחות הקטנות שמהן נהנינו יחד.
שחק, חייך, חשב עלי, תתפלל בשבילי.
תן לשמי להיות המלה הביתית כמו שהוא תמיד היה.
שיאמרו אותו ללא מאמץ, בלי רוח של צל לגביו.

פרוש החיים נשאר כמו שהיה תמיד,
כמו שהיה אי פעם.
ישנה המשכיות מחלטת ובלתי-שבורה.
מהו מות זה אם לא תאונה זניחה?

מדוע עלי להיות מחוץ לתודעה מכון שאני מחוץ לטנוח ראיה?
אני רק אחכה לך זמן מה,
איפשהו קרוב מאד,
פשוט מעבר לפנה.

הכל בסדר.
שום דבר לא נפגע; שום דבר לא אבוד.
רגע אחד קצר והכל יהיה כמו שהיה קדם.
איה נצחק על צרות הפרדה כשנפגש שוב!

ויליאם ארנסט הנלי (1849-1903)

Invictus

(*)

אני, בליל מעל ראשי -
עד לקטבים - שחור ומר,
מודה לאל על שי נפשי
שלנצח אי-אפשר.
במלחצי הנסבות
איני רועד, איני בוכה.
כשהגורל מרים אלות,
ראשי בדם, אך לא נוטה.
בעת דמעות וזעמים
נשקפת לי זועת הצל,

And yet the menace of the years
Finds and shall find me unafraid.
It matters not how strait the gate,
How charged with punishments the scroll,
I am the master of my fate,
I am the captain of my soul.

Ella Wheeler Wilcox

Solitude

Laugh, and the world laughs with you;
Weep, and you weep alone;
For the sad old earth must borrow its mirth,
But has trouble enough of its own.
Sing, and the hills will answer;
Sigh, it is lost on the air;
The echoes bound to a joyful sound,
But shrink from voicing care.

Rejoice, and men will seek you;
Grieve, and they turn and go;
They want full measure of all your pleasure,
But they do not need your woe.
Be glad, and your friends are many;
Be sad, and you lose them all,—
There are none to decline your nectared wine,
But alone you must drink life's gall.

Feast, and your halls are crowded;
Fast, and the world goes by.
Succeed and give, and it helps you live,
But no man can help you die.
There is room in the halls of pleasure

איני נפחד מהשנים
ולא אפחד, תודה לאל.
אם צר השער האחרון,
וענש רב נקבע שם לי,
עוד לנפשי אני אדון,
עוד רב-חובל לגורלי.

Invictus – בלתי-מנוצח (לטינית)

אלה וילר וילקוקס (1850-1919)

בדידות

צחק! ועולם יצחק יחד אתך;
בכה, תמיד תבכה לבדך ודאי;
העולם העצוב שש לשאל שמחות,
בעיות משלו יש לו די.
שיר! וכל הגבעות יענו;
קול גניחה באויר אובד;
ההדים קשורים לצלילי שמחה,
מיגון מתכוץ כל הד.

שמח, וכל אנשים יחפשו אותך;
התאבל, - פונים ערף, הולכים;
הם רוצים רק את מלוא הנאותך,
אך לכאבה הם אינם זקוקים.
שמח, וירבו חברים שלך;
תהיה עצוב, יעלמו מיד, -
אין מי שישלל את צוף יינך,
אך מרת חייך תשנה לבד.

חג, ואולמותך צפופי קהל;
מהר, העולם לצדך מפסוט.
הצלח ותן, הוא עוזר לחיות,
אך איש לא יעזר למות.
יש מקום באולמות הנאה

For a large and lordly train,
But one by one we must all file on
Through the narrow aisles of pain.

Ella Wheeler Wilcox

Life's Scars

They say the world is round, and yet
I often think it square,
So many little hurts we get
From corners here and there.
But one great truth in life I've found,
While journeying to the West-
The only folks who really wound
Are those we love the best.

The man you thoroughly despise
Can rouse your wrath, 'tis true;
Annoyance in your heart will rise
At things mere strangers do;
But those are only passing ills;
This rule all lives will prove;
The rankling wound which aches and thrills
Is dealt by hands we love.

The choicest garb, the sweetest grace,
Are oft to strangers shown;
The careless mien, the frowning face,
Are given to our own.
We flatter those we scarcely know,
We please the fleeting guest,
And deal full many a thoughtless blow
To those who love us best.

לתהלוכה גדולה יהירה,
אך עלינו ללכת אחד אחד
דרך המעברים הצרים של צרה.

אלה וילר וילקוקס (1850-1919)

צלקות החיים

אומרים שהעולם עגל,
דומני - מרבע,
אדם מפות חייב לסבל
כשלפנות הוא בא.
אבל אמת אחת לא סתם
גליתי בחיים:
פוגעים בנו רק בני-אדם
שאנו אוהבים.

האיש ששלו אתה רק בז
ישאיר אותך נסער;
ולעתים אתה נרגז
מאיש לגמרי זר;
אך אלה מחלות ילכו -
זה כלל כל החיים;
פצע התפת יגרמו
ביד שאוהבים.

בבגד חן הזר אותך
יראה, במזג טוב;
את רשלנות וזעפך
תשפך על הקרוב.
ללא מכר תאיר פנים,
ולו כל מחמאות;
הם, שאותנו אוהבים,
הם מקבלים מכות.

Love does not grow on every tree,
Nor true hearts yearly bloom.
Alas for those who only see
This cut across a tomb!
But, soon or late, the fact grows plain
To all through sorrow's test:
The only folks who give us pain
Are those we love the best.

Ella Wheeler Wilcox

Love's Language

How does Love speak?
In the faint flush upon the telltale cheek,
And in the pallor that succeeds it; by
The quivering lid of an averted eye--
The smile that proves the parent to a sigh
Thus doth Love speak.

How does Love speak?
By the uneven heart-throbs, and the freak
Of bounding pulses that stand still and ache,
While new emotions, like strange barges, make
Along vein-channels their disturbing course;
Still as the dawn, and with the dawn's swift force--
Thus doth Love speak.

How does Love speak?
In the avoidance of that which we seek--
The sudden silence and reserve when near--
The eye that glistens with an unshed tear--
The joy that seems the counterpart of fear,
As the alarmed heart leaps in the breast,
And knows, and names, and greets its godlike guest--
Thus doth Love speak.

לא על כל עץ האהבה
תפּרַח וְלֹא כָל יוֹם.
אָבוֹי, אִם עַל הַמַּצְבָּה
תִּרְאֶה אֶת זֶה פְּתָאוֹם!
אךְ בְּקִרְוֹב אוֹ בְּאַחֹר
תִּבִּין מִן הַדְּבָרִים:
רַק זֶה תִּבְיֵא יְגוֹן חֲמוּר
שְׁאֵנוֹ אוֹהֲבִים.

אלה וילר וילקוקס (1850-1919)

שפת האהבה

אֵיךְ בָּאֵהֶב תִּבְחִין?
כִּי צֵל שֶׁל סִמֵּק קָל עַל הַלְחָיִים הַלְשִׁין,
אֲבָל הַחֲוִירוֹן הַתִּגְבֵּר עָלָיו וְהִלֵּךְ;
עֲפָעֵף עוֹד מְרוֹטֵט, אֵךְ אוֹר בְּעֵינַיִם דְּעָךְ;
חֲצִי-חִיוֵךְ עֲלוּב, מִמֶּנּוּ הָאֵב נֶאֱנַח -
כֵּךְ בָּאֵהֶב תִּבְחִין.

אֵיךְ בָּאֵהֶב תִּבְחִין?
כִּי הַדְפֵּק עָלֶה, קֶצֶב וְנַעֲשֶׂה לֹא תִקֵּין,
וּפְעִימוֹת הַלֵּב הוֹפְכוֹ חֲלָשׁוֹת, כּוֹאֲבוֹת,
בְּעוֹד הַרְגָּשׁוֹת הַחֲדָשִׁים, כִּמוֹ אֲנִיּוֹת
מוֹזְרוֹת, בּוֹרִידִים מִתְקַדְּמִים בְּמַסְלֹל מְהִיר;
שְׁקֵטִים כְּשֹׁחַר צַח, כּוֹחֵם, כִּמוֹ שֶׁל שֹׁחַר אֲדִיר, -
כֵּךְ בָּאֵהֶב תִּבְחִין.

אֵיךְ בָּאֵהֶב תִּבְחִין?
כִּי אֶת חֲפָצֵנוּ אִזְ אֲנַחְנוּ רוֹצִים לְהִטְמִין;
בְּאַלֵּם מִפְתִּיעַ בְּרָגַע קִרְבָּה מִפְּלָאָה;
וּבִדְמָעָה אֶחָת כְּנֶה שְׁעִין מְזִילָה;
וּבִשְׂמִחָה אֲשֶׁר לְפֶחַד נִרְאִית מִקְבִּילָה;
וְכֹאֲשֶׁר הַלֵּב פּוֹרֵחַ נִבְהַל בְּחִזָּה,
יֹדֵעַ לְזַהוֹת אֶת הָאֵלֶּה הַזֶּה -
כֵּךְ בָּאֵהֶב תִּבְחִין.

How does Love speak?
In the proud spirit suddenly grown meek--
The haughty heart grown humble; in the tender
And unnamed light that floods the world with splendor;
In the resemblance which the fond eyes trace
In all fair things to one beloved face;
In the shy touch of hands that thrill and tremble;
In looks and lips that can no more dissemble--
Thus doth Love speak.

How does Love speak?
In the wild words that uttered seem so weak
They shrink ashamed in silence; in the fire
Glance strikes with glance, swift flashing high and higher,
Like lightnings that precede the mighty storm;
In the deep, soulful stillness; in the warm,
Impassioned tide that sweeps through throbbing veins,
Between the shores of keen delights and pains;
In the embrace where madness melts in bliss,
And in the convulsive rapture of a kiss--
Thus doth Love speak.

Robert Louis Stevenson

The Moon

The moon has a face like the clock in the hall;
She shines on thieves on the garden wall,
On streets and fields and harbour quays,
And birdies asleep in the forks of the trees.

The squalling cat and the squeaking mouse,
The howling dog by the door of the house,
The bat that lies in bed at noon,
All love to be out by the light of the moon.

איך באהב תבחיין?
ברוח שעוזז פג, התפזר לחלוטין;
בלב יהיר אתמול, צנוע היום; ובאור
ללא שם שמציף את כל העולם כִּיֹאור;
בעינים בורקות, אוספות בדמיון אהבים
לפנים אהובות את כל הדברים היפים;
בידיים צמודות במגע שפה מרתק;
בשפתים שכבר לא יכולים להתנתק -
כך באהב תבחיין.

איך באהב תבחיין?
במלל הפראי שהוא השתנה לעדיין;
הם מתביישים, שותקים; והם מתפוצצים, אך מהר
מבט בוער אחד כבר מכה במבט אחר,
כמו ברק, שקודם לסער, מגיע פתאום;
בדממה עמקה של שתי נפשות; ובחום
של זרם התשוקה, שבורידים פועמים גז
בין חוף התענוג לבין חוף הפאב העז;
בחבוק שבו טרוף נמס באשר מחלט;
בפה שבהתפעלות נשיקה מעות --
כך באהב תבחיין.

רוברט לואי סטיבנסון (1850-1894)

הירח

כמו שעון באולם לירח פנים;
הוא מאיר על הגן (על קיר גנבים),
על רחוב וּשְׁדָה ועל מי נהרות,
ועל כל צפרים שבעץ ישנות.

החתול מתגנב, העכבר רץ בליל,
והכלב ליד מלונה מילל,
עטלף שביום בתוך סדק לחוץ -
הם לאור הירח ערים ובחוץ.

But all of the things that belong to the day
Cuddle to sleep to be out of her way;
And flowers and children close their eyes
Till up in the morning the sun shall arise.

William B. Yeats

The Second Coming

Turning and turning in the widening gyre
The falcon cannot hear the falconer;
Things fall apart; the centre cannot hold;
Mere anarchy is loosed upon the world,
The blood-dimmed tide is loosed, and everywhere
The ceremony of innocence is drowned;
The best lack all conviction, while the worst
Are full of passionate intensity.
Surely some revelation is at hand;
Surely the Second Coming is at hand.
The Second Coming! Hardly are those words out
When a vast image out of Spiritus Mundi
Troubles my sight: somewhere in sands of the desert
A shape with lion body and the head of a man,
A gaze blank and pitiless as the sun,
Is moving its slow thighs, while all about it
Reel shadows of the indignant desert birds.
The darkness drops again; but now I know
That twenty centuries of stony sleep
Were vexed to nightmare by a rocking cradle,
And what rough beast, its hour come round at last,
Slouches towards Bethlehem to be born?

אבל כל הדברים שערים הם ביום,
משתדלים לא לפגוש ביום פתאום;
וכל פרח וילד עוצם את עיניו
עד שקרן השמש תקום לפניו.

ויליאם ב. ייטס (1865-1939)

הביאה השנייה

הבז במעגל המתרחב
כבר לא שומע קול של הבזיר;
פרוק דברים מכשל המרכז;
אנרכיה נשלכת לעולם,
גאות של דם כהה התרה, וכבר
כל טקס התמימות הטבע;
אין כוח השכנוע לטובים,
והרעים מלאים עצמה ולהב.
עומדת על-הפרק התגלות;
הביאה השנייה ודאי תבוא.
חוזרת הביאה! - אני הוגה בקשי,
כשצלם ענקי מתוך Spiritus Mundi (*
מציק לראיתי: אי-שמה במדבר
התאר: גוף אריה וראש אדם,
מבט ריק, בלי חמלה כמו החמה,
מזיז את ירכותיו האטיות, עליו
תועים צללי הצפרים הכועסות.
החשכה צונחת; אף אני יודע:
עשרים מאות שנים מלאות שנה סתומה
הקיצו לסיוט בערש מתנדנד,
ובהמה גסה, ששעתה הגיעה,
שוב לבית לחם באה כדי להולד.

(* Spiritus Mundi (לטינית) - הרוח, ההשקפה, נקודת המבט
או הערכים החברתיים והתרבותיים האופייניים לעידן של
ההיסטוריה האנושית. (ויקיפדיה)

William Butler Yeats

Long-Legged Fly

That civilisation may not sink,
Its great battle lost,
Quiet the dog, tether the pony
To a distant post.
Our master Caesar is in the tent
Where the maps are spread,
His eyes fixed upon nothing,
A hand upon his head.

Like a long-legged fly upon the stream
His mind moves upon silence.

That the topless towers be burnt
And men recall that face,
Move most gently if move you must
In this lonely place.
She thinks, part woman, three parts a child,
That nobody looks; her feet
Practise a tinker shuffle
Picked up on the street.

Like a long-legged fly upon the stream
Her mind moves upon silence.

That girls at puberty may find
The first Adam in their thought,
Shut the door of the Pope's chapel,
Keep those children out.
There on that scaffolding reclines
Michael Angelo.
With no more sound than the mice make

ויליאם בטרלר ייטס (1865-1939)

זבוב ארץ הרגלים

יתכן שהציויליזציה לא חושבת על קה,
אף הקרב הגדול אבוד.
הכלב שקט, הפוני קשור
במרחק.
אדוננו, הקיסר, נמצא באהל,
שבו נפרשות המפות;
עיניו נעוצות באינסוף,
ידו על ראשו.

כמו זבוב ארץ הרגלים על הנחל,
מוחו נע בשתיקה.

עוד המגדלים הרמים ישרפו
וגברים יזכרו בפנים האלה;
נוע בעדיניות יתרה אם אתה חייב לנוע
במקום הבוידד הזה.
היא חושבת (חלק אחד - אשה, שלושה חלקים - ילדה),
שאף אחד לא רואה אותה; רגליה
מחקות שפשוף רגלים של פחח הנחשת
הממהר ברחוב.

כמו זבוב ארץ הרגלים על הנחל,
מוחה נע בשתיקה.

מפני שילדות בגיל ההתבגרות עשויות למצא
האדם הראשון במחשבותיהן,
סגורה דלת הקפלה של האפיפיור,
כדי שהילדים האלה ישארו בחוץ.
בפנים על גבי הפגומים
מיכלאנג'לו.
ללא צליל, גבוה יותר ממה שמשמיע עכבר,

His hand moves to and fro.

Like a long-legged fly upon the stream
His mind moves upon silence.

ידו נעה לְכָאן וּלְכָאן.

כְּמוֹ זָבוּב אֶרֶץ הָרַגְלִים עַל הַנָּחַל,
מוֹחוֹ נֶעַ בְּשִׁתִּיקָה.

סיכום שירו הקלאסי של ייטס "זבוב ארוך הרגליים"

ד"ר אוליבר תירל

"זבוב ארוך הרגליים" הוא שיר על תפקיד הדממה בחינוך המוחות הגדולים, בין אם מדובר בטקטיקות צבאיות, יופי ויצירה אמנותית. הוא נידון בכל אחד משלושת הבתים של השיר. כל אחת מהתכונות הללו מאחד אדם מההיסטוריה או מהמיתוס: יוליוס קיסר (טקטיקות צבאיות), הלנה מטרויה (יופי) ומיכלאנג'לו (אמנות).

בבית הראשון מתמקד ייטס בג'וליוס הקיסר, מנהיגה של האימפריה הרומית, ברגע שהוא מתכנן את האסטרטגיה הצבאית שלו. הציוויליזציה עצמה מסתמכת על העובדה שקיסר ניצח בקרב וכך הגן על האימפריה שלו. הכלב שותק והפוני קשור רחוק, כדי לא להפריע לקיסר כשהוא יושב, עמוק במחשבה.

בבית השני אנו עוברים להלנה מטרויה; הדבר מובן מההתייחסות בשורה הראשונה ל"מגדלים רמים שעתידים להשרף", רמז ל"דוקטור פאוסט" מאת כריסטופר מארלו ולדברי פאוסט על הלנה מטרויה: "האם זה היה האדם ששגר אלף ספינות ובגללו נשרפו מגדלים רמים של טרויה?" משמעותה של הטענה הזאת, ככל הנראה, היא שהלנה צריכה לטפח את החן הטבעי והיופי שלה, שיעוררו את פריס, נסיך טרויה, לבריחה איתה ובכך יעוררו את מלחמת טרויה (ובשביל זה לשלוח אלף ספינות לקרב). בהיותה צעירה ("שלושת רבעי ילדה"), הלנה שונה מקיסר (למרות תפקידיהן המשותפים במלחמות), בעוד שהוא יושב וחושב על הקרב הבא שלו, הלנה "חושבת ... שאיש לא מעיף עליה מבט", והסוד לאומנותה הגאונית טמון בחוסר המודעות העצמית שלה.

בבית השלישי והאחרון, אנו עוברים למיכלאנג'לו, העובד בשקידה על ציור התקרה של הקפלה הסיסטינית בתקופת הרנסנס. אסור לאפשר לילדים להפריע, כי האמן הגדול יכול לעבוד רק בשקט. מיכלאנג'לו מתואר שוכב על הפיגומים כשהוא עובד על יצירת המופת הגדולה שלו, "בריאת אדם".

מעניין לנתח, כיצד מורכב השיר "זבוב ארוך הרגלים". כל אחד מההירהורים הקצרים הללו על טבע הדממה בהתהוות ההיסטוריה והמיתוס קשורים זה בזה: העיצובים הצבאיים של קיסר מתמוססים בטיפוח היופי

הצנוע של הלנה, שיוביל למאבק צבאי נוסף, בעוד שגיל ההתבגרות של הלנה מתמזג עם משיכת הילדות בגיל ההתבגרות ל"אדם" של מיכלאנג'לו בבית האחרון. וכל אחד משלושת הבתים מסתיים בשתי שורות זהות: כמו זבוב ארוך הרגליים על נחל מוחו נע בשתיקה.

(אם כי, כמובן, "שלו" הוא "שלה" בבית האמצעי על הלנה מטרופיה.) נראה כי ייטס מגן על התפקיד שמדיטציה שקטה וריכוז מלא ממלאים בעבודתם של מוחות גדולים, בין אם הם אלופים צבאיים, נשים יפות או אמנים מוכשרים. וכמובן, בסיכום "בריאת אדם" על-ידי מיכלאנג'לו, ייטס מציע התייחסות למעשה הבריאה המקורית בהיסטוריה הנוצרית. דימויו של זבוב ארוך הרגליים על הזרם, הדומה לתודעה "נוע בעדינות", הופך לסוג של מנטרה דרך חזרה בפזמון. לא משנה כמה זה יהיה גדול, אי אפשר ליצור משהו גדול בלי הסגולה הנוספת של שקט ושלווה - באותו מרחק מהעולם היומיומי ההומה שאנו רואים אולי בשיר מאוחר יותר של ייטס "שיט לביזנטיון".

המקור :

<https://interestingliterature.com/2017/02/a-short-analysis-of-w-b-yeatss-long-legged-fly/>

תרגום מאנגלית מאת אדולף גומן

ויליאם בַּטְלֵר יֵיטְס (1865-1939)

מְשָׁלוֹת שֶׁל אָאֵד' לְבַדִּי שָׁמַיִם

(*)
לוֹ הָיוּ לִי בְּדִים רְקוּמִים שֶׁל הַשָּׁמַיִם,
כָּלֵם מְקֻשָּׁטִים בְּזָהָב וְכֶסֶף שֶׁל אֹר,
בְּדִים כְּחֹלִים וְאַפְלֹלִיִּים שֶׁל הַשָּׁמַיִם,
שָׁמִי הַלֵּיל הַקְּטִיפְתִּיִּים וְאֹר וְחֲצִי אֹר,
הֵיִיתִי פּוֹרֵשׁ אוֹתָם מִתַּחַת לְרִגְלָהּ,
אֶךְ בְּהִיּוֹתִי עֲנִי, יֵשׁ לִי רַק חֲלוֹמוֹתִי;
פָּרַשְׁתִּי אֶת כָּל חֲלוֹמוֹתִי תַּחַת רִגְלָהּ;
דְּרָכִי בְּרַכּוֹת: אֶת דּוֹרְכָתָה עַל חֲלוֹמוֹתִי.

(*) אָאֵד' - שֵׁם אִירִי עֵתִיק

William Butler Yeats

Aedh Wishes for the Cloths of Heaven

Had I the heavens' embroidered cloths,
Enwrought with golden and silver light,
The blue and the dim and the dark cloths
Of night and light and the half light,
I would spread the cloths under your feet:
But I, being poor, have only my dreams;
I have spread my dreams under your feet;
Tread softly because you tread on my dreams.

William Butler Yeats

When you are old

When you are old and grey and full of sleep,
And nodding by the fire, take down this book,
And slowly read, and dream of the soft look
Your eyes had once, and of their shadows deep;

How many loved your moments of glad grace,
And loved your beauty with love false or true,
But one man loved the pilgrim soul in you,
And loved the sorrows of your changing face;

And bending down beside the glowing bars,
Murmur, a little sadly, how Love fled
And paced upon the mountains overhead
And hid his face amid a crowd of stars.

William Butler Yeats

Sailing to Byzantium

I

That is no country for old men. The young
In one another's arms, birds in the trees,
—Those dying generations—at their song,
The salmon-falls, the mackerel-crowded seas,
Fish, flesh, or fowl, commend all summer long
Whatever is begotten, born, and dies.
Caught in that sensual music all neglect
Monuments of unageing intellect.

II

ויליאם בּוּטלֶר יֵיטְס (1865-1939)

כְּשֶׁאַתָּה זָקֵן

וּכְשֶׁאַתָּה זָקֵן, מְלֹא שְׁנָה, אִפְר
נִרְדָּם לֵיד הָאֵשׁ, אֶת זֶה הַסֵּפֶר קַח,
וּקְרֵא לֵאמֹר, חֲלוֹם עַל הַמִּבְטָשׁ שֶׁל אוֹר
שְׁמַעֲיִיךָ גַּז וְעַל צֵלֵן הַרְרִי;

רַבִּים אַז אָהֲבוּ אוֹתְךָ, אֶת שְׁמֹחֲתְךָ,
אֶת יְפִיךָ, חֲנֹךְ – קָנִים אוֹ שְׁקָרִיִּים.
אֶחָד אֶת נֶפֶשׁ הַצֵּלִין אָהֵב בְּךָ,
אֶת צַעַר שֶׁל פְּנִיךָ כָּל כֶּךָ מִשְׁתַּנִּים;

לְצַד הַמִּסְעָדוֹת הַזֹּהָרוֹת נֹצֵב,
מִלְמֵל בְּעֶצֶב, אֵיךְ הָאֲהָבָה פָּרְחָה,
פָּסַע אֶל הַהָרִים שֶׁרָמוּ מֵעֲלִיו,
וְאֶת פְּנֵיו הִסְתִּיר בֵּין כּוֹכָבִים מְמָר.

ויליאם בּוּטלֶר יֵיטְס (1865-1939)

שִׁיט לְבִזְנְטִיּוֹן

א

זֹאת לֹא הָאָרֶץ לְזָקְנִים. הַצִּעִירִים
הַמִּתְחַבְּקִים, הַצִּפְרִים, הָאֵילָנוֹת -
כָּל הַדּוֹרוֹת שֶׁבְּתוֹרָם יִהְיוּ מִתִּים,
בְּשִׁיר עֲלִיז - יָם מְקַרֵּל, אֲשֶׁדִי טְרוּטוֹת,
דָּגִים, יוֹנָקִים, עוֹפוֹת - בְּקִיץ מְשַׁבְּחִים
אֶת כָּל מָה שֶׁנוֹלֵד, גּוֹדֵל, הוֹלֵךְ לָמוֹת.
בְּמוֹזִיקַת חוֹשִׁים הַכֹּל נִשְׁכַּח מִכְבָּר
מָה שֶׁהִשְׁכָּל הֵלֵא-מִזְדַּקֵּן יָצַר.

ב

An aged man is but a paltry thing,
A tattered coat upon a stick, unless
Soul clap its hands and sing, and louder sing
For every tatter in its mortal dress,
Nor is there singing school but studying
Monuments of its own magnificence;
And therefore I have sailed the seas and come
To the holy city of Byzantium.

III

O sages standing in God's holy fire
As in the gold mosaic of a wall,
Come from the holy fire, perne in a gyre,
And be the singing-masters of my soul.
Consume my heart away; sick with desire
And fastened to a dying animal
It knows not what it is; and gather me
Into the artifice of eternity.

IV

Once out of nature I shall never take
My bodily form from any natural thing,
But such a form as Grecian goldsmiths make
Of hammered gold and gold enamelling
To keep a drowsy Emperor awake;
Or set upon a golden bough to sing
To lords and ladies of Byzantium
Of what is past, or passing, or to come.

William Butler Yeats

Death

אדם זקן הוא רק דבר בלי ערך, סתם
מעיל על המקל, אלא אם כי עתה
הנפש מתעוררת, שרה בקול רם
לכל טרטור בארעיות של שמלתה;
זה לא בית ספר לשיירה, אלא הפעם -
עיון בכל האנדרטות של גדלתה.
לכן הפלגתי אל הים של זכרון
למטרה קדושה, לעיר בזנטיון.

ג

הו, חכמים אשר עומדים באש האל
כמו בפסיפס עשוי זהב שעל הקיר,
אלי, קדושים, אלי, וחוגו בעלעול,
היו מורי הזמר לנפשי, אשר;
קחו את לבי לכם; מתשוקותיו סובל,
ולחיה גוססת מהדק, שביר
הוא לא יודע מה הוא; אז אספו אותי
כפרט אל תוך מלאכת הנצח האטי.

ד

כשפעם אצא מחיק הטבע, לעולם
את צורת הוגפנית הוא לא יחזיר,
אך אבקש כזאת כמו שעשו צורפי יון -
דברי זהב רקוע ואימל מאיר,
כדי להעיר את הקיסר המנמנם,
או בשבתי על בד מזהב לשייר
לאדונים ולגבירות בזנטיון
על מה שכבר עבר, חולף או בחזון.

ויליאם בטרלר ייטס (1865-1939)

מות

Nor dread nor hope attend
a dying animal;
a man awaits his end
dreading and hoping all;
many times he died,
many times rose again.
A great man in his pride
confronting murderous men
casts derision upon
supersession of breath;
he knows death to the bone -
man has created death.

William Butler Yeats

An Irish Airman Foresees His Death

I know that I shall meet my fate
Somewhere among the clouds above;
Those that I fight I do not hate
Those that I guard I do not love;
My country is Kiltartan Cross,
My countrymen Kiltartan's poor,
No likely end could bring them loss
Or leave them happier than before.
Nor law, nor duty bade me fight,
Nor public man, nor cheering crowds,
A lonely impulse of delight
Drove to this tumult in the clouds;
I balanced all, brought all to mind,
The years to come seemed waste of breath,
A waste of breath the years behind
In balance with this life, this death.

William Butler Yeats

בלי פחד, בלי תקוות סתם
חיות כלן גוססות;
לקראת סופו, בן-אדם
מלא פחדים ותקוות;
כי כבר לא פעם הוא מת,
ולא פעם קם הוא שוב,
כשעם רוצחים התעמת.
אדם גאה וחסוב
לועג לבטול החיים,
על כל הקשיים גבר.
לו המות מכר מבפנים -
אדם את המות יצר.

ויליאם בטרל ייטס (1865-1939)

טיס אירי צופה את מותו

את גורלי בין עבים אראה;
אני יודע: הסוף מתקרב.
את האויב אני לא שונא
את מי שאני שומר - לא אוהב.
כל מדינתי היא קילטרטן קרוס,
ובן-ארצנו איש קילטרטן דל,
שום סוף סביר אותו לא יהרס
ולא יוסיף לו טפת מזל.
שום חוק, חובה לא צווי לי ללחם,
לא איש צבור, צהלת המונים:
רק דחף חד - תענוג תהום
לזה הכאוס הולך בעבים;
לנשם לשוא - זה כל העתיד,
עבר? גם בזבוז נשימה וזמן,
שקלתי הכל, והשכל הגיד:
המות עם אלה חיים מאזן.

ויליאם בטרל ייטס (1865-1939)

The Song of Wandering Aengus

I went out to the hazel wood,
Because a fire was in my head,
And cut and peeled a hazel wand,
And hooked a berry to a thread;
And when white moths were on the wing,
And moth-like stars were flickering out,
I dropped the berry in a stream
And caught a little silver trout.

When I had laid it on the floor
I went to blow the fire a-flame,
But something rustled on the floor,
And someone called me by my name:
It had become a glimmering girl
With apple blossom in her hair
Who called me by my name and ran
And faded through the brightening air.

Though I am old with wandering
Through hollow lands and hilly lands,
I will find out where she has gone,
And kiss her lips and take her hands;
And walk among long dappled grass,
And pluck till time and times are done,
The silver apples of the moon,
The golden apples of the sun.

Rudyard Kipling

Cat's wonderful singing by the fire

שיר אנגוס הנודד

(*)

יָצָאתִי לְחֶרֶשׁ-אֶגּוֹז, מִיָּסֶר
כִּי הָאֵשׁ בְּרָאשִׁי לֹא דָעָה.
חֲתַכְתִּי, קִלְפֹּתִי שֶׁרְבִיט מֵאֶלְסֶר
וְקִשְׁרֹתִי אֶגּוֹז לְמִשְׁיחָה;
עֵשׂ-לִילָה לִבִּן בְּחֹשֶׁךְ פָּרָךְ,
כּוֹכָבִים הִבְזִיקוּ כִּמוֹ עֵשׂ לִבִּן;
אֲזַ זְרִקְתִּי לְזֶרֶם אֶת הַגְּרָגֶר
וְתַפְסֹתִי שְׁמֶךְ-כֶּסֶף קֶטָן.

שָׁמַתִּי אֶת הַדְּגִיגַּע עַל הָאֲדָמָה,
וְהִלַּכְתִּי לְהַבְעִיר אֶת הָאֵשׁ,
אֶךְ מִיִּשְׁהוּ קָרָא מִהָאֲדָמָה
בְּשִׁמִּי, וּמִשְׁהוּ שֵׁם רִשְׁרֵשׁ:
הַדְּגִיגַּע הִפָּךְ לִילֵדָה שְׁזָרְחָה,
עִם פָּרָחִים בְּשַׁעֲרָה הַבְּהִיר;
הִיא קָרָאָה לִי בְשִׁמִּי וּפְתָאוֹם בְּרָחָה,
וּבֶן-רָגַע נִעְלָמָה בְּאוֹיֵר.

אִם כִּי כָּבֵר זִקְנֹתִי מִשׁוֹטֵט בְּחוּף,
בְּאַרְצוֹת גְּבֻעוֹת, רוֹם וּשְׁפִלָּה,
אֶגְלָה לְאֵן הִיא הִלְכָה לְבִסּוֹף,
אֶנְשֵׁק, אֶקַּח אֶת הַיָּד שְׁלָה,
וְאֶצְעֵד בֵּין עֶשֶׂב שְׂדֵה לְסוֹף
וְאֶקְטֹף עַד קֶץ כָּל הַזְּמַנִּים
אֶת תַּפּוּחֵי הַיָּרֵחַ הַכָּסוּף,
תַּפּוּחֵי הַשֶּׁמֶשׁ הַמְּזֻהָבִים.

(*) במיתולוגיה האירית, אנגוס הוא אל, הקשור לנוער, אהבה והשראה פואטית.

רִדְיָאֵרְדִּי קִיפְלִינג (1865-1936)

אִיךְ הֶחְתּוּל שָׁר לִיד הָאֵשׁ

<p>Cat's wonderful singing by the fire, Climbs on the tree deftly, Catches and tears, chasing me, Tube with threaded the rope.</p> <p>Still with thee we divide leisure, Binky, obedient and faithful, Binky, my old tried friend, Great-grandson of the dog cave.</p> <p>If, turning from the tap water, Paws wet cat (In order to detect traces of Wild beasts on the track), Cat scratching, tearing out of his hands, Grunts, howls, maudit... Binky is my trusty, tried and tested friend, Friendship he does not get bored.</p> <p>Night cat, as gentle beast, Rubs against your knees. Only you go, the cat is out the door Rushing, counting the steps.</p> <p>Cat goes on the whole night. Binky true to me and sleep: He's under the bed snores all help, - So, he's a friend today!</p> <p style="text-align: center;">Ernest Dowson</p> <p>They are not long, the weeping and the laughter</p> <p>They are not long, the weeping and the laughter, Love and desire and hate:</p>	<p>אִיךָ הַחֲתוּל שָׁר לִיד הָאֵשׁ, מְטַפֵּס עַל עֵץ כְּמוֹ בְּכַבֵּל רֶץ אַחֲרֵי וְלִתְפֹס מִבְּקָשׁ פָּקֵק מֵאֲחֵר שֶׁקָּשׁוּר לְחֻבֵּל.</p> <p>אךְ אִתְּךָ אֲנִי חוֹלֵק אֶת הַפִּנְאִי, בִּינְקִי, צִיִּיתִן נֶאֱמָן צָנוּעַ, בִּינְקִי, וְנִתִּיק מִכָּל יְדִידִי, נִין לְכָלֵב קִדְמוֹן פְּרוּעַ</p> <p>אִם לְהִרְטִיב לְחֲתוּל רוֹצִים אֶת כַּפּוֹת רִגְלָיו בְּמִי בָרָז (כְּדִי לְחַפֵּשׁ אַחֵר כֶּה בַּדְּרָכִים עֲקָבוֹת שֶׁל חַיּוֹת בָּר בְּמָרָץ), אִז הַחֲתוּל לְנוֹס מִנֶּסֶה, מִלֵּל, מִנְחָרֵר, מִשְׁגָּע ... בִּינְקִי - יְדִיד נֶאֱמָן, מִנֶּסֶה, וְהוּא מִיְדִידוֹת לֹא יָגַע.</p> <p>בְּעֶרֶב, חֲנֹפֶן חֲרוּץ, הַחֲתוּל מִתְחַפֶּה, מְלַטֵּף בְּרַפִּים. הַלֵּכֶת לִישׁוֹן, הוּא מוֹכֵן לְטִיּוֹל, דְּקָה וְהוּא תַּחַת שְׁמַיִם.</p> <p>בְּלִיל הַחֲתוּל עֲסוּק וְעַר. בִּינְקִי, יְדִיד, יֵשֵׁן עַד שֶׁחֵר: הוּא מִתַּחַת לְמִטָּתִי נוֹחַר, - הוּא יְדִיד בְּשִׁמְחָה וּבְצָעֵר!</p> <p style="text-align: center;">אַרְנֶסְט דּוֹאוּסוֹן (1867-1900)</p> <p>הם לא אֲרָכִים – צְחֹק, שִׁמְחָה וְנִהִי</p> <p>הם לא אֲרָכִים – צְחֹק, שִׁמְחָה וְנִהִי, אֶהֱב, שְׂנֵאָה וְצָעֵר:</p>
--	--

<p>I think they have no portion in us after We pass the gate.</p> <p>They are not long, the days of wine and roses: Out of a misty dream Our path emerges for a while, then closes Within a dream.</p> <p>Edwin Arlington Robinson</p> <p>Richard Cory</p> <p>Whenever Richard Cory went down town, We people on the pavement looked at him: He was a gentleman from sole to crown, Clean favored, and imperially slim.</p> <p>And he was always quietly arrayed, And he was always human when he talked; But still he fluttered pulses when he said, "Good-morning," and he glittered when he walked.</p> <p>And he was rich—yes, richer than a king— And admirably schooled in every grace: In fine, we thought that he was everything To make us wish that we were in his place.</p> <p>So on we worked, and waited for the light, And went without the meat, and cursed the bread; And Richard Cory, one calm summer night, Went home and put a bullet through his head.</p> <p>William Henry Davies</p>	<p>אין להם חלק בְּנוּ, דּוֹמְנִי, מִחוּץ לַשַּׁעַר.</p> <p>הֵם לֹא אֲרָכִים - יָמֵי יוֹן וְיָרֵד: מִחוּץ לְסוּד הַחֲלוּם דֶּרֶכְנוּ מִתְגַּלֶּה לְזָמַן מָה וְנִסְגָּרָת בְּתוֹךְ חֲלוּם.</p> <p>אֲדוֹיִן אַרְלִינְגְּטוֹן רוֹבִינְסוֹן (1869-1935)</p> <p>רִיצ'רד קוֹרִי</p> <p>כְּשֶׁרִיצ'רד קוֹרִי הִתְהַלֵּךְ לוֹ מַעֲשָׂן, מִמְדַּרְכוֹת צְפִינוּ בּוֹ יַחַדְיוֹ: מִכֶּפֶף רָגְלוֹ וְעַד רֹאשׁוֹ כְּגִ'נְטִלְמָן הָיָה בְּנוֹי הַיָּטֵב, תָּמִיר, נִשְׁגָּב.</p> <p>בְּשֶׁקֶט וְנוֹצֵץ כָּלּוֹ לֹאט עֶבֶר, וְאֲנוּשִׁי הָיָה כְּשֶׁהוּא דֹבֵר; וְגַם כְּשֶׁ"בֶקֶר טוֹב" לָהּ אָמַר, הוּא אֵיךְ שֶׁהוּ אֶת שְׂמִחְתָּךְ עוֹרֵר.</p> <p>הָיָה עֹשִׂיר יוֹתֵר מִמֶּלֶךְ, מִתְנַהֵל בְּאִפֹּן מַעֲלָה, לְמוֹד בְּחוּן; וְהוּא גֶרֶם לָנוּ בִּסְתֵר לְאַחֵל שְׂפָעַם בְּמִקוֹמוֹ נִהְיָה. אֲכֵן.</p> <p>עֲבַדְנוּ בְּתִקְוָה לְאוֹר הַמְּבֹרָךְ, בְּלֶחֶם בְּלִי בֶשֶׂר טַעֲמָנוּ רוֹשׁ; וְרִיצ'רד קוֹרִי בְּלִיל קִיץ אֶחָד הֵלֵךְ הַבֵּיתָה וְהִכְנִיס כְּדוּר בְּרֹאשׁ.</p> <p>(* הַרְמַז הוּא לֵאחִיו שֶׁל הַמְשׁוֹרֵר, אֲשֶׁר לֹא הִצְלִיחַ בַּעֲסָקְיוֹ, הַפֶּךְ לַשְׁתִּיין, הִרְס אֶת מִשְׁפַּחְתּוֹ וּמַת בְּבֵית-חֹלִים לַעֲנִיִּים (א.ג.).</p> <p>וִילִיאַם הֶנְרִי דִּיוִּיס (1871-1940)</p>
---	---

Leisure

What is this life if, full of care,
We have no time to stand and stare.

No time to stand beneath the boughs
And stare as long as sheep or cows.

No time to see, when woods we pass,
Where squirrels hide their nuts in grass.

No time to see, in broad daylight,
Streams full of stars, like skies at night.

No time to turn at Beauty's glance,
And watch her feet, how they can dance.

No time to wait till her mouth can
Enrich that smile her eyes began.

A poor life this is if, full of care,
We have no time to stand and stare.

Paul Laurence Dunbar

We Wear the Mask

We wear the mask that grins and lies,
It hides our cheeks and shades our eyes,—
This debt we pay to human guile;
With torn and bleeding hearts we smile
And mouth with myriad subtleties,
Why should the world be over-wise,
In counting all our tears and sighs?
Nay, let them only see us, while

פנאי

ומהם החיים, אם אין לנו שעות,
פשוט להתבונן, מעמס דאגות,

אין זמן כדי לעמד מתחת לעצים
להתבונן כמו שעושים פרות, כבשים,

אין זמן כדי לעצר, לראות בתוך הסבך,
איה הסנאי מסתיר אגוז בעשב רך,

אין זמן באור היום כדי סתם להסתכל,
בנחל, מככב כמו המרום בליל,

אין זמן כדי להביט על בחורה יפה,
איה ברקוד פתחה רגלה היחפה,

אין זמן כדי לחכות עד שהפה שלה
יוסיף חן לחיור שבה לעין לה.

אין טעם בחיים, אם אין לנו שעות,
פשוט להתבונן, מעמס דאגות.

פול לורנס דנבר (1872-1906)

אנחנו לובשים מסכה

אנחנו לובשים מסכת ליצנים,
הלחי, העין תחתה מצלים, -
יש חוב לשלם לזדון הקהל;
נקרע לך לב, מדמם – לא חבל!
פנים עקמות, הבעות ערומות,
יש כל כך הרבה בעולם בעיות.
הוא לא מתעניין בדמעות, אנחות.
לא, תנו לו לראות מתנות המזל.

We wear the mask.
We smile, but oh great Christ, our cries
To thee from tortured souls arise.
We sing, but oh the clay is vile
Beneath our feet, and long the mile,
But let the world dream otherwise,
We wear the mask!

John Mc Crae

In Flanders Fields

In Flanders fields the poppies blow
Between the crosses, row on row,
That mark our place; and in the sky
The larks, still bravely singing, fly
Scarce heard amid the guns below.
We are the Dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved, and were loved, and now we lie
In Flanders fields.
Take up our quarrel with the foe:
To you from failing hands we throw
The torch; be yours to hold it high.
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders fields.

Walter de la Mare

The Listeners

‘Is there anybody there?’ said the Traveller,
Knocking on the moonlit door;

אֲנַחְנוּ לֹבָשִׁים מַסְכָּה.
פָּנֵינוּ שְׂמֵחוֹת, אֶךְ שְׁמַע נָא, אֱלֹהִים,
אֲנַחְנוּ מִתּוֹךְ עֲבוּרֵי זֻעְקִים.
אֲנַחְנוּ שָׂרִים כְּמוֹ בְּטָקֶס, אָבֵל
רְגֵלֵינוּ עֹמְדוֹת בְּעֶפֶר מְגָאֵל,
רַק תֵּן לְעוֹלָם לְחֹשֶׁב עַל חַגִּים,
אֲנַחְנוּ לֹבָשִׁים מַסְכָּה!

ג'ון מקרי (1872-1918)

בשדות פלנדריה

שְׂדוֹת שֶׁל פְּלַנְדְרִיָּה. פָּרְגִים
צוֹמְחִים שׁוֹרוֹת בֵּין הַצְּלָבִים
אֶת מְקוֹמֵנוּ לְשִׁקֹּף;
הַעֲפֻרָּנִים בְּאִמְץ לֵב
שָׂרִים לְרַעַם הַתּוֹתָחִים.
אֲנוּ מֵתִים. לִפְנֵי יָמִים
שָׁקִיעוֹת רָאִינוּ וּשְׁחָרִים,
אֶהְבְּנוּ, אֶךְ עֲכָשׁוּ שׁוֹכֵב
כָּל אִישׁ כָּאֵן בְּשָׂדוֹת.
לָכֶם אֲנַחְנוּ מוֹשִׁיטִים
בְּיָד כּוֹשֶׁלֶת לִפְיָדִים -
חֲזִקוּ בִקְרֹב עִם הָאוֹיֵב!
הַבְּרִית לְמָת שְׁמְרוּ תִקְוָה,
אוֹ לֹא נִישֵׁן, אִם כִּי פָּרְגִים
צוֹמְחִים כָּאֵן בְּשָׂדוֹת.

העיר איפר, פלנדריה, 1915

וולטר דה לה מאר (1873-1956)

המאזינים

אָמַר הַמְטִיל: "הָאֵם יֵשׁ שָׁם מִיִּשְׁהוּ?",
דָּפַק עַל הַדֶּלֶת; הִירָח זָרַח,

And his horse in the silence champed the grasses
 Of the forest's ferny floor:
 And a bird flew up out of the turret,
 Above the Traveller's head:
 And he smote upon the door again a second time;
 'Is there anybody there?' he said.
 But no one descended to the Traveller;
 No head from the leaf-fringed sill
 Leaned over and looked into his grey eyes,
 Where he stood perplexed and still.
 But only a host of phantom listeners
 That dwelt in the lone house then
 Stood listening in the quiet of the moonlight
 To that voice from the world of men:
 Stood thronging the faint moonbeams on the dark stair,
 That goes down to the empty hall,
 Harkening in an air stirred and shaken
 By the lonely Traveller's call.
 And he felt in his heart their strangeness,
 Their stillness answering his cry,
 While his horse moved, cropping the dark turf,
 'Neath the starred and leafy sky;
 For he suddenly smote on the door, even
 Louder, and lifted his head:—
 'Tell them I came, and no one answered,
 That I kept my word,' he said.
 Never the least stir made the listeners,
 Though every word he spake
 Fell echoing through the shadowiness of the still house
 From the one man left awake:
 Ay, they heard his foot upon the stirrup,
 And the sound of iron on stone,
 And how the silence surged softly backward,
 When the plunging hoofs were gone.

Walter de la Mare

וסוּסוֹ בְּדוֹמִיָּה רָעַשׁ, לַעַס עֶשֶׂב
 מֵאֲדַמַּת הַיַּעַר הַמְכֻסָּה בְּשֶׁרֶךְ:
 וְצִפּוֹר עָפָה מִן הַצִּירִים
 מֵעַל רֹאשׁוֹ שֶׁל הַמְטִיל,
 וְהוּא הִקְשׁ פַּעַם נּוֹסֶפֶת עַל הַדֹּלֶת:
 "יֵשׁ שָׁם מִיִּשְׁהוּ, לַעֲזָאזֵל?"
 אָךְ אִישׁ לֹא יָרַד לְמִטָּיל מֵהַבַּיִת;
 אֶף רֹאשׁ מֵהָאֵדָן, הַמְקַשֵּׁט בְּעֵלִים,
 לֹא נִרְכַּן, אִישׁ לֹא הִבִּיט לוֹ בְּעֵינָיו;
 הוּא עָמַד דּוֹמֵם, מְבַלְבֵּל וְאַלֵּם.
 וְרַק הַמּוֹן מֵאֲזִינֵי פִנְטוֹם, אֵלֶּה
 שִׁשְׁכָּנוֹ אֵז בַּבַּיִת הַנְּטוּשׁ,
 עָמְדוֹ וְהֶאֱזִינוּ בְּשִׁקֵּט מוֹאֲרִים בִּירֵם
 לְקוֹל הַזֶּה מַעוֹלָם בְּנִי-אָנוּשׁ:
 הִתְקַהְלוּ עַל הַמַּדְרָגוֹת בְּקִרְיָנָה הַדּוֹעֶקֶת,
 וְלִקְוֹל שֶׁלֹּאֻלָּם הִרִיק יָרַד
 הֶאֱזִינוּ בְּאוֹיָרָה נִסְעָרָת וּמִטְלִטְלָת,
 לְקִרְיָאֵת הַמְטִיל שֶׁעָמַד בְּדָד.
 וְהוּא הִרְגִּישׁ בְּלִבּוֹ אֶת הַמוֹזָרוּת הַגּוֹבֶרֶת
 שֶׁל הַדְּמָמָה שְׁעוֹנָה עַל זַעֲקָתוֹ,
 בְּזִמְן שִׁסּוּסוֹ זֶז, קִצֵּץ בְּאַפְלָה אֶת הַדָּשָׁא,
 תַּחַת הַשָּׁמַיִם הַמְכֻכָּבִים וְעֵלִים סְבִיבוֹ;
 לִפְתָּע אִישׁ הִכָּה עַל הַדֹּלֶת, אֶפְלוֹ
 חֲזַק יוֹתֵר, הִרִים אֶת רֹאשׁוֹ וְאָמַר:
 "הִגִּידוּ לָהֶם שֶׁהוּא בָּא, אֶף אֶחָד לֹא עָנָה לוֹ,
 וְשָׁעַל הַמֶּלֶךְ שָׁלוֹ הוּא שֹׁמֵר."
 מַעוֹלָם וְתִגּוּבַת הַמֵּאֲזִינִים לֹא הִיְתָה כֹּה מַגְבִּילָת.
 אִם כִּי כָּל מֶלֶךְ שֶׁהוּא דֹבֵר
 נִפְלָה מֵהַדְּהֶדֶת בְּדְמָמָה שֶׁל הַבַּיִת,
 מִלֵּת הָאִישׁ הַיְּחִיד שְׁנוֹתֵר עַר:
 אֵה, הֵם שִׁמְעוּ אֶת כָּף רִגְלוֹ עַל הַמְשׁוֹרֶת,
 צִלִּילֵי הָאֶבֶן תַּחַת בְּרִזָּל הַפָּרְסוֹת,
 וְאִיךָ הַשְׁתִּיקָה נְהִרָה בְּרִכּוֹת אַחֲרָה,
 כְּשֶׁנֶּעְלְמוּ הַפָּרְסוֹת הַדּוֹהֲרוֹת.

וולטר דה לה מר (1873-1956)

Silver

Slowly, silently, now the moon
Walks the night in her silver shoon;
This way, and that, she peers, and sees
Silver fruit upon silver trees;
One by one the casements catch
Her beams beneath the silvery thatch;
Couched in his kennel, like a log,
With paws of silver sleeps the dog;
From their shadowy cote the white breasts peep
Of doves in a silver-feathered sleep;
A harvest mouse goes scampering by,
With silver claws and a silver eye;
And moveless fish in the water gleam,
By silver reeds in a silver stream.

Robert Frost

The Road Not Taken

Two roads diverged in a yellow wood,
And sorry I could not travel both
And be one traveler, long I stood
And looked down one as far as I could
To where it bent in the undergrowth;
Then took the other, as just as fair,
And having perhaps the better claim,
Because it was grassy and wanted wear;
Though as for that the passing there
Had worn them really about the same,
And both that morning equally lay
In leaves no step had trodden black.
Oh, I kept the first for another day!
Yet knowing how way leads on to way,

כסף

לֹאט וּבִשְׁקֵט, בְּחֹשֶׁךְ כָּעֵת
בְּזֶהר כֶּסֶף הַיָּרֵחַ צוֹעֵד;
הִנֵּה פֹה וְשָׁם מְלַמַּעְלָה מְצִיץ,
רוֹאֶה פְּרוֹת כֶּסֶף עַל כֶּסֶף הָעֵץ;
וְתַחַת גִּג-קֶשׁ כָּל חֲלוֹן כְּבָר חֹטֵף
אֶת קֶרֶן הָאוֹר הַכֶּסֶף הַנִּכְסֵף;
הַכֶּלֶב יֵשֵׁן כְּמוֹ בּוֹל עֵץ בְּחֹצֵר,
רִגְלָיו צְבוּעוֹת כֶּסֶף עֵדִין וְזוֹהָר;
וּמִהַשׁוֹבֵךְ הַיּוֹנִים מְצִיצוֹת,
כָּלֵן עֲטוּפוֹת בְּרוֹךְ כֶּסֶף נוֹצוֹת;
עֹכֵבֵר הַקְּצִיר רֶץ בֵּין הַשְּׂבָלִים
בְּכֶסֶף עֵינָיִם, בְּכֶסֶף טַפְרִים;
חֹסְרֵי כָל תְּנוּעָה הַדְּגִים בֵּין קִנֵּי-סוּף,
נִרְאִים כֶּסֶף-יָיִם בְּמִי נַחַל כְּסוּף.

רוברט פירוסט (1874-1963)

הדרך שלא נבחרה

עָלִי מִזְלַג דְּרָכִים בֵּיעַר צֹהַב,
עָלִי הִיָּה לְבַחַר בְּאִי-רְצוֹן.
אֶת זֹאת אֲשֶׁר הִחַלְתִּי לַעֲזֹב,
עַד לְמִקּוֹם שֶׁהָיָא לְסִבָּה תְּסוּב
נִסִּיתִי לְהַשְׁאִיר בְּזִקְרוֹן.
וְהַשְׁנִיָּה הוֹגְגַת לֹא פָחוֹת,
וַיֵּשׁ בָּהּ גַּם יִתְרוֹן חֲשׁוֹב אוֹלִי
בְּעֶשֶׂב שְׁלֶרֶמֶס נְעִים מֵאֵד
(אֶת אֵלֶּה שֶׁהַשְׁאִירוּ עֵקֶבוֹת
גַּם הָיָא רִמְסָה חִזָּק מֵאֵד, וְדֹאִי).
שְׁתִּיָּהֵן שִׁכְבוּ שְׁקִטוֹת בְּאוֹר חוּר,
אִף שֶׁעַל לֹא קִמַּט עָלָה עֲזוּב.
הָרֵאשׁוֹנָה שְׁמוּרָה לְיוֹם אַחֵר...
אִךְ הַשְׁנִיָּה תִּתְחִיל לְשַׁלֵּט מֵהָר,

I doubted if I should ever come back.
I shall be telling this with a sigh
Somewhere ages and ages hence:
Two roads diverged in a wood, and I—
I took the one less traveled by,
And that has made all the difference.

Robert Frost

Stopping by Woods on a Snowy Evening

Whose woods these are I think I know.
His house is in the village though;
He will not see me stopping here
To watch his woods fill up with snow.

My little horse must think it queer
To stop without a farmhouse near
Between the woods and frozen lake
The darkest evening of the year.

He gives his harness bells a shake
To ask if there is some mistake.
The only other sound's the sweep
Of easy wind and downy flake.

The woods are lovely, dark and deep,
But I have promises to keep,
And miles to go before I sleep,
And miles to go before I sleep.

And miles to go before I sleep...

Robert Frost

ספק אם אי-פעם אוכל לשוב.
אגיד את זה עצוב, באנחה
כשיעברו שנים קלות כצל:
הסתעפה הדרך, התארכה,
בחרתי בשניה, פחות דרוכה,
ורק בזה טמון כל ההבדל.

רוברט פרוסט (1874-1963)

בעצירתי על-יד היער בערב משלג

של מי היער לי ידוע.
ביתו בכפר סמוך קבוע;
הוא לא יראה אותי בדרך,
ביער בשלגים שקוע.

לסוסוני מוזר: מה ערך
כאן לעצר לאור ירח
כשאין חוה כאן כדי לשבע,
בחשך מול אגם של קרח.

הוא דם עמד, המשיך לתמה,
בפעמון בקש לנסע,
ולו נוסף צליל קל של רוח
ושלג שהמשיך לשקע.

אם כי היער יפה, בטוח,
חובה לנוע, אין וכו',
לפני שפבר אוכל לנוח,
לפני שפבר אוכל לנוח.

לפני שפבר אוכל לנוח...

רוברט פרוסט (1874-1963)

Fire and ice

Some say the world will end in fire,
Some say in ice.
From what I've tasted of desire
I hold with those who favor fire.
But if it had to perish twice,
I think I know enough of hate
To say that for destruction ice
Is also great
And would suffice.

Robert Frost

Birches

When I see birches bend to left and right
Across the lines of straighter darker trees,
I like to think some boy's been swinging them.
But swinging doesn't bend them down to stay
As ice-storms do. Often you must have seen them
Loaded with ice a sunny winter morning
After a rain. They click upon themselves
As the breeze rises, and turn many-colored
As the stir cracks and crazes their enamel.
Soon the sun's warmth makes them shed crystal shells
Shattering and avalanching on the snow-crust—
Such heaps of broken glass to sweep away
You'd think the inner dome of heaven had fallen.
They are dragged to the withered bracken by the load,
And they seem not to break; though once they are bowed
So low for long, they never right themselves:
You may see their trunks arching in the woods
Years afterwards, trailing their leaves on the ground

אש וקרח

"ויגמר הכל באש!"
"בקרח גם אפֿשר".
תְּשׁוּקוֹת יְדַעְתִּי, מִתְבַּיֵּשׁ -
אֲנִי עִם אֱלֹהֵי שֵׁ"בֹאֵשׁ".
אֶךְ אִם שְׁנִית יְבֹאֵה הַגֶּמֶר...
שְׁנֵאוֹת יְדַעְתִּי וְיִכּוֹל
לֹאמֹר: בִּקְרַח גַּם אֶפְשָׁר,
וּבְגִדּוֹל,
וְנֶהְדָּר.

רוברט פרוסט (1874-1963)

עצי לבנה

אֲנִי רוֹאֶה עֵצֵי לְבָנָה נוֹטִים לְצַד,
לֹא כְמוֹ עֵצִים רַבִּים כִּהִים תְּמִירִים יוֹתֵר.
וְלִי נִדְמָה שְׂאִיזָה יֵלֵד כּוֹפֶפֶם.
אֲבָל לֹא הֶעֱקוּם מִשְׁאִיר לְבָנִים כְּפוּפִים,
אֶלֹא הַקֶּרַח שֶׁל סוּפּוֹת. וְדַאי אוֹתָם
רְאִיתָם גַּם בִּקְרַח כְּבֵד מִשְׁקָל
בְּבִקְרַח חֹרֶף שְׁטוּף שֶׁמֶשׁ וְחֻמִּים
אֲחֵר הַגֶּשֶׁם. הֵם מְצַלְצְלִים קִלּוֹת
בְּזֶמֶן הַבְּרִיזָה, וְהוֹפְכִים צְבֻעוֹנִיִּים,
כְּשֶׁאִימָלָם, קְפוּא וְצַח, פִּתְאוּם נִסְדָּק.
מִחוּם הַשֶּׁמֶשׁ מְפִילִים פִּגְזֵי גְבִישׁ,
הַמִּתְנַפְצִים עַל קְרוֹם הַשֶּׁלֶג וְיוֹצְרִים
שֵׁם עֲרִימוֹת זְכוּכִית שְׁבוּרָה, כְּאֵלוֹ
כֶּפֶת הַפָּנִים שֶׁל הַשָּׁמַיִם כְּבָר נָפְלָה.
גִּזְעִיהֶם נִגְרָרִים לְשֶׁרָה הַנָּבוֹל.
לֹא נִשְׁבָּרִים, אֲבָל כְּשֶׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים
נִמּוּךְ לַאֲרֶץ זָמֵן, לֹא מִזְדַּקְפִּים לַעַד:
אֶפְשָׁר לִרְאוֹת אֶת גִּזְעִיהֶם מִקְמָרִים

Like girls on hands and knees that throw their hair
 Before them over their heads to dry in the sun.
 But I was going to say when Truth broke in
 With all her matter-of-fact about the ice-storm
 I should prefer to have some boy bend them
 As he went out and in to fetch the cows—
 Some boy too far from town to learn baseball,
 Whose only play was what he found himself,
 Summer or winter, and could play alone.
 One by one he subdued his father's trees
 By riding them down over and over again
 Until he took the stiffness out of them,
 And not one but hung limp, not one was left
 For him to conquer. He learned all there was
 To learn about not launching out too soon
 And so not carrying the tree away
 Clear to the ground. He always kept his poise
 To the top branches, climbing carefully
 With the same pains you use to fill a cup
 Up to the brim, and even above the brim.
 Then he flung outward, feet first, with a swish,
 Kicking his way down through the air to the ground.
 So was I once myself a swinger of birches.
 And so I dream of going back to be.
 It's when I'm weary of considerations,
 And life is too much like a pathless wood
 Where your face burns and tickles with the cobwebs
 Broken across it, and one eye is weeping
 From a twig's having lashed across it open.
 I'd like to get away from earth awhile
 And then come back to it and begin over.
 May no fate willfully misunderstand me
 And half grant what I wish and snatch me away
 Not to return. Earth's the right place for love:
 I don't know where it's likely to go better.
 I'd like to go by climbing a birch tree,

בִּיעֲרוֹת שָׁנִים גַּם לְאַחַר מָוֶן,
 עוֹד גּוֹרְרִים אֶת עֲלֵיהֶם בְּאֶדְמָה
 כְּמוֹ יְלָדוֹת עוֹמְדוֹת עַל אֲרָבַע וְשׁוֹפְכוֹת
 אֶת שְׁעָרָן הַלַּח מוֹל הַחֲמָה.
 אֲבָל כְּשֶׁהֶאֱמַת בָּאָה עִם שְׁלָל עֲבָדוֹת
 עַל סְעֻרוֹת הַקָּרָח, אִז עַדִּיף עָלַי
 לַחֲשֵׁב שְׂאִיזָה יֵלֵד כּוֹפֵף אוֹתָם,
 הוֹלֵךְ וְשׁוֹב כְּדִי לְהִבִּיא אֶת הַפְּרוֹת -
 רְחוֹק מִהַעֲרִים מִכְּדִי לִלְמַד בִּיִסְבּוֹל,
 שֶׁכֵּל מִשְׁחָק שָׁלוּ הַמְצִיא הוּא בְּעֶצְמוֹ,
 וּבְמִשְׁקֵה הַשָּׁנָה שֶׁחָק בָּהֶם לִבְדּוֹ.
 אֶחָד אֶחָד הַכְנִיעַ אֶת עֲצֵי אֲבִיו
 כְּשֶׁהוּא רוֹכֵב זָמַן רַב עֲלֵיהֶם שׁוֹב וְשׁוֹב
 עַד שֶׁהוֹצִיא מֵהֶם אֶת קְשִׁיחוֹתָם סוֹפִית.
 הִיָּה תִלְוִי שֵׁם בְּרַפְיוֹן, וְלֹא נִשְׁאַר
 עֵץ כְּדִי לִכְבֹּשׁ. לִמַּד כָּל מָה שֵׁיֵשׁ לִלְמַד
 אִיךָ לֹא לִצְאֹת מִקֶּדֶם מִדִּי וְלֹא לִשְׁאֹת
 אֶת רֹאשׁ הָעֵץ לְאֶדְמָה עֲצֻמָּה. תָּמִיד
 עָלָה הוּא בְּשׁוּיֵי מִשְׁקָל וּבִזְהִירוֹת
 לְעִנְפִים הָעֲלִיוֹנִים, כְּמוֹ שְׁעוֹשִׂים
 כְּדִי לִמְלֹא כּוֹס עַד גְּדוֹתָיו וְאַף מֵעַל,
 וְאִז נָפַל, רָגְלָיו קְדִימָה, עִם שְׁרִיקָה,
 וּבִדְרָכּוֹ לְמִטָּה בְּאֹיֹר בְּעֵט.
 כִּי פַעַם הִתְנַדְּנִדְתִּי עַל עֲצֵי לִבְנָה.
 וְכִי אֲנִי חוֹלֵם לָשׁוֹב לְהִיּוֹת רֶכֶב,
 עֵת שְׂאֵנִי עֵיף מְאֹד מִשְׁקוּלִים,
 וְהַחֲיִים דּוֹמִים לְעֵץ נְטוּל דְּרָכּוֹ.
 שֵׁם חֲשִׁיתִי חוֹם, דִּגְדוּג קוֹרֵי הָעֶפְבֵּיִשׁ,
 וְעֵין אַחַת שְׁלִרְחוּקָה הִיָּתָה פְּקוּחָה
 בָּכָה מִהִמָּכָה שֶׁל הַזִּלְזֵל הַלַּח;
 רְצִיתִי מִהֶאֱדָמָה לְהִתְרַחֵק
 וְלִחְזֹר וּלְהִתְחִיל שׁוֹב מִחֲדָשׁ.
 אֶךָ שְׂיָבִין אִז הַגּוֹרֵל אוֹתִי נָכוֹן,
 וְלֹא יִתֵּן חֲצִי הַמְּבַקֵּשׁ: יַחֲטֹף
 אוֹתִי וְלֹא יַחְזִיר: כְּדוֹר הָאָרֶץ הוּא
 הַמְּקוֹם לְאַהֲבָה תָּמִיד הַכִּי נָכוֹן.

And climb black branches up a snow-white trunk
Toward heaven, till the tree could bear no more,
But dipped its top and set me down again.
That would be good both going and coming back.
One could do worse than be a swinger of birches.

Robert Frost

Nothing Gold Can Stay

Nature's first green is gold,
Her hardest hue to hold.
Her early leaf's a flower;
But only so an hour.
Then leaf subsides to leaf.
So Eden sank to grief,
So dawn goes down to day.
Nothing gold can stay.

Robert Frost

A Time to Talk

When a friend calls to me from the road
And slows his horse to a meaning walk,
I don't stand still and look around
On all the hills I haven't hoed,
And shout from where I am, What is it?
No, not as there is a time to talk.
I thrust my hoe in the mellow ground,
Blade-end up and five feet tall,
And plod: I go up to the stone wall
For a friendly visit.

איני יודע איפה זה יותר נעים.
הייתי מטפס אולי על עץ לבנה,
על ענפים שחורים של גזע לבנבן
לקראת גן עדן, עד שלא יוכל העץ
לשאת אותי, יטה, יחזיר לאדמה.
יהיה יפה עוד לעלות ולחזר...
ישנם דברים פחות טובים לטעמי
מהנדנד חפשי על עץ לבנה לעד.

רוברט פרוסט (1874-1963)

שום דבר לא נשאר זהב

תחילה הירק בטבע - זהב,
אך גון זה הוא לא לזמן רב.
הפרח הוא העלה המקדם,
אך רק לשעה קים.
עלה-כותרת נובל, נושר.
העדן שוקע לאבל קודר,
היום מתחיל, השחר נגמר.
שום דבר זהב לא נשאר.

רוברט פרוסט (1874-1963)

זמן לדבר

כשחבר אלי מהדרך פונה,
מאט את סוסו בתנועה ועוצר,
אני לא עומד ומביט מהשדה
על הגבעות שעוד לא עדרתי לאה,
לא צועק מהמקום שלי, מה קרה?
לא, כי כעת הזמן הנכון לדבר.
אני דוחף את המעדר הקשה,
להב למלעה, זקוף באדמה,
והולך בכבדות לאבני החומה
לפגישה יקרה.

Robert Frost

Acquainted with the Night

I have been one acquainted with the night.
I have walked out in rain—and back in rain.
I have outwalked the furthest city light.

I have looked down the saddest city lane.
I have passed by the watchman on his beat
And dropped my eyes, unwilling to explain.

I have stood still and stopped the sound of feet
When far away an interrupted cry
Came over houses from another street,

But not to call me back or say good-bye;
And further still at an unearthly height,
One luminary clock against the sky

Proclaimed the time was neither wrong nor right.
I have been one acquainted with the night.

Robert W. Service

The Mother

There will be a singing in your heart,
There will be a rapture in your eyes;
You will be a woman set apart,
You will be so wonderful and wise.
You will sleep, and when from dreams you start,
As of one that wakes in Paradise,
There will be a singing in your heart,

רוברט פרוסט (1874-1963)

מכיר את הלילה

את הלילה הזה רק אני מכיר.
יצאתי בגשם – בגשם חוזר
מעבר לאור החוצות של העיר.

צפיתי בעיר הנוגה ביותר.
עברתי שומר, אדם מפקפק,
ולא רציתי אתו לדבר.

עמדתי בשקט, קול רגלי נפסק,
כשזעקה מפרעת באה פתאום,
הגיעה לכאן מרחוב מרחק

לא לדרש את שובי או לומר שלום,
ונעלמה רחוק אי-שם באויר,
ורק שעון מואר נראה במרום,

נקב בזמן הלא מטעה, לא סביר.
את הלילה הזה רק אני מכיר.

רוברט ו. סרויס (1874-1958)

האם

עוד תהיה שירה בלב שלך,
תהיה אש בעיניך גדולה;
ותהיי אשה נבדלת כל כך,
כי כל כך חכמה, נפלאה.
בקומך מחלום מבורך,
כשאת כמו לגן-עדן עולה,
עוד תהיה שירה בלב שלך,

There will be a rapture in your eyes.
There will be a moaning in your heart,
There will be an anguish in your eyes;
You will see your dearest ones depart,
You will hear their quivering good-byes.
Yours will be the heart-ache and the smart,
Tears that scald and lonely sacrifice;
There will be a moaning in your heart,
There will be an anguish in your eyes.
There will come a glory in your eyes,
There will come a peace within your heart;
Sitting 'neath the quiet evening skies,
Time will dry the tear and dull the smart.
You will know that you have played your part;
Yours shall be the love that never dies:
You, with Heaven's peace within your heart,
You, with God's own glory in your eyes.

Douglas Malloch

Good Timber

The tree that never had to fight
For sun and sky and air and light,
But stood out in the open plain
And always got its share of rain,
Never became a forest king
But lived and died a scrubby thing.

The man who never had to toil
To gain and farm his patch of soil,
Who never had to win his share
Of sun and sky and light and air,
Never became a manly man
But lived and died as he began.

תהיה אש בעיניך גדולה.
עוד תהיה גניחה בלב שלך,
בעיניך עצבות אפלה:
יקיריך עוזבים אותך,
ונשמע קול פרדה בלי מלה.
כאב מר בלבך לא ידעה,
ודמעות - קרבן העלאה;
עוד תהיה גניחה בלב שלך,
בעיניך עצבות אפלה.
עוד שלום רב בלבך יונח,
תבוא לעיניך תהילה;
ותשבי שקטה בערב רך,
תפסק דמעות נזילה.
ותדעי שמלאה את חלקך,
אהבה תרכשי מעלה:
את, עם שלום השחקים בלבך,
אלהים יתן לך גאולה.

דגלס מלור (1877-1938)

לבה טובה

העץ שלא שלם מחיר
על אור השמש ואור,
אבל בלט בשטח ריק
וגשם את שרשו פנק,
למלה יער לא הפך -
הוא חי ומת כמגחך.

אדם שלא עבד קשה
כדי להפרות פסת שדה,
שלא נלחם כאיש-גבור
עבור אור, גשמים ואור,
הוא לא הפך לאיש ברזל,
אך חי ומת כמו שהחל.

Good timber does not grow with ease,
The stronger wind, the stronger trees,
The further sky, the greater length,
The more the storm, the more the strength.
By sun and cold, by rain and snow,
In trees and men good timbers grow.

Where thickest lies the forest growth
We find the patriarchs of both.
And they hold counsel with the stars
Whose broken branches show the scars
Of many winds and much of strife.
This is the common law of life.

John Masefield

Sea fever

I must go down to the seas again, to the lonely sea and the sky,
And all I ask is a tall ship and a star to steer her by;
And the wheel's kick and the wind's song and the white sail's shaking,
And a grey mist on the sea's face, and a grey dawn breaking.
I must go down to the seas again, for the call of the running tide
Is a wild call and a clear call that may not be denied;
And all I ask is a windy day with the white clouds flying,
And the flung spray and the blown spume, and the sea-gulls crying.
I must go down to the seas again, to the vagrant gypsy life,
To the gull's way and the whale's way where the wind's like a whetted
knife;
And all I ask is a merry yarn from a laughing fellow-rover,
And quiet sleep and a sweet dream when the long trick's over.

John Masefield

כְּשֶׁהָרוּחוֹת מְלֵאוֹת אִיבָה,
לְבַת עֲצִים יוֹתֵר טוֹבָה,
הָרוֹם רְחוֹק – הַגּוֹף עֲנֵק,
הַסַּעַר עַז – הַגּוֹף חֲזָק.
לְבָה טוֹבָה בְּעֵץ וְאִישׁ,
תִּצְמַח בְּקוֹר וְחוֹם מִתִּישׁ.

בְּסִבָּה עֲצִים וְאֲנָשִׁים
הַפִּטְרִיארְכִים נִמְצְאוּ,
מִכּוֹכְבִּים שׁוֹמְעִים עֲצוֹת;
כָּל עֲנֻפֵּיהֶם בְּצִלְקוֹת
כִּירֶשֶׁת מֵאֲבָקָם:
זֶה בְּחַיִּים חוֹק לְכֻלָּם.

ג'ון מֵיסְפִּילְד (1878-1967)

קדחת ים

עָלִי לָרֶדֶת שׁוֹב לַיָּם מוֹל הַמָּרוֹם בּוֹדֵד עֲתָה.
רַק אֲבִקֵּשׁ סְפִינָה גְבוּהָ, כּוֹכֵב שִׁיפּוֹן אוֹתָה,
שִׁירַת הָרוֹם, הֶגֶה שְׂבוּעֵט, מִפְּרֶשׁ לִבֵּן קוֹדֵחַ,
וְעֶרְפֵּל אֶפֶר, וְשֹׁחַר אֶפְרַר הוֹלֵךְ וּמִתְנַפֵּחַ.
עָלִי לָרֶדֶת שׁוֹב לַיָּם: קְרִיאת הַגֶּל הַמִּתְקַרֵּב
כָּל כֶּה פְּרוּעָה, בְּרוּרָה, שְׂאִי-אֶפְשֶׁר לָהּ לִסְרֹב;
אֲדַרֵּשׁ לִי יוֹם סוּעַר, וְעֲנִי הַצָּחוֹר עֲפִים בְּרֹצֶף,
שְׂחָפִים בּוֹכִים, הַתְּנַפְצוּיֹת עֲזוֹת שֶׁל נִתְזִים וְקִצָּף.
עָלִי לָרֶדֶת שׁוֹב לַיָּם, לַחֲיוֹת כְּמוֹ צוּעֵנִי נוֹדֵד,
לְדֶרֶךְ לִוְיָתָן וְשֹׁחַף יָם, בְּרוּחַ כְּסָפִין רוֹטֵט;
כָּל מָה שְׂאֲבָקֵשׁ - לַצָּחֵק מִסְּפוּרוֹ שֶׁל חֵיקֵן-נַעַר,
לִישׁן בְּשֶׁקֶט, לַחֲלֹם כְּשֶׁהַמַּסַּע יֵתֵם בְּשַׁעַר.

ג'ון מֵיסְפִּילְד (1878-1967)

יָפִי

Beauty

I have seen dawn and sunset on moors and windy hills
Coming in solemn beauty like slow old tunes of Spain:
I have seen the lady April bringing in the daffodils,
Bringing the springing grass and the soft warm April rain.

I have heard the song of the blossoms and the old chant of the sea,
And seen strange lands from under the arched white sails of ships;
But the loveliest things of beauty God ever has showed to me
Are her voice, and her hair, and eyes, and the dear red curve of her lips.

Wallace Stevens

The Emperor of Ice-Cream

Call the roller of big cigars,
The muscular one, and bid him whip
In kitchen cups concupiscent curds.
Let the wenches dawdle in such dress
As they are used to wear, and let the boys
Bring flowers in last month's newspapers.
Let be be finale of seem.
The only emperor is the emperor of ice-cream.
Take from the dresser of deal,
Lacking the three glass knobs, that sheet
On which she embroidered fantails once
And spread it so as to cover her face.
If her horny feet protrude, they come
To show how cold she is, and dumb.
Let the lamp affix its beam.
The only emperor is the emperor of ice-cream.

ראיתי שקיעה ושחר ואברש על גבעות וסלעים;
יפים כל כך, רבי רשם, כשירים ישנים של ספרד;
את הגברת אפריל ראיתי, מפארת בנרקיסים,
מביאה עשבים לשפע וגם גשם אפריל נחמד.

את שירת הפריחה שמעתי, את זמר הים הצוהל,
אדמות משנות ראיתי, עם מפרש לבן אניות;
הדבר היפה שאי פעם הראה לי עד כה האל -
קולה, שיערה ועיניה, ושפתיה האדמות.

וולס סטיבנס (1879-1955)

קיסר הגלידה

(*)

הזמינו את מגלגל הסיגרים הגדולים,
השרירי הזה, והציעו לו לחבץ
בכוסות המטבח לכן התאנה.
תנו לבחורות להתבטל בשמלות
כאלה שהן רגילות ללבש, ותנו לבחורים
להביא פרחים בעתונים מהחדש שעבר.
מה שיהיה יהיה הסוף של מה שבראה.
הקיסר היחיד הוא קיסר הגלידה.
קחו מהשדה עשיות קרשים,
שחסרות בה שלוש ידידות הזכוכית, את הסדין,
שעליו היא רקמה פעם קעקועים,
ופרשו אותו כדי לכסות את פניה.
אם כפות רגליה המתקרנות יבלטו, הן עלולות
לגלות כמה היא קרה ואלמת.
תנו למנורה להאיר את התמונה בקרנה.
הקיסר היחיד הוא קיסר הגלידה.

(*) כמה חוקרים רואים בכותרת השיר רמז למילות המלט:
«התולעת שלך היא הקיסר היחיד שלך לדיאטה».
סטיבנס היה בקובה, שם אולי ראה טקס חתונה

והתעוררות שופעת עם קינוחים ותפארת שולחן.
מסתבר שזה שיק לשכור בחתונה גלגלן סיגרים,
שיוכל להכין את הסיגרים לאורחים ממש במקום.
(מהאינטרנט)

אֶדְגָר גֶּסְט (1881-1959)

האם היית ראוי למחר שלך

האם מישהו מאשר כי עברת בדרך?
האם מישהו יזכר שדברת אתו היום?
הנה, יום זה כמעט נגמר, ועבר זמן עמלו;
האם מישהו יחזר למלתך אחת בחום?

ברכת שמח את חברך שבא לקריתך?
או מין "מנשמה" ונעלמת בתוך הקהל,
היית פשוט אנכי, ממחר לדרךך?
יש מישהו אסיר תודה על מעשיך בכלל?

האם אתה יכול לומר קצת לפני יום חדש:
עזרתי לאח אחד מרבים כשפגשתי בו?
האם יש אדם שעד כה היה כלו מיאש
ועכשיו מסתכל קדימה באמץ לבו?

האם היום בזבז, האם טוב או רע הוא נגמר?
האם השארת שבל של חסד או איש מאקזב?
הלכת לישן; מה, חשבת, האל עתיד לומר:
ממה שעשית הרוחת מחר אחד נוסף?

אֶדְגָר גֶּסְט (1881-1959)

ציוד

דמין, בחורי, תמונה שקזאת:

Edgar Guest

Have You Earned Your Tomorrow

Is anybody happier because you passed his way?
Does anyone remember that you spoke to him today?
This day is almost over, and its toiling time is through;
Is there anyone to utter now a kindly word of you?

Did you give a cheerful greeting to the friend who came along?
Or a churlish sort of "Howdy" and then vanish in the throng?
Were you selfish pure and simple as you rushed along the way,
Or is someone mighty grateful for a deed you did today?

Can you say tonight, in parting with the day that's slipping fast,
That you helped a single brother of the many that you passed?
Is a single heart rejoicing over what you did or said;
Does a man whose hopes were fading now with courage look ahead?

Did you waste the day, or lose it, was it well or sorely spent?
Did you leave a trail of kindness or a scar of discontent?
As you close your eyes in slumber do you think that God would say,
You have earned one more tomorrow by the work you did today?

Edgar Guest

Equipment

Figure it out for yourself, my lad,

You've all that the greatest of men have had,
Two arms, two hands, two legs, two eyes,
And a brain to use if you would be wise.
With this equipment they all began,
So start for the top and say "I can."

Look them over, the wise and great,
They take their food from a common plate
And similar knives and forks they use,
With similar laces they tie their shoes,
The world considers them brave and smart.
But you've all they had when they made their start.

You can triumph and come to skill,
You can be great if only you will,
You're well equipped for what fight you choose,
You have legs and arms and a brain to use,
And the man who has risen, great deeds to do
Began his life with no more than you.

You are the handicap you must face,
You are the one who must choose your place,
You must say where you want to go.
How much you will study the truth to know,
God has equipped you for life, But He
Lets you decide what you want to be.

Courage must come from the soul within,
The man must furnish the will to win,
So figure it out for yourself, my lad,
You were born with all that the great have had,
With your equipment they all began.
Get hold of yourself, and say: "I can."

A. A. Milne

עינים, רגלים, ידים, זרועות.
מה שהיה לגדולים יש לך גם,
יש מוח בפנים, כדי להיות חכם.
זה מה שהיה להם, וזה הכל.
אז לך לפסגה, אמר "אני יכול".

הבט עליהם: חכמים וגדולים
אכלו עם אותם מזלגות, סכינים;
דומות צלחות שבהן השתמשו,
ועם שרוך דומה את הנעל קשרו.
אמיץ וחסם – זה ספור הצלחה,
כל מה שהיה להם יש גם לך.

תוכל לנצח, לרפוש ממחיות,
להיות איש גדול יש לך אפשרות,
לכל קרב אתה מצויד כבר היטב,
כי יש לך רגל, יש זרוע ולב,
לכל איש שקם מעשים לחולל,
יותר לא היה, כאשר הוא החל.

אתה - המכשול שצריך לעבר
ומי שעליו את מקומך לבחר;
ומה הוא היעד – החלט כבר כעת,
וכמה תלמד למגע באמת.
האל לחיים צידך כבר עתה,
אבל מה תהיה – זה תחליט רק אתה.

כי רק מתוך נפש האמץ יבוא,
איש את נצחונו מספק בעצמו,
חשב, בחורי, כי נולדת אכן
עם כל מה שאיש גדול רק מדמין,
כי עם צידך הם התחילו, הכל.
תפס את עצמך, אמר: "אני יכול".

א.א.מילן (1882-1956)

<p>Wind On The Hill</p> <p>No one can tell me, Nobody knows, Where the wind comes from, Where the wind goes.</p> <p>It's flying from somewhere As fast as it can, I couldn't keep up with it, Not if I ran.</p> <p>But if I stopped holding The string of my kite, It would blow with the wind For a day and a night.</p> <p>And then when I found it, Wherever it blew, I should know that the wind Had been going there too.</p> <p>So then I could tell them Where the wind goes... But where the wind comes from Nobody knows.</p> <p>A.A. Milne</p> <p>Now We Are Six</p> <p>When I was one, I had just begun. When I was two, I was nearly new.</p>	<p>רוח על הגבעה</p> <p>אִישׁ לֹא יִכּוֹל לֹאמֵר לִי, אִישׁ לֹא יִכּוֹל לִדַּעַת, מֵאִיפֹה הָרוּחַ בָּאָה, אִיפֹה הָרוּחַ נִרְגַּעַת.</p> <p>הִיא מִמְקוֹם לֹא יָדוּעַ עוֹבֶרֶת מְהֵרָה מִרְכָּבָתָהּ, אוֹתָהּ לֹא אוֹכֵל לְהַשִּׁיג, גַּם אִם אֶרֹץ כְּאֶרְנָבָת.</p> <p>אֶךְ אִם אֶאֱפָשׁ לְכַדּוֹר לְעוֹף עִם הָרוּחַ הַלְּאָה, הֵם יַעֲוִפוּ בִּיחַד לְמִשָּׁךְ יוֹם וָלַיְלָה.</p> <p>וְכִשְׁאֶמְצָא אוֹתוֹ אִיפֹה שֶׁהוּא נוֹכַח, אֲדַע שְׁשֵׁם הָרוּחַ נִמְצָאת עֲכָשְׁיוֹ בְּהֶכְרַח.</p> <p>אֲזֹ אוֹכֵל לֹאמֵר לָהֶם לֵאמֹן הוֹלֶכֶת הָרוּחַ ... אָבֵל מֵאִיפֹה הִיא בָּאָה אֶף אֶחָד לֹא בְּטוֹחַ.</p> <p>א.א. מילן (1882-1956)</p> <p>עֲכָשְׁיוֹ אֶנְחֵנוּ בְּנֵי נִשְׁשׁ</p> <p>כְּשֶׁהָיִיתִי בֶן אֶחָת, רַק הִתְחַלֵּיתִי אֵיזָה צַעַד. כְּשֶׁהָיִיתִי בֶן שְׁנַתִּים, חֲשִׁיתִי כְּמוֹ חֹדֶשׁ עֲדִין.</p>
--	--

<p>When I was three, I was hardly me. When I was four, I was not much more. When I was five, I was just alive. But now I am six, I'm as clever as clever. So I think I'll be six now for ever and ever.</p> <p>A. A. Milne</p> <p>Halfway Down</p> <p>Halfway down the stairs Is a stair Where I sit. There isn't any Other stair Quite like It. I'm not at the bottom, I'm not at the top; So this is the stair Where I always Stop.</p> <p>Halfway up the stairs Isn't up And it isn't down. It isn't in the nursery, It isn't in town. And all sorts of funny thoughts</p>	<p>כְּשֶׁהָיִיתִי בֶּן שְׁלוֹשׁ, קָצַת דְּמִיתִי לְאִנוּשׁ. כְּשֶׁהָיִיתִי בֶּן אַרְבַּע, לֹא הָיְתָה קִדְמָה רַבָּה. כְּשֶׁהָיִיתִי בֶּן חֲמֵשׁ חִי הָיִיתִי, קָצַת טַפָּשׁ. אָךְ עַכְשָׁיו אֲנִי בֶּן שֵׁשׁ, כְּמוֹ חֶכֶם, פֶּקֶחַ, אֲשָׁאֵר בְּגִיל הַזֶּה לְנֶצַח בְּהֶכְרַח.</p> <p>א.א.מילן (1882-1956)</p> <p>חצי דרך למטה</p> <p>בְּאֲמֻצֵּי הַמְּדֻרָּגוֹת נִמְצְאָה הַמְּדֻרָּגָה, אֵיפָה אֲנִי יוֹשֵׁב. וְאֵין שׁוֹם מְדֻרָּגָה כְּמוֹ זֹאת, אֲנִי חוֹשֵׁב. אֲנִי לֹא בְּרֹאשׁ, אֲנִי לֹא בְּתַחְתִּית; זֶה הַמְּדֻרָּגָה, אֵיפָה אֲנִי נֶעְצָר תָּמִיד.</p> <p>אֲמֻצֵּי הַמְּדֻרָּגוֹת זֶה לֹא לְמַעַלָּה וְלֹא לְמַטָּה, לֹא בְּחֹדֶר הַיִּלְדִּים, לֹא בְּבֵית שֶׁל סִבְתָּא. וְכָל מִינֵי מַחְשְׁבוֹת מַצְחִיקוֹת</p>
---	--

Run round my head.
It isn't really
Anywhere!
It's somewhere else
Instead!

T. E. Hulme

Autumn

A touch of cold in the Autumn night—
I walked abroad,
And saw the ruddy moon lean over a hedge
Like a red-faced farmer.
I did not stop to speak, but nodded,
And round about were the wistful stars
With white faces like town children.

Sara Teasdale

I Thought Of You

I thought of you and how you love this beauty,
And walking up the long beach all alone
I heard the waves breaking in measured thunder
As you and I once heard their monotone.

Around me were the echoing dunes, beyond me
The cold and sparkling silver of the sea —
We two will pass through death and ages lengthen
Before you hear that sound again with me.

רצות בתוך ראשי:
באמת אין דבר דומה
בשום מקום?
או יש עוד כזה
ממשי?

תומס ארנסט היום (1883-1917)

סתיו

מגע של קור בליל סתני -
הלכתי בחוץ,
וראיתי את הירח האדמומי רוכן מעל המשוכה
כמו חקלאי עם פנים אדמות.
לא הפסקתי לדבר, אלא הנהנתי,
ומסביב היו כוכבים שקועים בהרהורים
עם פנים לבנים כמו ילדי עיר.

שרה טיסדיל (1884-1933)

חשבתי עליך

הלכתי לארך החוף לגמרי לבד הפעם,
חשבתי כמה אהבת את החופים ואת יפיים;
שמעתי איה גלי הים נשברים קצובים ברעם,
כפי שפעם שמענו יחד את חדגוניותם.

סביבי הרוח בדיונות המהדהדות נושבת,
במרחק - הכסף הקר והמנצנץ של הים;
נעבר את הגילאים המתארכים והמות
לפני שתשמע שוב אתי את הצליל שעוד לא נדם.

<div>Sara Teasdale</div> <div>I am not yours</div> <div>I am not yours, not lost in you, Not lost, although I long to be Lost as a candle lit at noon, Lost as a snowflake in the sea.</div> <div>You love me, and I find you still A spirit beautiful and bright, Yet I am I, who long to be Lost as a light is lost in light.</div> <div>Oh plunge me deep in love—put out My senses, leave me deaf and blind, Swept by the tempest of your love, A taper in a rushing wind.</div> <div>Sara Teasdale</div> <div>There Will Come Soft Rains</div> <div>(War Time)</div> <div>There will come soft rains and the smell of the ground, And swallows circling with their shimmering sound;</div> <div>And frogs in the pools singing at night, And wild plum trees in tremulous white,</div> <div>Robins will wear their feathery fire Whistling their whims on a low fence-wire;</div>	<div>שָׂרָה טֵיזְדִּיל (1884-1933)</div> <div>אֲנִי לֹא שֶׁלְּךָ</div> <div>לא, לא שֶׁלְּךָ, לא אֲבוּדָה בָּךְ, לְמֵרוֹת שְׁמִשְׁתּוֹקֶקֶת לְפַעֲמִים לִהְיוֹת כְּאוֹר הַנֵּר בְּאוֹר הַיּוֹם, פְּתִיתִי הַשֶּׁלֶג שְׂבִיבִים אוֹבְדִים.</div> <div>אתָה אוֹהֵב אוֹתִי, אֲנִי מוֹצֵאת אוֹתְךָ עֵדִין כְּאוֹר יָפָה טְהוֹר, עִם זֹאת, אֲנִי - אֲנִי, אֲבֵל רוֹצָה לִהְיוֹת כְּאוֹר אֲשֶׁר אוֹבֵד בְּאוֹר.</div> <div>הַטֵּבֵל אוֹתִי עִמּוֹק בְּאַהֲבָה – הַשָּׂאֵר אוֹתִי בְּלִי כָל חוֹשִׁים מִמֶּשׁ, דּוֹעֶכֶת בְּסוּפַת אֶהְבֶּתְךָ, כְּמוֹ בַּמֶּשֶׁב הַרוּחַ נֵר חָלֵשׁ.</div> <div>שָׂרָה טֵיזְדִּיל (1884-1933)</div> <div>יְבוֹאוּ גְשָׁמִים רַכִּים</div> <div>(זמן מלחמה)</div> <div>יְבוֹאוּ גְשָׁמִים רַכִּים לְאֲדָמָה רִיחֵנִית, תַּחֲוֹג וְתִשְׁמִיעַ נִגּוֹן מְצַלְצֵל הַסְנוֹנִית;</div> <div>תִּשְׁיִירוּ בְּתוֹךְ שְׁלּוּלִיּוֹת בְּלִילוֹת צִפְרִדָּעִים, עֲצֵי שְׁזִיף-בֵּר יַעֲמְדוּ לִבְנִים רוֹעֲדִים,</div> <div>אֲדָם-הַחֲזָה בְּשִׁלְהֶבֶת נּוֹצוֹת הַזְרוּחָה יִשְׂרֹק אֶת בִּכְיוֹ מֵר עַל גֹּדֶר-תֵּיל נְמוּקָה;</div>
--	--

<p>And not one will know of the war, not one Will care at last when it is done.</p> <p>Not one would mind, neither bird nor tree If mankind perished utterly;</p> <p>And Spring herself, when she woke at dawn, Would scarcely know that we were gone.</p> <p>Sara Teasdale</p> <p>Peace</p> <p>Peace flows into me As the tide to the pool by the shore; It is mine forevermore, It ebbs not back like the sea. I am the pool of blue That worships the vivid sky; My hopes were heaven-high, They are all fulfilled in you. I am the pool of gold When sunset burns and dies— You are my deepening skies, Give me your stars to hold.</p> <p>H. D. (Hilda Doolittle)</p> <p>The Pool</p> <p>Are you alive? I touch you. You quiver like a sea-fish. I cover you with my net.</p>	<p>ואף אחד לא ידע על מלחמות העבר ולא יהיה אכפת לכולם מה היה מכבר.</p> <p>הם לא יזכרו - לא צפור, לא עץ - למחרת, אם האנושות כלה תספה כליל יום אחד;</p> <p>והאביב עצמו, כשעם שחר הוא יתעורר, בקשי ידע שאנחנו איננו יותר.</p> <p>שרה טיזדיל (1884-1933)</p> <p>שלום</p> <p>עולה בי גל השלום, והוא לא ירד אל הים. והיא שלי לעולם - השלום שקים רחבה. תכלה בתוכי הברכה - ראי לשמי כחול מעלי; בשמים היו תקוותי, כלן התגשמו בך. אני - ברכת הזקב בשקיעה ובחשך לילי. אתה - השמים שלי, תן לגעת לי בכוכב.</p> <p>ח.ד. (חילדה דוליטל) (1886-1961)</p> <p>הברכה</p> <p>האם אתה חי? אני נוגעת בך. אתה רועד כמו דג ים. אני מכסה אותך ברשת שלי.</p>
--	---

What are you—banded one?

H. D. (Hilda Doolittle)

Oread

Whirl up, sea—
whirl your pointed pines,
splash your great pines
on our rocks,
hurl your green over us,
cover us with your pools of fir.

Joyce Kilmer

Trees

I think that I shall never see
A poem lovely as a tree.
A tree whose hungry mouth is prest
Against the sweet earth's flowing breast;
A tree that looks at God all day,
And lifts her leafy arms to pray;
A tree that may in summer wear
A nest of robins in her hair;
Upon whose bosom snow has lain;
Who intimately lives with rain.
Poems are made by fools like me,
But only God can make a tree.

מה אתה – מסרָגל אָחד?

נ.ב. חודשיים אחרי כתיבת השיר הולידה המשוררת תינוק מת (א.ג.).

ח.ד. (חילדה דוליטל) (1886-1961)

אוריָאד

(*)

הַתְעוֹרֵר, יָם -
עוֹרֵר אֶת הָאֲרָנִים הַמְחַדְדִּים שְׁלִיךְ,
הַתִּז אֶת הָאֲרָנִים הַגְדוֹלִים שְׁלִיךְ
עַל הַסְּלָעִים שְׁלֵנוּ,
הַשְׁלִיךְ עֲלֵינוּ אֶת הַיֶּרֶק שְׁלִיךְ,
כֶּסֶה אוֹתָנוּ בְּקֶצֶף עַלִי הַמִּפְחֵט שְׁלִיךְ.

(*) אוריָאד – נימפת יער (מיתולוגיה יוונית)

ג'ויס קילְמֶר (1886-1918)

עֲצִים

אֲנִי מִסְכִּים עִם הָאוֹמְרִים:
אֵין שִׁיר שֶׁהוּא כָּעֵץ מְקֻסִּים.
פִּיּוֹ שֶׁל הָעֵץ בְּרַעַב נִצְמָד
לְדָבֵשׁ הַקְּרָקַע כָּל־שָׂד;
פָּנִי עֵץ תַּמִּיד לְאֱלֹהִים
הוּא בַת־פִּילָה בְּדִיו יָמִים;
בְּקִיץ עֵץ עָשׂוּי לְלִבֵּשׁ
בְּשָׁעֵרוֹ קֵן שֶׁל פֶּשׁוּשׁ;
וְעַל חִיקוֹ הַשְּׁלֵג נָח;
הוּא חִי עִם גֶּשֶׁם כָּמוֹ עִם אַח.
שׁוֹטִים כָּמוֹנִי שִׁיר עוֹשִׂים,
אֶךְ אֶת הָעֵץ – רַק אֱלֹהִים.

<div data-bbox="255 81 512 121" data-label="Section-Header"><p>Rupert Brooke</p></div> <div data-bbox="282 161 454 196" data-label="Section-Header"><p>The Soldier</p></div> <div data-bbox="85 240 952 842" data-label="Text"><p>If I should die, think only this of me: That there's some corner of a foreign field That is for ever England. There shall be In that rich earth a richer dust concealed; A dust whom England bore, shaped, made aware, Gave, once, her flowers to love, her ways to roam; A body of England's, breathing English air, Washed by the rivers, blest by suns of home.</p><p>And think, this heart, all evil shed away, A pulse in the eternal mind, no less Gives somewhere back the thoughts by England given; Her sights and sounds; dreams happy as her day; And laughter, learnt of friends; and gentleness, In hearts at peace, under an English heaven.</p></div> <div data-bbox="163 951 385 986" data-label="Section-Header"><p>Claude McKay</p></div> <div data-bbox="136 1031 362 1066" data-label="Section-Header"><p>If We Must Die</p></div> <div data-bbox="109 1110 761 1458" data-label="Text"><p>If we must die, let it not be like hogs Hunted and penned in an inglorious spot, While round us bark the mad and hungry dogs, Making their mock at our accursèd lot.</p><p>If we must die, O let us nobly die, So that our precious blood may not be shed In vain; then even the monsters we defy Shall be constrained to honor us though dead!</p></div>	<div data-bbox="1776 44 2096 79" data-label="Text"><p>רופרט ברוק (1887-1915)</p></div> <div data-bbox="1955 119 2022 154" data-label="Section-Header"><p>החיל</p></div> <div data-bbox="1659 199 2136 521" data-label="Text"><p>ואם אמות, חשב עלי רק זה: ישנה איזו פנה בשטח זר שהיא לנצח אנגליה. פורה מאדמה שם אפר רך נסתר; באנגליה נולד, עצב, נודע, קבל פרחים שלה, דרכים לשיט; הוא גוף של אנגליה, נשם אור שלה, שטוף בים, ברוך כשמש בית.</p></div> <div data-bbox="1561 561 2136 802" data-label="Text"><p>חשב: הלב הזה הרעיון כל רע, הדפק שבמוח לא ימות, ישלח את ההוריו, את הצלילים, מראות של אנגליה בחזרה וצחוק, אשר הידידים בעדינות תחת שמי אנגליה בלכבות שומרים.</p></div> <div data-bbox="2063 842 2136 877" data-label="Text"><p>1914</p></div> <div data-bbox="1760 922 2078 962" data-label="Text"><p>קלוד מק'קי (1889-1948)</p></div> <div data-bbox="1850 991 2054 1026" data-label="Section-Header"><p>אם עלינו למות</p></div> <div data-bbox="1691 1070 2136 1431" data-label="Text"><p>אם עלינו למות, אז לא כמו חזירים במכלא המחפיר, שנצודו בבר, כשסביבנו כלבים נובחים מטרפים, לועגים יחדיו לגורלנו המר.</p><p>אם עלינו למות, אז כמו גבר זועם, כך שלא ישפר דם שלנו לשוא; ואז המפלצות שעמן נלחם יאלצו לכבד את מותנו בקרב!</p></div>
--	---

O kinsmen! we must meet the common foe!
Though far outnumbered let us show us brave,
And for their thousand blows deal one death-blow!
What though before us lies the open grave?

Like men we'll face the murderous, cowardly pack,
Pressed to the wall, dying, but fighting back!

Edna St. Vincent Millay

When I Too Long Have Looked Upon Your Face

When I too long have looked upon your face,
Wherein for me a brightness unobscured
Save by the mists of brightness has its place,
And terrible beauty not to be endured,
I turn away reluctant from your light,
And stand irresolute, a mind undone,
A silly, dazzled thing deprived of sight
From having looked too long upon the sun.
Then is my daily life a narrow room
In which a little while, uncertainly,
Surrounded by impenetrable gloom,
Among familiar things grown strange to me
Making my way, I pause, and feel, and hark,
Till I become accustomed to the dark.

Edna St. Vincent Millay

I, being born a woman and distressed

I, being born a woman and distressed
By all the needs and notions of my kind,
Am urged by your propinquity to find
Your person fair, and feel a certain zest
To bear your body's weight upon my breast:

הו אֲחִים! מִתְקַרֵּב הָאוֹיֵב הַמָּסֵת!
נִגְדַּד חֵיל אוֹיְבִים, עֲזִי-רוּחַ נָצָא,
נִגְדַּד אֵין סְפּוֹר מַכּוֹת מַכַּת מוֹת אַחַת
נִפִּיל, גַּם אִם הַקֶּבֶר מוֹכֵן בְּקֶצֶה.

בְּרוֹצְחִים הַבְּזוּיִם נִלְחָם בַּגְּבוּרָה,
גַּב לְקִיר, גּוֹסְסִים, נִכָּה בַחֲזָרָה!

עֲדָנָה סָנֵט וִינְסֵנֵט מִילֵי (1892-1950)

כְּשֶׁהִסְתַּכַּלְתִּי עַל פְּנִיךָ אֲרָכוֹת

כְּשֶׁהִסְתַּכַּלְתִּי עַל פְּנִיךָ אֲרָכוֹת,
(בְּהִירוּתָם בְּלַתִּי נִתְפָּסֶת לְדִידִי),
אֶז נַעֲזַרְתִּי בְּעֶרְפוֹל שֶׁל הָאוֹרוֹת,
שְׁמַהֲיִפִּי הַנוֹרָא יִצִּיל אוֹתִי,
אֲנִי פּוֹנֶה בְּלִי חֶשֶׁק מְאוֹרֵךְ הַצַּח,
עוֹמְדַת חֶסֶסְנִית כְּלָה... הַבֵּט עָלַי:
טַפֵּשׁ מִכָּה וּמִסָּנוֹר, מוֹחוֹ דָּעָה,
כִּי עַל הַשֶּׁמֶשׁ הַסֵּתֶכֶל יוֹתֵר מְדִי.
מֵאֵז חַיִּי יוֹמִיוֹם שְׁלִי הֵם חֹדֶר צַר,
זָמַן מָה הִרְהִיטִים בְּלַתִּי נִרְאִים,
מִקְפֹּת אֶפְלָה וּפְחַד לֹא מִסָּבֵר,
כָּל הַדְּבָרִים הַמְּכָרִים הַפְּכוּ זָרִים,
נִתְקַלְתִּי, מִקְשִׁיבָה וְלַעֲצֹר צְרִיכָה
כָּל עוֹד לֹא אֶתְרַגֵּל סוֹפִית לַחֲשִׁכָה.

עֲדָנָה סָנֵט וִינְסֵנֵט מִילֵי (1892-1950)

נוֹלַדְתִּי כְּאִשָּׁה

נוֹלַדְתִּי כְּאִשָּׁה, סוֹבֵלֶת כָּל הָעַת
מִכָּל צָרִים וּמִשְׁגִּים קְשׁוּרִים בְּזָה,
אֲנִי זְקוּקָה לְקִירִבְתְּךָ, כִּךְ אֶגְלָה
אֶת יְפִיךָ, וְאֶת הַטַּעַם כְּדִי לְשֹׂאת
אֶת כָּל מִשְׁקַל גּוֹפֶךְ שֶׁעַל חֲזִי לֹוֹהֵט:

So subtly is the fume of life designed,
To clarify the pulse and cloud the mind,
And leave me once again undone, possessed.
Think not for this, however, the poor treason
Of my stout blood against my staggering brain,
I shall remember you with love, or season
My scorn with pity,—let me make it plain:
I find this frenzy insufficient reason
For conversation when we meet again.

Edna St. Vincent Millay

Spring

To what purpose, April, do you return again?
Beauty is not enough.
You can no longer quiet me with the redness
Of little leaves opening stickily.
I know what I know.
The sun is hot on my neck as I observe
The spikes of the crocus.
The smell of the earth is good.
It is apparent that there is no death.
But what does that signify?
Not only under ground are the brains of men
Eaten by maggots.
Life in itself
Is nothing,
An empty cup, a flight of uncarpeted stairs.
It is not enough that yearly, down this hill,
April
Comes like an idiot, babbling and strewing flowers.

Dorothy Parker

ניחוח החיים עדין, כוחם עולה,
הדפק מתבהר, השכל מתפכה,
הם משאירים אותי בתוך דבוק שולט.
אך אל תחשב על הבגידה שלא תשוב
של דמי העז נגד מוחי המתנדנד,
אזכר אותך באהבה, או – זה חשוב -
היה רחום לשפלותי כשנפרד:
השגעון, כשנפגש אי-פעם שוב
לא יהיה עלת שיחה, זו האמת.

עדנה סנט וינסנט מיליי (1892-1950)

אביב

בשביל מה, אפריל, אתה חוזר שוב?
אין מספיק יפי.
אתה כבר לא יכול להשקיט אותי באדם
העלים הקטנים שנפתחים בדביקות.
אני יודעת מה אני יודעת.
השמש לוקטת על צוארי, כשאני מתבוננת
בחצי הפרלם.
רים האדמה טוב.
נפר כי אין מות.
אבל מה זה מסמל?
לא רק מתחת לאדמה נמצאים מוחות של אנשים
אשר נאכלים על-ידי רמות.
החיים בפני עצמם
זה שום דבר,
כוס ריקה, טסת מדרגות לא מרפדות.
זה לא היה מספיק בשנה ההיא, במורד הגבעה הזאת,
אפריל
מגיע כמו אידיוט, מלטף וגורר פרחים.

דורותי פרקר (1893-1967)

A Dream Lies Dead

A dream lies dead here. May you softly go
Before this place, and turn away your eyes,
Nor seek to know the look of that which dies
Importuning Life for life. Walk not in woe,
But, for a little, let your step be slow.
And, of your mercy, be not sweetly wise
With words of hope and Spring and tenderer skies.
A dream lies dead; and this all mourners know:

Whenever one drifted petal leaves the tree-
Though white of bloom as it had been before
And proudly waitful of fecundity-
One little loveliness can be no more;
And so must Beauty bow her imperfect head
Because a dream has joined the wistful dead!

Dorothy Parker

Ballade at Thirty-Five

This, no song of an ingénue,
This, no ballad of innocence;
This, the rhyme of a lady who
Followed ever her natural bents.
This, a solo of sapience,
This, a chantey of sophistry,
This, the sum of experiments, —
I loved them until they loved me.
Decked in garments of sable hue,
Daubed with ashes of myriad Lents,
Wearing shower bouquets of rue,
Walk I ever in penitence.
Oft I roam, as my heart repents,

חלום שוכב מת

חלום שוכן כאן מת. אז לך בצעדים רכים
ובפסיעה את עיניך מהמנוח פנה,
אל תנסה להעמיק בפשר המראה;
עוד יש חיים למי שחי. עצב געגועים,
אבל הרשה להיות לצעדיך אטיים.
רחם, במתיקות חכמת דבריך אל תשא,
ובמלות "תקנה, אביב" בואך אל תלנה,
כי החלום כבר מת; זה כל האבלים יודעים:

כעת עלה אחד מהכותרת רק נשר,
העץ נשאר לכן בפריחתו כמו שהיה
ומחכה בגאונה גדולה לזמן פריה -
אך חן קטן אחד אבוד לעץ לנצח כבר;
לכן ירכין היפי את ראשו הלא משלם,
כי החלום צרר בצרור מתים, בצערם!

דורותי פרקר (1893-1967)

בלדה בגיל שלוששים וחמש

לא, אין זה פיוט על התמימות
או בלדה של גברת צנועה;
זה שיר האשה שנוהגת פשוט
על-פי חוקי טבע שלה.
זאת חכמת החיים, זה לא סתם,
יזה נסוח אמנותי,
סכום נסיוני, - אהבתי אותם
כל עוד הם אהבו אותי.
בגדי אבל שחורים, לבדה,
תחת אפר אין ספור ימי צום,
נושאת זר אשה בחרטה,
הולכת אני לגרדום.
אני עוברת - לבי נפעם -

Through God's acre of memory,
Marking stones, in my reverence,
"I loved them until they loved me."
Pictures pass me in long review,—
Marching columns of dead events.
I was tender, and, often, true;
Ever a prey to coincidence.
Always knew I the consequence;
Always saw what the end would be.
We're as Nature has made us — hence
I loved them until they loved me.

L'ENVOI

Princes, never I'd give offense,
Won't you think of me tenderly?
Here's my strength and my weakness, gents, —
I loved them until they loved me.

Dorothy Parker

A very short song

Once, when I was young and true,
Someone left me sad-
Broke my brittle heart in two;
And that is very bad.

Love is for unlucky folk,
Love is but a curse.
Once there was a heart I broke;
And that, I think, is worse.

דֶּרֶךְ בֵּית-עֶלְמִין שֶׁל זְכוּרֵי,
מוֹדֶה בְּאֶבֶן: "אֶהְבְּתִי אוֹתָם
כָּל עוֹד הֵם אֶהְבּוּ אוֹתִי."
תְּמוּנוֹת עוֹבְרוֹת, סְקִירָה אֲרֻכָּה,
פוֹסְעִים טוּרֵי אֲרוּעִים מְתִים:
לְעֵתִים קְרוֹבוֹת הֵייתִי רַכָּה,
וְטָרֶף קָל לְצִרוּף מְקָרִים.
אֶךְ אֶת הַסּוֹף יִדְעֵתִי מִקֶּדֶם,
רְאִיתִי אוֹתוֹ מִסָּף דֶּרֶךְ:
זֶה מְטַבְּעֵנוּ - אֶהְבְּתִי אוֹתָם
כָּל עוֹד הֵם אֶהְבּוּ אוֹתִי.

L'ENVOI

(*)

נְסִיכִים, לֹא פִגְעֵתִי בְכֶם מְעוֹלָם,
וְזֶה לֹא תִהְפְּכוּ בְזָכוּתִי?
זֶה כּוֹחִי, חֲלָשְׁתִּי: אֶהְבְּתִי אוֹתָם
כָּל עוֹד הֵם אֶהְבּוּ אוֹתִי.

1923

דוֹרוֹטִי פָּרְקֶר (1893-1967)

שִׁיר קָצֵר עַד מְאֹד

פֶּעַם אִישׁ אֶחָד אוֹתִי הֶעְצִיב,
כְּשֶׁהֵייתִי כְּנָה, צְעִירָה,
לְשָׁנִים שֶׁבֵּר אֶת לְבִי, הֶעְלִיב;
וְזֶה הָיָה כָּל כֶּה רַע.

אֶהְבָּה - גּוֹרֵל שֶׁל חֲסָרֵי מִזֵּל,
אֶהְבָּה הִיא שׁוֹט מִיֶּסֶר.
פֶּעַם שֶׁבִרְתִּי אִיזָה לֵב אֶמְלֵל;
וְזֶה גְרוּעַ יוֹתֵר.

Dorothy Parker

A Certain Lady

Oh, I can smile for you, and tilt my head,
And drink your rushing words with eager lips,
And paint my mouth for you a fragrant red,
And trace your brows with tutored finger-tips.
When you rehearse your list of loves to me,
Oh, I can laugh and marvel, rapturous-eyed.
And you laugh back, nor can you ever see
The thousand little deaths my heart has died.
And you believe, so well I know my part,
That I am gay as morning, light as snow,
And all the straining things within my heart
You'll never know.

Oh, I can laugh and listen, when we meet,
And you bring tales of fresh adventurings, --
Of ladies delicately indiscreet,
Of lingering hands, and gently whispered things.
And you are pleased with me, and strive anew
To sing me sagas of your late delights.
Thus do you want me -- marveling, gay, and true,
Nor do you see my staring eyes of nights.
And when, in search of novelty, you stray,
Oh, I can kiss you blithely as you go
And what goes on, my love, while you're away,
You'll never know.

Wilfred Owen

Anthem for Doomed Youth

What passing-bells for these who die as cattle?
— Only the monstrous anger of the guns.

דורותי פָּרְקֶר (1893-1967)

גברת מסוימת

אה, אני יכולה לחייך, להטות את ראשי,
לשתות את זרם דברייך בשפתיים נלהבות,
ולצבע את פי בשבילך באדם ריחני,
ולעקב אחר גבותיך בקצות אצבעות.
כשאתה חוזר על רשימת אהבותיך אלי,
אני עם עינים חמדניות יכולה לצחק.
גם אתה צוחק, ואף פעם לא תראה, בודי,
את אלף מקרים של מות לבי, מרחוק.
ואתה מאמין (אני יודעת את תפקידי),
שאני משמחה גדולה כאור השחר ורודה,
ואת כל הלחץ הנורא שמחניק את לבי
לעולם לא תדע.

אה, אני יכולה לצחק ולהקשיב בתמימות,
להרפתקאותיך מאתמול ספורים חדשים, -
על כל הנשים הלא זהירות (אבל בעדיניות),
על הידיים מלאות הערגה, על הלחשים.
קזאת אתה רוצה אותי – מתפעלת, שמחה,
ואתה מרוצה ממני, ואתה כה גאה
לשיר לי סאגות על כל התענוגות שלך.
אך את עיני הזוהרות בליל אתה לא רואה.
וכאשר בחפוש אחר חדוש, אתה נפרד,
אה, אני מנשקת אותך עליזה בפרדה...
ומה קורה, אהבתי, כשאני נמצאת לבד,
לעולם לא תדע.

וילפרד אוון (1893-1918)

המנון לנער הנדון

מה הם, פעמוני הלילה המתאימים
עבור כל אלה שפכו בהמות בקר מתים?

Only the stuttering rifles' rapid rattle
Can patter out their hasty orisons.
No mockeries now for them; no prayers nor bells;
Nor any voice of mourning save the choirs,—
The shrill, demented choirs of wailing shells;
And bugles calling for them from sad shires.

What candles may be held to speed them all?
Not in the hands of boys, but in their eyes
Shall shine the holy glimmers of goodbyes.
The pallor of girls' brows shall be their pall;
Their flowers the tenderness of patient minds,
And each slow dusk a drawing-down of blinds.

Wilfred Owen

Dulce et Decorum Est

Bent double, like old beggars under sacks,
Knock-kneed, coughing like hags, we cursed through sludge,
Till on the haunting flares we turned our backs,
And towards our distant rest began to trudge.
Men marched asleep. Many had lost their boots,
But limped on, blood-shod. All went lame; all blind;
Drunk with fatigue; deaf even to the hoots
Of gas-shells dropping softly behind.

Gas! GAS! Quick, boys!—An ecstasy of fumbling
Fitting the clumsy helmets just in time,
But someone still was yelling out and stumbling
And flound'ring like a man in fire or lime.—
Dim through the misty panes and thick green light,
As under a green sea, I saw him drowning.
In all my dreams before my helpless sight,
He plunges at me, guttering, choking, drowning.

- רק כעס מפלצתי של תותחים, טרטור רובים
מגמגמים, שפכו תפילות קצרות ממלמלים.
ואין ללעג לאיש; כאלה אין לנו תפילות
ואין פעמונים. שום קול יגון המקהלות
מיללות של הפגזים, שום קול החצוצרות,
אשר קוראות להם מעצב של המחוזות.

אולי דרושים גרות כדי לעורר אותם לחיות
- לא אלה הגרות שבידי בנים, גרות
בעיניהם שיזהרו כנצנוצי פרדות.
וחורון מצחי בנות יהיה להם מתאים,
פרחי הסבלנות של המוחות העדינים,
וכל שעה אטית, שעה בה מזקיפים תריסים.

וילפרד אוון (1893-1918)

Dulce et decorum est

(*)

כמו קבצנים זקנים כפופים משתעלים,
תקועים בבזץ סמיר של דרך ארקה,
סובבנו את גבנו מההבזקים
לקראת המנוחה הכל כך רחוקה.
הלכנו תוך שנה. רגלים יחפות
בדם לאחדים; גברים צלעו כלם,
היו עורים, חרשים, אפלו לשריקות
פגזי גז שנפלו מאחורי גבם.

גז! גז! מהר, בנים! - אקסטזה של גשוש.
התאם את הקסדות! מי שאחר - הפסיד.
אך משהו צעק, מעד נפגע אנוש
והסתובב כמו איש הושם באש או סיד...
כמו דרך ערפל באור ירק לילי
או כמו בים ירק הוא לפני טבע.
אני, חסר אונים, בחלומות שלי,
רואה איך הוא נחנק ומטשטש טבע.

If in some smothering dreams, you too could pace
Behind the wagon that we flung him in,
And watch the white eyes writhing in his face,
His hanging face, like a devil's sick of sin;
If you could hear, at every jolt, the blood
Come gargling from the froth-corrupted lungs,
Obscene as cancer, bitter as the cud
Of vile, incurable sores on innocent tongues,—

My friend, you would not tell with such high zest
To children ardent for some desperate glory,
The old Lie: Dulce et decorum est
Pro patria mori.

Marianne Moore

Poetry

I, too, dislike it: there are things that are important
beyond all this fiddle.
Reading it, however, with a perfect contempt for it,
one discovers that there is in
it after all, a place for the genuine.
Hands that can grasp, eyes
that can dilate, hair that can rise
if it must, these things are important not be-
cause a
high sounding interpretation can be put upon them
but because they are
useful; when they become so derivative as to
become unintelligible, the
same thing may be said for all of us – that we

לו בְּחִלּוֹם בְּהוֹל הַיִּית מִתְגַּלְגֵּל
אֲחֵר הָעֵגְלָה בָּה שָׁמוּ אֶז אוֹתוֹ,
בְּלִבָּן שֶׁל עֵינָיו הַיִּית מִסְתַּכֵּל
וּבִפְנֵי שֶׁל הַתְּלוּי לְפִי חֲטָאוֹ,
שׁוֹמֵעַ, אֵיךְ מְבַעֵבֵע דָּם, יוֹצֵא
נִזְרֵק בְּטִלְטֵלָה מִתּוֹךְ רֹאֵה פְּגוּמָה,
מִגְעִיל כְּמוֹ כִּיב סֶרְטֵן אָדָם עַל הַקֶּצֶה
שֶׁל הַלְשׁוֹן, שֶׁחֲשׂוֹכָה מִרְפָּא, תְּמִימָה, -

אֶז לֹא הַיִּית שֶׁח עִם דָּגֵל מִתְנוֹסֵס
לִילְדִים שְׂאוֹהֲבִים קֶצֶת תְּהִילָה רִיטוֹרִית,
אִדּוֹת הַשֶּׁקֶר הַיֵּשֶׁן כִּי: Dulce et decorum est
Pro patria mori.

Dulce et decorum est (*
Pro patria mori.
מתוק ומפואר המוות בעד המולדת (הוראס)

מְרִיאַן מוֹר (1894-1962)

שִׁירָה

גַּם אֲנִי לֹא אוֹהֶבֶת אוֹתָהּ: יֵשׁ דְּבָרִים חֲשׂוּבִים
מֵעֶבֶר לְכָל נְסִירַת כִּינוֹר זֶה.
עִם זֹאת, תּוֹךְ כְּדִי קְרִיאָתָהּ בְּבוֹז גְּמוּר כְּלָפִיהָ,
אֶחָד מִגְלָה שֵׁשׁ בְּפָנִים
אֲחֵרֵי הַכֹּל, מְקוֹם לְמִשְׁהוֹ אֲמִתִּי.
יָדִים שִׁיכוֹלוֹת לְתַפֵּס, עֵינַיִם
שִׁיכוֹלוֹת לְהִתְרַחֵב, שֶׁעַר שִׁיכוֹל לְהִסְתַּמֵּר
בְּמַדַּת הַצֶּרֶךְ - הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה חֲשׂוּבִים לֹא מִשׁוֹם שֶׁ-
אֶפְשָׁר
לְתֵת לָהֶם פְּרִשְׁנוֹת שֶׁנִּשְׁמַעַת גְּבוּהָהּ,
אֶלֹא מִפְּנֵי שֶׁהֵם
שְׂמוּשִׁיִּים; כְּאֶשֶׁר הֵם הוֹפְכִים עֲרִטִּילָאִים
עַד שְׂאִי-אֶפְשָׁר לְהַבִּין אוֹתָם,

do not admire what
 we cannot understand. The bat,
 holding on upside down or in quest of some-
 thing to
 eat, elephants pushing, a wild horse taking a roll,
 a tireless wolf under
 a tree, the immovable critic twinkling his skin like a
 horse that feels a flea, the base-
 ball fan, the statistician – case after case
 could be cited did
 one wish it; nor is it valid
 to discriminate against “business documents
 and
 school-books”; all these phenomena are important.
 One must make a distinction
 however: when dragged into prominence by half
 poets,
 the result is not poetry,
 nor till the autocrats among us can be
 “literalists of
 the imagination” – above
 insolence and triviality and can present
 for inspection, imaginary gardens with real toads
 in them, shall we have
 it. In the meantime, if you demand on one hand,
 in defiance of their opinion –
 the raw material of poetry in
 all its rawness, and
 that which is on the other hand,
 genuine, then you are interested in poetry.

Langston Hughes

The Weary Blues

Droning a drowsy syncopated tune,

אז נתן לומר דבר זה על כלנו: אנחנו
 לא מתפעלים ממה
 שאיננו יכולים להבין. העטלף,
 תלוי ראש למטה או בחפוש אחר דבר-
 מה לאכל,
 פילים שדוחפים משהו, סוס בר מתגלגל,
 זאב בלתי נלאה תחת
 עץ, המבקר שאינו זז ומרעיד את עורו כמו
 סוס שמרגיש פרעוש, חובב
 בייסבול, סטטיסטיקן - מקרה אחר מקרה
 אפשר לצין, אם יש
 רצון לעסוק בזה; אין טעם
 להפלות "מסמכים עסקיים
 וספרי
 בית ספר"; כל התופעות הללו חשובות.
 עם זאת, יש לעשות הבחנה:
 כאשר אתה נגרר להבלטה של חצי-
 משוררים,
 התוצאה אינה שירה,
 וגם כל עוד השתלטנים שבינינו יכולים להיות
 "ראליסטים של הדמיון" - ומעל
 לחצפה וטרינאליות, יכולים להציג
 לבחינה גנים דמיוניים עם קרפדות אמתיות
 בהם, - לא נקבל
 אותה. בינתיים, אם אתה דורש, מצד אחד
 (בנגוד לחות דעתם)
 את חמר הגלם של השירה במצבו
 הטבעי, אשר, מצד שני,
 הוא אמת, אז אתה מתעניין בשירה.

לנגסטון יוז (1902-1967)

הבלוז העייף

לחן רדום, סינקופות לרוב.

<p>Rocking back and forth to a mellow croon, I heard a Negro play. Down on Lenox Avenue the other night By the pale dull pallor of an old gas light He did a lazy sway. . . . He did a lazy sway. . . . To the tune o' those Weary Blues. With his ebony hands on each ivory key He made that poor piano moan with melody. O Blues! Swaying to and fro on his rickety stool He played that sad raggy tune like a musical fool. Sweet Blues! Coming from a black man's soul. O Blues! In a deep song voice with a melancholy tone I heard that Negro sing, that old piano moan— “Ain't got nobody in all this world, Ain't got nobody but ma self. I's gwine to quit ma frownin' And put ma troubles on the shelf.”</p> <p>Thump, thump, thump, went his foot on the floor. He played a few chords then he sang some more— “I got the Weary Blues And I can't be satisfied. Got the Weary Blues And can't be satisfied— I ain't happy no mo' And I wish that I had died.” And far into the night he crooned that tune. The stars went out and so did the moon. The singer stopped playing and went to bed While the Weary Blues echoed through his head. He slept like a rock or a man that's dead.</p>	<p>בְּחִצִּי-קוֹלוֹ, מִתְנוּעָע בְּרַחוּב, הַכּוֹשִׁי שֶׁר וּפּוֹרֵט, בְּלִנּוֹק-ס-אַבְנֵי לְאוֹר הַפֶּנֶס, אוֹר חֲלָשׁ, עֲמוּם, חוֹר שֶׁל הַגַּז בְּעֵצָלוֹת מִתְנַדְּנָד... בְּעֵצָלוֹת מִתְנַדְּנָד... לְצִלִּילִים עֵיפִים שֶׁל הַבְּלוּז. לִידֵּיו גּוֹן הַבֶּנָּה, לְקִלִּידִים - שְׁנֵהֵב חוֹ, הוּא גּוֹרֵם לְפֶסֶנֶתֶר הָעֵלּוּב לְקוֹנָן. אֵיזָה בְּלוּז! עַל כֶּסֶּאוֹ הַשְּׁבִיר, לֹא זָקוּק לְצַבּוֹר, מִנְגִּינָה מְסַרְבֶּלֶת, נֶגֶן שְׁלֵה בּוֹר. מִתֵּק בְּלוּז! בָּא מִנְפֶּשׁ שֶׁל גֶּבֶר שְׁחוֹר. אֵיזָה בְּלוּז! לְקוֹלוֹ טוֹן עֲמֵק, קִטִּיפָתִי, מִגּוֹן, שִׁיר הַכּוֹשִׁי בּוֹכָה בְּפֶסֶנֶתֶר הַיֵּשֶׁן - "בְּעוֹלָם כָּלוּ זֶה אֲנִי לְבַד, חוּץ מֵעֲצָמֵי אֵין לִי אִף־ד. אֲנִי חוֹשֵׁב לְעוֹף בְּאַחַת, אֲשָׁאִיר צְרוֹת שְׁלִי עַל מִדְּף."</p> <p>בוֹם, בוֹם, בוֹם! הוּא רוֹקֵעַ בְּקֶצֶב מִתְאַיִם... עוֹד מְסַפֵּר תַּצְלִילִים, עוֹד קְבוּצַת מְלִים - "הַבְּלוּז שְׁלִי עֵיף, מִמָּה לִי לְהִיּוֹת מְבִסוּט? הַבְּלוּז שְׁלִי עֵיף, מִמָּה לִי לְהִיּוֹת מְבִסוּט? אֲנִי לֹא מְאֻשֶּׁר בְּחַיִּים, וְאֲנִי רוֹצֶה לְמוֹת." הַרְחֵק אֶל תּוֹךְ הַלַּיְלָה הוּא שֶׁר וְלֹא נָח. כּוֹכְבִים קְבוּ, הִירָח דָּעָה. הַזְמֵר הַפְּסִיק לִנְגוֹן, לַמְטָה הִלָּה, כְּשֶׁהַבְּלוּז הָעֵיף בְּרֹאשׁוֹ הִדְהֵד. הוּא יֵשֶׁן כְּמוֹ צוּק אוֹ אָדָם שֶׁמֵּת.</p>
--	---

<p>Ogden Nash</p> <p>A Word To Husbands</p> <p>To keep your marriage brimming With love in the loving cup, Whenever you're wrong, admit it; Whenever you're right, shut up.</p> <p>Stevie Smith</p> <p>Not Waving But Drowning</p> <p>Nobody heard him, the dead man, But still he lay moaning: I was much further out than you thought And not waving but drowning.</p> <p>Poor chap, he always loved larking And now he's dead It must have been too cold for him his heart gave way, They said.</p> <p>Oh, no no no, it was too cold always (Still the dead one lay moaning) I was much too far out all my life And not waving but drowning.</p> <p>Mary Elizabeth Frye</p> <p>Do Not Stand At My Grave And Weep</p> <p>Do not stand at my grave and weep I am not there; I do not sleep. I am a thousand winds that blow,</p>	<p>אוגדן נאש (1902-1971)</p> <p>מלה לבעלים</p> <p>כדי לשמר על הנשואין שלך מלאים ושגביע האהבה לא יסדק, בכל פעם שאתה טועה, מודה בזה; בכל פעם שאתה צודק, שותק.</p> <p>סטיבי סמית' (1902-1971)</p> <p>לא מנופף אלא טובע</p> <p>איש לא שמע אותו, את המת, אך הוא עוד גנח גוע: הייתי רחוק יותר משחשבו ולא מנופף אלא טובע.</p> <p>מסכן, הוא תמיד אהב להתלוצץ ועכשיו הוא מת וקר אולי היה קר מדי בשבילו, לבו נכנע, כך היה נאמר.</p> <p>אה, לא לא לא, תמיד היה קר מדי (עדן גנח הוא גוע) הייתי רחוק יותר מדי כל חי ולא מנופף אלא טובע.</p> <p>מרי אליזבת' פרי (1905-2004)</p> <p>אל תעמד על-יד קברי</p> <p>אל תעמד על-יד קברי ואל תבכה, אני לא שם, לא ישנה. זה רק מראה. אני - אלפי רוחות אשר נושבות ימים,</p>
---	--

I am the diamond glints on snow,
I am the sun on ripened grain,
I am the gentle autumn rain.
When you awaken in the morning's hush
I am the swift uplifting rush
Of quiet birds in circled flight.
I am the soft stars that shine at night.
Do not stand at my grave and cry,
I am not there; I did not die.

אני - נצנוץ היהלום על פני שלגים,
אני - השמש העולה על פני תנובה,
אני - גשמי ברכה בסתו קלי תנועה.
וכשאתה מקדם בבקר מתעורר,
אני - הסיס שערך גבוה ומהר
מצפרים שקטות, חוזר במעגל.
אני – אורת הפוכבים בליל מעל.
אל תעמד על-יד קברי, הפסק לבכות,
אני לא שם; לא מתי, ואמשיך לחיות.

וולס סטיבנס

13 דרכים להסתכל על קיקלי שחור

I
בין עשרים הרים משלגים,
הדבר הנע היחיד
היתה עינו של הקיקלי השחור.

II
נקלעתי בין שלוש החלטות,
כמו עץ
בו היו שלשה קיקלים שחורים.

III
הקיקלי השחור הסתחרר ברוחות הסתו.
הוא היה חלק קטן מהפנטומימה.

IV
גבר ואשה
חד הם.
גבר ואשה וקיקלי שחור
חד הם.

V

	<p>אָני לא יודע מה להעדיף: היפי של נטיות או היפי של רמיזות, שריקת הקיכלי השחור או קצת אחרי זה.</p> <p>VI</p> <p>קרחונים מלאו את החלון הארץ עם זכוכית ברברית. צל של הקיכלי השחור חצה אותו, הלוך נשוב. נרגש נסיתי למצא בצל משהו שאינו נתן לפענוח.</p> <p>VII</p> <p>הו, גברים רזים של הדאם, (* למה אתם מדמיינים צפרי זהב? אתם לא רואים אף הקיכלי השחור מסתובב סביב הרגלים של הנשים על-ידיכם?</p> <p>VIII</p> <p>אָני יודע מבטאים אצילים ומקצבים צלולים, בלתי נמנעים; אבל אָני גם יודע, שהקיכלי השחור מערב במה שאָני יודע.</p> <p>IX</p> <p>כשהקיכלי השחור עף מחוץ לטנוח הראיה, הוא סמן את הקצה של אחד המעגלים הרבים.</p> <p>X</p> <p>למראה הקיכלים השחורים</p>
--	--

<p>Elizabeth bishop</p> <p>One Art</p> <p>The art of losing isn't hard to master; so many things seem filled with the intent to be lost that their loss is no disaster.</p> <p>Lose something every day. Accept the fluster of lost door keys, the hour badly spent.</p>	<p>העפים באור ירק, אפלו סרסורי ההרמוניה היו צועקים בחדות.</p> <p>XI הוא רכב על פני קונטיקט במרכבת זכוכית. פעם אחת, פחד פלח אותו, כשהוא בטעות חשב את צל מרכבתו לקילים שחורים.</p> <p>XII הנהר זורם. הקילי השחור סיב לעוף.</p> <p>XIII כל אחר-הצהרים היה לערב. השילג ירד וכנראה ימשיך לרדת. הקילים השחורים ישובו באיברי הארזים.</p> <p>(* הדאם – עיר במדינת קונטיקט הערת המתרגם: כאן "קילי שחור" – מסמל את המוות</p> <p>אליזבס בישוֹפ (1911-1979)</p> <p>אמנות אחת</p> <p>את סוד האבדה כלל לא קשה לדעת; הרבה דברים ללכת לאבוד חולמים, לכן אבדתם אינה מזעזעת.</p> <p>אבד כל יום! האם יהיה מגרעת אבוד של מפתחות, שעה בלי מעשים?</p>
--	---

<p>The art of losing isn't hard to master.</p> <p>Then practice losing farther, losing faster: places, and names, and where it was you meant to travel. None of these will bring disaster.</p> <p>I lost my mother's watch. And look! my last, or next-to-last, of three loved houses went. The art of losing isn't hard to master.</p> <p>I lost two cities, lovely ones. And, vaster, some realms I owned, two rivers, a continent. I miss them, but it wasn't a disaster.</p> <p>—Even losing you (the joking voice, a gesture I love) I shan't have lied. It's evident the art of losing's not too hard to master though it may look like (Write it!) like disaster.</p>	<p>את סוד האבדה כלל לא קשה לדעת.</p> <p>למד גם לאבד שמות, שטרות, טבעת, עיתים, סבות ומקומות של טיולים. שום אבדה כזאת אינה מזעזעת.</p> <p>שעון אמי אבוד. כעת כבר לא פוגעת עבדת האבדה של שלושת הבתים. את סוד האבדה כלל לא קשה לדעת.</p> <p>אבדתי גם ערים יפות, מבלעת, יבשת רחבה, נהר ועוד תחומים. אכל האבדה אותי לא משגעת.</p> <p>אפלו לאבד אותך (הבעתך נוגעת ללב, קולך המתלווץ), את החיים. את סוד האבדה כלל לא קשה לדעת, גם אם זה יראה (רשם!) מכה מכרעת.</p> <p>רוברט הידן (1913-1980)</p> <p>ימי ראשון החרפיים האלה</p> <p>גם בימי ראשון אבי קם מקדם ולבש את בגדיו בקר כחל-שחור, ואז בידיים סדוקות שקאבו מהעבודה שעשה בחוץ בימי חל, הבעיר להבות אש. איש לא הודה לו מעולם.</p> <p>הייתי מתעורר ושומע את הקר נבקע ונשבר. קשהחדרים היו חמים, הוא היה קורא לי, ולאט לאט הייתי קם ומתלבש, מפחד מהקעסים הכרוניים של הבית ההוא</p> <p>ומדבר אליו באדישות. הוא גרש את הקר</p>
---	--

וגם לטש את הנעלים הטובות שלי.
מה ידעתי, מה ידעתי
על החסדים המחמירים והבודדים של האהבה?

דילן תומאס (1914-1953)

אל תכנס נכנע לליל של הלילות

אל תכנס נכנע לליל של הלילות ,
זקנה צריכה ללהט, לסער בסוף היום;
אל נא תתן לאור חיים להתכלות.

יודע כל חכם: לחשך אין פשרות,
מלים של איש לא באו לברק לגרם.
אל תכנס נכנע לליל של הלילות.

גברים טובים זוכרים עד עת לכולות:
מעשיהם רקדו קלים על סף התהום.
אל נא תתן לאור חיים להתכלות.

גברים של פרא שתפסו קרנות,
קשמאחר מדי מתאבלים פתאום.
אל תכנס נכנע לליל של הלילות.

גברים קשוחים, שעניהם בורקות
כמו מטאור, הולכים בלי רעד לתם.
אל נא תתן לאור חיים להתכלות.

אבי, בארץ עצב של פסגות
קלל, ברך בנה המתפלל יתום.
אל תכנס נכנע לליל של הלילות.
אל נא תתן לאור חיים להתכלות.

דילן תומאס (1914-1953)

פרן היל

	<p>(*)</p> <p>פעם, כְּשֶׁהֵייתי צָעִיר וְקָל, תַּחַת בְּדֵי הַתְּפוּחִים לֵיד הַבַּיִת הָרַעְנָן, הֵייתי מֵאֲשֶׁר כִּי הִדְשָׂא הָיָה יֶרֶק וְהַלִּילָה מֵעַל הַבִּקְעָה הָיָה מְכַכֵּב; הַזָּמָן, זָהוּב בְּיָמֵי הַזֹּהָר שֶׁל עֵינָיו, הָרָשָׁה לִי לִקְרֹא בְּקוֹל רֵם וּלְטַפֵּס, הַעֲגֻלוֹת כְּבִדּוֹ אוֹתִי, הֵייתי נָסִיךְ עֵירוֹת הַתְּפוּחִים, וּכְאֵדוֹן הַעֲצִים וְהַעֲלִים הֵייתי נֹסֶחֶב עִם חֲרָצִיּוֹת וְשִׁעוּרָה בְּמוֹרֵד נִהְרוֹת הָאוֹר הַנוֹשֵׁר.</p> <p>הֵייתי יֶרֶק וְחֹסֶר דְּאֲגוֹת, מְפָרֶסֶם בֵּין הָאֲסָמִים, כִּי הָיְתָה לִי חֹצֵר מֵאֲשֶׁרֶת וְכִי הַסִּנָּה הָיְתָה לִי בַּיִת תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ, שֶׁהָיָה רַק פֶּעַם אַחַת צָעִירָה; הַזָּמָן הָרָשָׁה לִי לִשְׁחַק וְלִהְיוֹת זָהוּב בְּחֹסֶדִי אֲמֻצָּעוֹ, הֵייתי יֶרֶק וְזָהוּב, צִיד וְרוּעָה, הַעֲגָלִים שָׁרוּ לְקֶרֶן שְׁלִי, הַשּׁוֹעֲלִים עַל הַגְּבָעוֹת נִבְחוּ צִלּוּלִים וְרוֹחוּקִים, וְהַשֶּׁבֶת צִלְצֵלָה לֹאֵט בְּחִלּוּקֵי הַנִּסְחָלִים הַקְּדוּשִׁים.</p> <p>הַשֶּׁמֶשׁ, כָּל הַזָּמָן שֶׁהָיָה רָצָה, הָיְתָה מְקַסִּימָה, שָׂדוֹת הַחֲצִיר הָיוּ גְבוּהִים כְּמוֹ הַבַּיִת, הַמְּנִינּוֹת מֵהָאֲרָבוֹת, רַעֲנָנוֹת, קָסָם וְלַחוֹת, וְאֵשׁ הָיְתָה יֶרֶקָה כְּעֶשֶׂב. וּבְלִילוֹת תַּחַת הַכּוֹכָבִים הַפְּשׁוּטִים, כְּשֶׁרַכְבֹּתִי לִישׁוֹן, הַיִּנְשׁוּפִים לִקְחוּ אֶת הַחֹנֶה, הַיָּרֹחַ, כָּל עוֹד שִׁמְעָתִי אוֹתוֹ, בִּרְךְ בֵּין הָאֲרוֹזוֹת, בְּזִים עָפוּ מֵעַל עֲרֻמוֹת שַׁחַת, וְסוּסִים חָלְפוּ עַל פְּנֵי בְּחֻשָּׁה.</p> <p>וּכְשֶׁהִתְעוֹרַרְתִּי, הַחֹנֶה, כְּמוֹ נוֹדֵד, לָבָן מֵהַטֵּל עִם תִּרְנַגּוֹל עַל כְּתָפוֹ, חֲזָרָה כְּלָה נוֹצֶצֶת: זֶה הָיָה אָדָם וּבִתּוּלָה, הַשָּׁמַיִם הִתְאַסְּפוּ שׁוּב וְהַשֶּׁמֶשׁ הַעֲגִלָה נוֹלְדָה בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם מִמֶּשׁ.</p>
--	--

כָּךְ זֶה בָּטַח הִיָּה לְאַחֵר הַלֵּדָת הָאוֹר הַפְּשוּט
בְּמִקּוֹם הָרָאשׁוֹן הַמִּסְתוֹבֵב, וְאֵז הַסּוּסִים הַקְּסוּמִים הִלְכוּ חֲמִים
מִהָאֲרֹה הִירוּקָה וְצִנְפוֹ חֲרִישִׁית
בְּשָׂדוֹת הַהֶלֶל.

וּמִכְבֵּד בְּקֶרֶב שׁוּעָלִים וּפְסִיזֹנִים הוֹדוֹת לְבֵית מְלֵא חַיִּים,
מִתַּחַת לְעִנְיָנִים שְׂנוּצָרוֹ מִחֲדָשׁ, שְׂמֵחַ כָּל שְׁלִבֵּי הִיָּה רֹחֵב,
בְּשִׁמְשׁ שְׂנוּלָדָה שׁוֹב וְשׁוֹב,
רִצְתִּי בְּדֶרֶכִים שְׁלִי לֹלֵא תְשׁוּמַת לֵב,
מִשְׁאַלוֹתִי נִסְעוּ דֶּרֶךְ הַחֲצִיר הַגְּבוּהָ כְּמוֹ הַבַּיִת
וְשׁוּם דְּבָר לֹא הִדְאִיג אוֹתִי בְּעֶסְקִי הַכְּחָלִים בְּשִׁמְיָם, שֶׁהִזְמַן אֶפְשָׁר לִי
בַּהֲחֻלְפַת שִׁירִים נְעִימִים שְׁלוֹ, כָּל כֶּךָ מַעֲטִים וְכָל כֶּךָ מִתְאַמִּים לְבִקֵּר,
בְּשִׁבִיל יֶלֶד יֶרֶק וְזֹהוֹב,
שֶׁהִזְמַן עֶקֶב אַחֲרָיו מִתּוֹךְ חֲסִדוֹ,

גַּם לֹא הִיִּיתִי מִדְּאָג, בְּיָמִים הַלְּבָנִים כְּטָלָה, מִזֶּה שֶׁהִזְמַן יִקַּח אוֹתִי לְמַעַלָּה
בְּצֵל כֶּף יָדִי אֶל הַסְּנוּכִיּוֹת הַמִּתְקַהֲלוֹת בְּעֵלִית-הַגֶּג,
בְּאוֹר הַיָּרֵחַ שֶׁתְּמִיד עוֹלָה,
וְגַם לֹא מִזֶּה שֶׁבֶרְגַּע שֶׁאֶרְכֵּב לִישׁוֹן
אוֹלִי אֶשְׁמַע אוֹתוֹ עָף עִם הַשָּׂדוֹת הַגְּבוּהִים,
וְאֶתְעוֹרֵר בַּחֲוָה שֶׁנִּסָּה לְנִצֵּחַ מִהָאֶרֶץ נְטוּלַת הַיֵּלָדִים.
אֵה, כְּשֶׁהִיִּיתִי צֶעִיר וְקַל בְּחִסְדִּי אֶמְצָעוּ,
הַזְמַן הַחֲזִיק אוֹתִי יֶרֶק וְכֶמֶה,
אִם כִּי שִׁרְתִּי בְּשִׁרְשָׁרְאוֹתִי כְּמוֹ הַיָּם.

(* פָּרֵן הִיל (גִּבְעַת הַשֶּׁרֶךְ) הִיא חוּוֹה בִּדְרוֹם מִעֶרֶב וִיילִס, בִּבְעֻלוֹת דּוֹדָתוֹ שֶׁל
הַמְשׁוֹרֵר אֲנִי וּבִעֻלָּה גִּי'ם גִּ'וֹנִס, שֶׁם שֶׁהָא תּוֹמַאס תְּקוּפָה אֲרוּכָה כִּילֵד בִּקִּיץ.

פִּילִיפ לָרְקִין (1922-1985)

זֶה יִהְיֶה שִׁיר

הֵם עֲשׂוּךְ דְּפוּקָה, אֵב שֶׁלֶךְ וְאַמָּךְ.
אוֹלִי לֹא תִכְנְנֵנִי, אֶךְ עֲשׂוּ בְּהִתְאַם:
בְּמוֹמִים שֶׁלֶהֶם הָעֵמִיסוּ אוֹתָךְ
עִם תּוֹסֶפֶת קִטְנָה בּוֹל לְבָן הַהוֹלֵם.

ואולי הם היו גם דפוקים בתורם,
בני שוטים לבושים בסגנון מישן,
רגשנים-מחמירים תוך חצי זמןם,
בגרונו של אחר בשאר הזמן.

כל אדם מעביר לאדם שי לסבל.
וסבלו מעמיק כמו שפוע בחוף.
צא מקדם ומהר כמה שרק יכול,
ונא אל תעשה ילדים עד הסוף.

מיה אנג'לו (1928-2014)

אני יודעת למה צפור כלוב שרה

צפור חפשית מזנקת על הגב
של הרוח וצפה במורד השטף,
עד שהזרם יסתיים ויטבל את כנפה
בקרני השמש הכתומות,
ומעזה לתבע את השמים.
אבל הצפור שצועדת בכלוב הצר שלה
לעתים רחוקות יכולה לראות דרך סורגי זעמה
שכנפיה קצוצות וכפות רגליה קשורות
לכן היא פותחת את גרונה לשיר.
צפור כלוב שרה בטריל פחד
מהדברים הלא ידועים אף עדין מיחלים
ומנגינתה נשמעת על גבעה רחוקה
כשיר צפור כלוב על החפץ.
צפור חפשית חושבת על עוד בריזה
ועל רוחות עדינות בין
עצים נאנחים
ועל התולעים השמנות הממתינות על הדשא המא
על-ידי השחר, והיא קוראת לשמים כמשלה.
אבל צפור כלוב עומדת על קבר החלומות,
צלה צועק צעקת סיוט
כנפיה קצוצות וכפות רגליה קשורות

לכן היא פותחת את גרונה לשיר.
צפור כלוב שרה
בטריל פחד מהדברים הלא ידועים
אך עדין מיסלים
ומנגינתה נשמעת על גבעה רחוקה
כשיר צפור כלוב על החפץ.

דָּרֵק ווֹלְקוּט (1930-2017)

אהבה אחרי אהבה

הזמן יבוא,
עם עליצות,
אתה עוד תברך את עצמך,
במראתך, מגיע על מפתן דלתך,
וכל אחד אז יחיה ויברך את האחר,

יגיד, שב כאן. אכל.
אתה תאהב שוב את הזר שהוא אתה.
תן יין. תן לחם. החזרת את לבך
לעצמך, לזר שכה אהב אותך

כל חייה, ושממנו התעלמת
אז עבור מישהו אחר; לזר שבעל פה מכיר אותך.
הוריד את מכתבי האהבה מהמדף,

התצלומים והתווים הנואשים,
קלף את תמונתך מהמראה.
שב. חג את חייה.

סילביה פֶּלַאט' (1932-1963)

המעמד

ראשית, האם אתה אדם מהסוג שלנו?
האם אתה נעזר

	<p>בְּעֵין זְכוּכִית, בְּתוֹתֵב שְׁנִים, בָּו, בְּקֵב, בְּגוּמִי-מִפְשָׁעָה וְשָׁדִים?</p> <p>הִישׁ תִּפְרִים לְהִרְאוֹת שְׁמִשְׁהוּ חֶסֶר? לֹא, לֹא? אַחֲרֵת אֵיךְ אֲנֶחֱנוּ יְכוּלִים לְתֵת לָךְ דָּבָר כָּל שֶׁהוּא? הַפֶּסֶק לְבָכּוֹת. פָּתַח אֶת יָדְךָ. רִיקָה? רִיקָה. הִנֵּה הַיָּד</p> <p>לְמֵלֵא אוֹתָהּ, וְהִיא מוֹכֵנָה לְהִבִּיא כּוֹסוֹת תֵּה, לְהִסִּיר כְּאֲבִי רֹאשׁ וְלַעֲשׂוֹת כָּל מָה שֶׁתִּגִּיד לָהּ. בְּבִקְשָׁה. הֲתֵשָׂא אוֹתָהּ לְאַשָּׁה? מִבְטָח לָךְ</p> <p>שֶׁהִיא תַעֲצֵם אֶת עֵינֶיךָ בְּסוֹף וְתִמְוֹסֵס כָּל צֶעַר. אֲנֶחֱנוּ מְכִינִים מְלֵאֵי חֵדֶשׁ מִמֶּלֶךְ. שִׁים לְבָרְךָ שְׁאֵתָה לְגִמְרֵי עִירָם. מֵה דַעְתְּךָ עַל הַחֲלִיפָה הַזֹּאת -</p> <p>שְׁחוֹרָה וְנִקְשָׁה, אֵךְ מִנַּחֲת לֹא רַע. בְּבִקְשָׁה. הֲתֵשָׂא אוֹתָהּ לְאַשָּׁה? הִיא אֶטּוּמָה לְמִים, עֲמִידָה בְּפָנֶי רְסִיסִים, בְּפָנֶי אֵשׁ וּפְצָצוֹת דֶּרֶךְ הַתְּרִיסִים הָאֵמֶן לִי, בֵּה יִקְבְּרוּ אוֹתְךָ.</p> <p>עֲכָשׁוּ רֹאשְׁךָ, סֵלַח לִי, רִיק. יֵשׁ לִי הַחֲלָפָה לָזֶה. בּוֹא לְכָאן, מִתֵּק, צֵא מִהֶתָּא. וּבִכֵּן, מֵה אֵתָה חוֹשֵׁב עַל זֶה? עֲרֵמָה כְּמוֹ נֵיר לְהִתְחִיל,</p> <p>אַבֵּל בְּעוֹד עֹשְׂרִים וְחֹמֶשׁ שָׁנָה הִיא תִּהְיֶה כְּסוּפָה, בְּעוֹד חֲמִשִּׁים - זֶהְבָּה.</p>
--	---

	<p>בְּכָה חַיָּה, מְכַל צַד שְׁתִּסְתַּכֵּל. הִיא יְכוּלָה לְתַפֵּר, יְכוּלָה לְבַשֵּׁל, יְכוּלָה לְמַלְמֵל, לְמַלְמֵל, לְמַלְמֵל.</p> <p>הִיא עוֹבְדַת תַּמִּיד כְּמוֹ חֲדָשָׁה. יֵשׁ לָךְ חֵר, הִיא הֶרְטִיָּה. יֵשׁ לָךְ עֵין, הִיא הַתְמוּנָה. יֵלֵד שְׁלִי, זֶה הַמְּפֹלֵט הָאַחֲרוֹן שְׁלָךְ. הַתִּשָּׂא אוֹתָהּ לְאַשָׁה, אוֹתָהּ לְאַשָׁה, אוֹתָהּ לְאַשָׁה?</p>
--	--